

กลุ่มกัลยาณธรรม

ขอต้อนรับสาธุชนทุกท่าน

สู่โลกแห่งการอ่านจิตใจตนเอง

ของขั้วอู่ทางปัญญาเพื่อชีวิตนี้และชีวิตหน้าที่สิ้นดีสุข

แต่

.....

ฉาก

กัลยาณมิตรและผู้มีจิตศรัทธา ร่วมกันบริจาคค่าจัดพิมพ์หนังสือนี้

เพื่อแจกเป็นธรรมทาน เพื่อถวายเป็นพุทธบูชา

หากท่านไม่เห็นประโยชน์

กรุณามอบหนังสือนี้ แก่ผู้ที่จะได้ใช้ประโยชน์ต่อไป.

มาตสไตด้วยใจเกินร้อย

คู่มือแห่งความสุขของชีวิตนี้ และแผนสำหรับชีวิตหน้า

น้อมถวายเป็นพุทธบูชาและกราบบูชาอาจารย์คุณ

ดร.สนอง วรอุไร

- ISBN : 974-93231-2-2
- ชื่อหนังสือ : มาตสไตด้วยใจเกินร้อย
- ผู้เขียน : ดร.สนอง วรอุไร
- ภาพปกและ : ภาพวาดสีน้ำ ผลงานศิลปินแห่งชาติ
- ภาพประกอบ : สาขาทัศนศิลป์ อ.จักรพันธ์ุ์ โปษยกฤต
ขอกราบขอบพระคุณยิ่ง
- ออกแบบรูปเล่ม : กลุ่มกัลยาณธรรม
- จัดรูปเล่ม : ก้อนเมฆแอนดักนีย์กรุ๊ป
- พิมพ์ครั้งที่ ๑ : มิถุนายน ๒๕๕๘ จำนวน ๑๐,๐๐๐ เล่ม
- จัดพิมพ์และ : กลุ่มกัลยาณธรรม
- เผยแพร่โดย : ๑๐๐ ถ.ประโคนชัย ต.ปากน้ำ อ.เมือง
จ.สมุทรปราการ โทร. ๐-๒๗๐๒-๗๓๕๓,
หรือโทร. ๐-๑๔๒๐-๗๖๘๔, ๐-๑๒๕๗-๘๔๓๕
- พิมพ์ที่ : ก้อนเมฆแอนดักนีย์กรุ๊ป โดยคุณชวิน ขงยุทธ
๓๕/๑๕๑ หมู่ ๑ ถ.ท่าน้ำ ต.บางศรีเมือง
อ.เมือง จ.นนทบุรี
โทร. ๐-๒๕๔๖-๓๗๒๒, ๐-๙๗๘๕-๓๖๕๐

ท่านที่ต้องการหนังสือ โปรดติดต่อที่กลุ่มกัลยาณธรรม

แจกเป็นธรรมทาน ไม่มีการซื้อขาย

www.kanlayanatam.com

คำนำในการจัดพิมพ์

จากชีวิตที่อุทิศเพื่อมวลชน นำแสงสว่างแห่งปัญญา นำแนวทางที่ชัดเจนถึงที่มา ที่ไป และเหตุปัจจัยที่ควรสังสม เพื่อมิให้ตกไปสู่อบายภูมิ การบรรยายเรื่อง “มาตสไตด้วยใจเกินร้อย” ที่บริษัทอิชูซูตรีเพชร เมื่อ พ.ศ. ๒๕๔๓ เป็นผลงานชิ้นเอกชิ้นหนึ่ง ในการบรรยายของท่าน อาจารย์ ดร.สนอง วรอุไร สังเกตจากความนิยมในหมู่สาธุชนที่สนใจศึกษารับฟังกันเป็นจำนวนมาก

กลุ่มกัลยาณธรรม จึงกราบขออนุญาตท่านอาจารย์ เพื่อจัดทำเป็นรูปเล่มธรรมอักษรอันมีคุณค่าในการชี้แนะ ทางชีวิตให้พ้นทุกข์ได้ทุกขณะ โดยได้รับความเมตตาร่วมแรงร่วมใจจากหมู่กัลยาณมิตร ผู้เห็นคุณค่าของปัญญาทาน และการสังสมอริยทรัพย์ ซึ่งขอกราบขอบพระคุณมา ณ ที่นี้

อานิสงส์แห่งมหาทานนี้ ขอน้อมถวายเป็นพุทธานุชา และบูชาอาจารย์คุณแต่ท่านอาจารย์ **ดร.สนอง วรอุไร** และพ่อแม่ครูบาอาจารย์ ทุกท่าน ที่อุทิศชีวิตเพื่อความพ้นทุกข์แห่งสัตว์ทั้งปวง.

กลุ่มกัลยาณธรรม

๑๐ มิ.ย. ๔๘

คำอนุโมทนา

จากการที่ข้าพเจ้าได้ไปบรรยายที่บริษัทอิชูซูตรีเพอร์ ให้ผู้บริหารและพนักงานฟัง เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๓ เรื่อง “มาตสไตด้วยใจเกินร้อย” นั้น คำบรรยายได้ถูกบันทึกไว้ในเทป และได้นำออกเผยแพร่สู่สาธารณชน เหตุที่เทปดังกล่าวได้รับความนิยมจากผู้สนใจจำนวนมาก ทางกลุ่มกัลยาณธรรมได้พิจารณา เห็นควรให้มีการนำออกเผยแพร่ในรูปแบบของหนังสือ ซึ่งเป็นอีกทางเลือกหนึ่ง จึงขออนุญาตถอดคำบรรยายออกเป็นหนังสือและมีการปรับแต่งเล็กน้อยให้เหมาะสม แต่ยังคงสาระเดิมไว้ครบถ้วน

ข้าพเจ้าอนุญาต อนุโมทนาในกุศลเจตนาของกัลยาณมิตรและผู้มีส่วนร่วมทุกท่าน ในการจัดทำเป็นรูปเล่มและนำออกเผยแพร่สู่สาธารณชนผู้รักการอ่าน ซึ่งจะทำให้ธรรมะแผ่ขยายเข้าสู่ใจของมวลชน

ข้าพเจ้าอ้างเอาอานิสงส์แห่งการกระทำอันเป็นกุศลในครั้งนี้ จึงเป็นพลวปัจจัย ส่งผลให้ทุกท่านที่ร่วมสร้างปัญญบารมีกับข้าพเจ้า จึงบังเกิดปัญญาเห็นแจ้ง เข้าถึงธรรมะของพระพุทธองค์ มีธรรมะคุ้มครองใจตลอดกาลนาน トラาบเข้าสู่พระนิพพานเทอญ.

ดร.สนอง วรอุไร

๙ มิถุนายน ๒๕๔๘

เกี่ยวกับท่านผู้บรรยาย : ดร.สนอง วรอุไร

มีความรู้ทางโลกระดับปริญญาเอก ด้านวิทยาศาสตร์ สาขาไวรัสวิทยา
จากมหาวิทยาลัยลอนดอน ประเทศอังกฤษ

ต้องการพิสูจน์สังขารขององค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า
จึงอุปสมบทและปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน
กับพระเทพสิทธิมุนี (ท่านเจ้าคุณโชดก ป.ธ.๙)
ที่คณะห้า วัดมหาธาตุฯ

จากพื้นฐานทางวิทยาศาสตร์...มีประสบการณ์ทางจิต
รู้... เห็น...เข้าใจ...และเข้าถึงสังขารของพระพุทธองค์
ที่อยู่เหนือการรับรู้ทางประสาทสัมผัส...
และวิทยาศาสตร์ยังไม่สามารถอธิบายได้
แต่รู้ได้...เข้าใจได้...สัมผัสได้ด้วยจิต...(ญาณปัญญา)

หลังเกษียณอายุราชการ จากการเป็นอาจารย์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
จึงอุทิศชีวิตเพื่อจาริกเผยแผ่ธรรม
ชี้ทางสว่างให้ ทั้งฆราวาสและพระสงฆ์
ด้วยจุดประสงค์ไม่ให้นำชีวิตสู่อบายภูมิ

ธรรมสารบัญ

บทเกริ่นนำ		หน้า	๘
บทที่ ๑	ความรู้เรื่องมนุษย์	หน้า	๑๒
	ประเภทของมนุษย์	หน้า	๑๘
	เกิดเป็นมนุษย์ยากแค่ไหน	หน้า	๓๐
	สาเหตุที่เกิดเป็นมนุษย์	หน้า	๓๒
	ตายแล้วไปไหน	หน้า	๓๖
	ตายแล้วเอาอะไรไปได้	หน้า	๓๘
บทที่ ๒	กฎธรรมชาติ	หน้า	๔๐
	กฎการทำงานของจิตใจ	หน้า	๔๔
	กฎแห่งกรรม	หน้า	๕๑
บทที่ ๓	ปรัชญาว่าด้วยโลกและชีวิต	หน้า	๕๗
บทที่ ๔	ทำตัวให้มีคุณค่า	หน้า	๖๐
	ปรัชญาต้นไม้ใหญ่	หน้า	๖๐
	วางอุดมการณ์ชีวิต	หน้า	๗๗
	การหาความสุขในชีวิต	หน้า	๘๓
	ทำตนเป็นผู้ให้	หน้า	๘๗
บทที่ ๕	เตรียมตัวเดินทางต่อ	หน้า	๙๐
บทที่ ๖	บทสรุป-ตอบคำถาม	หน้า	๑๐๐

บทเกริ่นนำ

สวัสดีครับ ท่านประธาน ท่านรองผู้จัดการ
ท่านผู้บริหาร พนักงานและเจ้าหน้าที่ทุกท่าน เป็นครั้งแรก
ที่ผมได้เห็นคนหนุ่ม ๆ สมัยใจมาฟังผมพูดในวันนี้ ผม
เป็นอาจารย์สอนในคณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัย
เชียงใหม่ ตั้งแต่เปิดมา ในคณะของผมจบด็อกเตอร์มีมาก
พวกนั้นไม่ค่อยฟังใคร (หัวเราะ) น่าเสียดาย แต่ละคน
เชี่ยวชาญมีวิทยายุทธแก่กล้า ผมว่ามันยิ่งเข่ารกเข้าพงนะ
ทุกวันนี้เราสังเกตดูยิ่งวิทยาศาสตร์เทคโนโลยีเจริญเท่าไร
ปัญหาเรายังมีมาก แก้ไม่หมดหรอก อย่างไรก็ตามเป็น
โอกาสดี ถ้าผมเป็นท่าน อายุขนาดนี้ได้ฟังเรื่องอย่างนี้ ผม
ว่าผมเป็นผู้ที่มีโชคดี แต่ในสมัยที่ผมเป็นหนุ่มอย่างท่าน ผม

ไม่มีโอกาสอย่างนี้เลย ที่ฝ่าฟันอุปสรรคมา ได้ไปฝึกวิทยายุทธ ด้วยจิตวิญญาณที่เป็นนักวิทยาศาสตร์ จึงได้พบสิ่งที่ล้ำค่า แล้วได้เอาความรู้ตัวนี้ไปเผยแพร่

วันนี้ที่ท่านยอมสละเวลา สัมผัสใจมาฟังผมพูด ท่านจะได้ของดีกลับไป เป็นของที่ดีที่สุดในชีวิตของท่าน ผมไม่อยากจะให้ท่านเชื่อว่าคำพูดของผมเป็นความจริง ท่านฟังไปให้ครบ ๓ ชั่วโมง ในที่สุดท่านจะได้พบว่า ที่ท่านเสียเวลามาเพื่อจะได้ยินได้ฟังในวันนี้ มันดีจริงหรือไม่ ให้ท่านเป็นผู้วิเคราะห์ชี้ตัดสินเอง

เรื่องที่ผมจะพูด เขากำหนดให้พูดเรื่อง **มาตสไตด้วยใจเกินร้อย** ทุกครั้งที่ผมได้หัวข้อบรรยาย วิธีเตรียมของผมคือว่า ผมนั่งเท่านั้นเอง ทำจิตให้นิ่งที่สุด สิ่งต่าง ๆ ที่จะพูดจะมาปรากฏในจิตอย่างมหาศาล วิธีของผมง่ายนิดเดียว คือเตรียมกระดาษดินสอไว้ข้าง ๆ ที่นอน เมื่อตื่นขึ้นมาตอนตึกแล้วผมทำจิตนิ่ง ข้อมูลต่าง ๆ จะปรากฏขึ้น อย่างไรก็ตามเรื่อง**มาตสไตด้วยใจเกินร้อย** เป็นเรื่องดี จึงได้กำหนดว่าในวันนี้ จะพูด ๕ หัวข้อใหญ่ คือ

๑. ความรู้เรื่องมนุษย์ การที่เราจะประพฤติปฏิบัติตัวของเรานี้ ไม่รู้ว่าเราเป็นใคร เรามาจากไหน และขณะนี้มาทำอะไร ลองถามตัวท่านเองสิว่า ขณะนี้ท่าน

ต้องแท้เกี่ยวกับตัวท่านเองหรือยัง ถ้ายังไม่ต้องแท้ในตัวเอง ไม่ต้องแท้ในความเป็นมนุษย์ แล้วท่านจะทำอะไร เพื่ออะไร มันอยู่ตรงนั้นนะ ต่อไปนี้ผมจะมาชี้ให้เห็นว่าท่านเป็นใคร ท่านกำลังทำอะไร ฉะนั้นความรู้เรื่องมนุษย์นี้สำคัญ

๒. เรื่องกฎธรรมชาติ กฎธรรมชาตินี้เป็นกฎที่ครอบสรรพสัตว์ จะต้องเป็นไปตามนั้น ตามกฎธรรมชาติใครจะเลี่ยงไม่ได้ เพราะมันเป็นกฎตายตัวที่บังคับไว้ มีอยู่หลายข้อ ซึ่งผมจะพูดถึงว่ามีอะไรบ้าง

๓. ปรัชญาว่าด้วยโลกและชีวิต เราควรจะเข้าใจว่าโลกกับชีวิตนี้คืออะไร

๔. ทำตัวเองให้มีคุณค่า

๕. เตรียมตัวเดินทางต่อ ท่านเชื่อหรือไม่ว่า เมื่อเราตายแล้วเราต้องไปเกิดใหม่ จะเชื่อหรือไม่เชื่อไม่สำคัญ แต่ที่แน่ ๆ เมื่อทิ้งร่างนี้ไปแล้ว ต้องเจอพญายมราชแน่นอน เมื่อเจอแล้วจะไปเกิดที่ไหน นั่นเป็นอีกเรื่องหนึ่ง บางคนเจอแล้วตั้งตัวไม่ทันก็ซวยไป คนที่ยังไม่เจอลองเชื่อไว้ก่อน แล้วลองพิสูจน์ด้วยตัวเอง ด้วยเหตุนี้ผมจึงบอกว่าเตรียมตัวเดินทางต่อ มีสักกี่คนที่คิดถึงเรื่องนี้ น้อยคนคิด นี้เราคิดไกลไปถึงตายแล้วต้องเดินทางต่อเพื่อไปเกิดใหม่ ชีวิตไม่ได้สิ้นสุดลงง่าย ๆ อย่างที่หลายคนเข้าใจ

บทที่ ๑

ความรู้เรื่องมนุษย์

มนุษย์อุบัติขึ้นในโลกนี้อย่างไร ผมเป็นนักวิทยาศาสตร์ เป็นอาจารย์สอนชีววิทยา วิชาที่ว่าด้วยชีวิต จุดอ่อนที่ผมได้ศึกษามา ในสถาบันทั่วโลกศึกษาไม่ครบนะ คำว่าชีวะคือชีวิต ชีววิทยาก็คือวิชาที่ว่าด้วยชีวิต สิ่งมีชีวิตที่เราศึกษานี้ ถ้าเป็นพืชเราศึกษาได้ตรง แต่ถ้าเป็นสัตว์เราศึกษาไม่ตรง ผมจะบอกว่าทำไมไม่ตรง เพราะว่าถ้าเป็นพืชนะมี body มีลำต้น ราก ใบ เป็น body เราศึกษาได้ครบถ้วน แต่ในสัตว์มี body และ mind (จิตใจ) ในสถาบันทั่วโลกสอนเรื่อง body อย่างเดียว

เรื่อง mind ไม่ได้สอน อันนี้น่าคิดมากเลย ในคณะวิทยาศาสตร์นะสอนครึ่งหนึ่งที่เป็นร่างกาย เอามา

เรียนกันจนรู้ไปหมดว่า มีเส้นประสาทที่เส้น อยู่ตรงไหน มีเอ็นมีกล้ามเนื้อ กระดูกที่ท่อน รู้หมดเลย แต่ไม่ได้ศึกษา เรื่องจิตใจ อีกครั้งหนึ่งจึงหายไป ส่วนสำคัญคือส่วนที่เรา ไม่ได้ศึกษา ส่วนที่หายไปนะ มีอิทธิพลต่อ body มาก เรา ไม่ได้ศึกษา แล้วจะถามว่าเราเป็นผู้รู้จริงเกี่ยวกับชีวิตไหม

ด้วยเหตุนี้ ผมจึงมาบอกท่านว่า มนุษย์อุบัติในโลก นี้ได้อย่างไร ท่านฟังผม ท่านลองคิด แต่จะเชื่อหรือไม่ก็เป็นเรื่องของท่าน ในปัจจุบันนี้เราเห็นชัด มนุษย์จะเกิดขึ้นได้ต้องมีไข่กับสเปิร์ม จากแม่พ่อมาผสมกัน อีกส่วนหนึ่งต้องมีปฏิสนธิวิญญาน เข้าไปสิงอยู่ในตัวอ่อนนั้น (body) ในวิชาชีวะไม่ได้สอนเรื่องจิตวิญญาน เรื่องmindไม่ได้สอน

หลังจากจบการศึกษาจากอังกฤษกลับมา เป็นช่วงว่างตอนซัมเมอร์ ๓ เดือนยังไม่ได้สอน จึงได้ไปพิสูจน์ครั้ง ที่หายไป ไปเรียนรู้ครั้งที่มันหายไป หนึ่งเดือนเต็ม ๆ จึงได้ความรู้เรื่องนี้มา ผมจึงได้เอามาประยุกต์ใช้ ด้วยเหตุที่ว่า นักวิทยาศาสตร์ไม่ได้ศึกษาเรื่องmind แต่เขาพยายามจะสร้างเด็กหลอดแก้ว โดยเอาไข่กับสเปิร์มผสมกันในหลอดแก้ว อยากให้ตัวอ่อนหรือเด็ก คลานออกมาจากหลอดแก้ว เป็นไปไม่ได้ครับ เพราะอีกส่วนหนึ่งที่ไม่

เข้าไปอาศัยอยู่ในตัวอ่อนคือ ปฏิสนธิวิญญูณ ซึ่งเป็นพลังงานแน่นอนร้อยเปอร์เซ็นต์เป็นพลังงานที่ละเอียดอ่อน ขณะนี้วิทยาศาสตร์ยังตามไม่ถึง เป็นพลังงานที่ละเอียดจนตรวจวัดไม่ได้ พลังงานอื่น ๆ เราตรวจวัดได้ นำมาใช้ประโยชน์ได้ ด้วยเหตุที่ ต้องมีปฏิสนธิวิญญูณเข้าไปอยู่ในร่างกายหรือเด็กอ่อนนี้ จึงจะทำให้เกิดมนุษย์ขึ้นมาได้ ปัจจุบันเป็นอย่างนี้นักวิทยาศาสตร์เอาไข่กับสเปิร์มผสมกันในหลอดแก้วทำได้ ไข่กับสเปิร์มผสมกันแล้วจะเกิดเป็น ไชโกต ไชโกตเป็นเซลล์เดี่ยวที่มีโครโมโซมเป็น $2n$ เหมือนเซลล์ร่างกายมีโครโมโซมเป็น $2n$ ไชโกตนี้จะเริ่มแบ่งเซลล์ จากหนึ่งเป็นสอง จากสองเป็นสี่ สี่เป็นแปด เป็นเอ็มบริโอหรือตัวอ่อน หลังจากนั้นปฏิสนธิวิญญูณจะเข้าไปอยู่ แต่ที่ผสมกันในหลอดแก้วเซลล์แบ่งได้จริงแต่ปฏิสนธิวิญญูณไม่เข้าไปอยู่ นักวิทยาศาสตร์แก้ปัญหาโดย เอาที่มันแบ่งหลายๆ เซลล์ถ่ายไปไว้ในมดลูกของผู้หญิง ปฏิสนธิวิญญูณเข้าไปอาศัยแล้วเกิดเป็นเด็ก ครบปัจจัยสาม จึงเกิดเป็นเด็กได้ แต่วิทยาศาสตร์ยังอ้างว่า นั่นคือเด็กหลอดแก้ว จริงๆ ไม่ใช่หรอกครับ ตอนที่อยู่ในหลอดแก้ว ยังไม่เป็นมนุษย์เลย เป็นแค่ไข่กับสเปิร์มผสมกัน เป็นกลุ่ม

เซลธรรมดา ไม่มีปฏิสนธิวิญญาณ แต่เขายังพูดว่านั่นคือเด็กหลุดแก้ว

ผมมาคิดว่าทำไม จิตตัวนี้หรือพลังงานตัวนี้ จึงไม่เข้าไปในหลุดแก้ว ผมถามท่านว่า ท่านอยากมีพ่อแม่เป็นหลุดแก้วไหม ไม่มีใครอยากมีพ่อแม่เป็นหลุดแก้ว ปฏิสนธิวิญญาณจึงไม่เข้า นี่เป็นการเกิดของมนุษย์ในปัจจุบัน อีกวิธีหนึ่งท่านเชื่อไหมว่าเกิดโดยไม่ต้องมีไข่กับสเปิร์ม ผสมกันแต่เกิดโดยวิธีผุดขึ้นมาภาษาทางพระเขาเรียก “โอปปาติกะ” มันแว็บเกิดขึ้นมาเลย ในพระไตรปิฎกบันทึกไว้ นางอัมพปาลี แห่งแคว้นวัชชีเมืองเวสาลี เกิดอยู่ที่โคนต้นมะม่วง เกิดขึ้นทันทีเป็นหญิงสาวสวยมาก เป็นที่หมายปองของเจ้าชายแห่งแคว้นวัชชี ต่างคนต่างอยากได้ แต่งงานกับนาง สภาวัชชีไม่ตกลงจึงยกไว้เป็นของกลาง เป็นหญิงงามเมือง ใคร ๆ เขยชมได้ นั่นเกิดแบบโอปปาติกะ อย่าไปคิดดูถูกนะ ท่านเป็นพระอรหันต์แล้วนะครับ เรื่องอย่างนี้ท่านเชื่อไหมว่าเป็นจริง สมัยก่อนผมไม่เชื่อ จึงได้ไปพิสูจน์เมื่อปี ๒๕๑๘ เป็นไปได้อย่างไร อยู่ ๆ แป็บเดียวเกิดขึ้นมาเป็นตัวเป็นตน ผมไม่เชื่อ จึงได้ไปพิสูจน์ แต่หลังจากพิสูจน์แล้ว ปรากฏว่ามีจริง ประเภทที่แว็บเดียว

ปรากฏขึ้นมาเป็นตัวมีจริง มันอยู่ที่เงื่อนไขว่า เราทำจิตให้มีศักยภาพอย่างนั้นได้ไหม

วิธีที่จะพิสูจน์พวกนี้ต้อง ทำจิตให้นิ่ง นิ่งคืออะไร จูจิตของท่านเอง ขณะที่อยู่ในตัวเรา มันแว็บไปคิดถึงที่บ้าน จิตออกไปนอกตัว ต้องทำให้จิตอยู่ในตัวให้มันไม่ออกได้ไหม ถ้าทำได้หนึ่งชั่วโมงให้จิตอยู่ในตัว ไม่ให้จิตออกไปคิดนอกเรื่อง อย่าให้ออกไปหาเรื่องข้างนอกมาปรุงแต่งอารมณ์ ถ้าทำได้ มีโอกาสจะเห็นโอปปาติกะ มีคนอื่นมองไม่เห็น ชี้ให้คนอื่นดู คนที่จิตไม่นิ่งมองไม่เห็น มันเหลือเชื่อ แต่ต้องเชื่อว่ามี เพราะเป็นประสบการณ์จริง

ในพระไตรปิฎกได้พูดไว้ว่า การอุปบัติขึ้นของมนุษย์ ในต้นกัปป ขณะที่โลกของเรายังไม่แข็งเป็นดิน มีพรหมที่เรียกว่า *อามัศราพรหม* เป็นพลังงาน เป็นจิต จิตที่ไปอยู่ในชั้นพรหม โคจรมาสู่โลกนี้เกิดมาติดใจในง้วนดิน ตัวเลข ทิปชั้น เกิดเป็นมนุษย์บนโลกนี้ ผมในฐานะนักวิทยาศาสตร์ทางชีวะ ผมได้พยายามหาหลักฐาน การอุปบัติขึ้นของมนุษย์บนโลกนี้ จากซากฟอสซิล ซึ่งนักวิทยาศาสตร์ยอมรับในปัจจุบันนี้ ลิงสปีสายมาจากสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนม เป็นบรรพบุรุษของลิง พบซากที่เป็นหิน ที่เขาเรียก ฟอสซิลนี้มา จนถึงลิงมีหาง ลิงไม่มีหาง ต่อเนื่องมาได้

ตลอดสาย แต่ตอนที่ แยกมาเป็นมนุษย์ไม่มี หายไปเป็น ๑๐ ล้านปีเลย หายไปไหนหาซากไม่เจอ มาอุบัติมนุษย์คนแรกในแอฟริกาเมื่อ ๒ ล้านปี นักวิทยาศาสตร์ ไปพบกระดูกที่เป็นฟอสซิล และรู้ด้วยว่าฟอสซิลนั้นเป็นผู้หญิงแล้วบอกว่าคนนั้นชื่ออีวา นั้นเมื่อสองล้านปีนี่เอ สองล้านปีนี่ มนุษย์กับไดโนเสาร์ ไม่เจอกันหรอก ภาพยนตร์ที่เอาไดโนเสาร์มาเจอกับมนุษย์หลอกทั้งนั้น มันคนละยุคคนละสมัย ไดโนเสาร์สูญพันธุ์ไปตั้งนานแล้ว มนุษย์เพิ่งมาเกิดเมื่อ ๒ ล้านปีนี่ ช่วงต่อที่หายไปหายไปไหน เดียวนี้นักวิทยาศาสตร์ยังหาฟอสซิลต่อเนื่องกันไม่เจอ แต่สายอื่นขึ้นมาจนถึง ลิง อูรังอุตัง ลิงกอริลลา พวกนี้มีหมดเลย แต่ตอนที่แยกมาเป็นมนุษย์ ไม่มีความเชื่อมโยงตัวนั้น นี่เป็นคำถามให้นักวิทยาศาสตร์ไปคิด แต่มีนักวิทยาศาสตร์ บางคนบอกว่า เราเกิดมาจากลิง ผมว่าไม่ใช่ คิดกันเองแต่ต้องมีหลักฐานแสดง

สรุปแล้วการอุบัติขึ้นของมนุษย์บนพื้นโลกนี้ มี ๒ วิธีคือ

๑. ไข่กับสเปิร์มผสมกัน แล้วมีปฏิสนธิวิญญาณเข้ามาอยู่อาศัย

๒. แบบโอปปาติกะ

ประเภทของมนุษย์

ถามว่า**มนุษย์มีกี่ประเภท** ต้องคิดตามว่า เป็น
อย่างที่ผมพูดจริงไหม ผู้รู้บอกว่ามี ๕ ประเภท

๑. มนุสฺสเนรยิกโก มนุษย์นรก พวกนี้ดู โทสะมาก
เหยียด ข่าหั่นเป็นชิ้น ๆ ทิ้งแม่น้ำทิ้งลำคลอง มีไหมครับใน
สังคม มนุษย์มนุสฺสเนรยิกโกมีไหม ใครมีลูกมีหลานไปได้
มนุษย์พวกนี้เป็นคู่ ระวังจะถูกหั่นเป็นชิ้น ๆ พวกนี้เขาต้อง
เอาไปไว้ที่จำกัต ปล่อยมาเพนพ่านอาจฆ่าคนไปเรื่อย ๆ นี้
คือมนุษย์ที่มีโทสะมาก

๒. มนุสฺสเปโต มนุษย์เปรต ลักษณะเปรตคือ หิว
กระหาย ไม่พอ พร่อง ไม่อิ่ม มีความต้องการ มีความ
อยากได้อยู่ตลอดเวลา ต้องขอโทษผมไม่ได้ตำหนิท่านใด
ผู้รู้ท่านว่าอย่างนี้ จึงเอาสังกรรมมาให้ฟัง มีไหมครับใน
สังคมพวกที่ มีทรัพย์สมบัติแค่นี้ไม่พอ ไปแสวงหา ไม่สิ้นสุด
นี้เป็นมนุษย์ประเภทที่สอง เขาเรียกว่า มนุสฺสเปโต

๓. มนุสฺสติรัจฉานโน ลักษณะของเดรัจฉานมี ๓ อย่าง คือ เทียว ท่องเทียวไปเร่ร่อนไป หาอาหารกิน มีการเสพเมถุน นี้ลักษณะของเดรัจฉาน มนุสฺสติรัจฉานโน มีลักษณะอย่างนี้ ฝังอยู่ในจิต นี้เป็นประเภทที่ ๓ ในสังคมีโหม พวกนี้โคจรไปเรื่อย ส่ำสอน ไม่รับผิดชอบ พวกนี้มีความหลง

๔. มนุสฺสสุภูโต คือมนุษย์แท้ มี ศีล ๕ อยู่ในใจครบ ทราบไหม่ว่า ตอนที่เรามาเกิดเป็นมนุษย์ อะไรเป็นเหตุนำมาเกิด ศีล ๕ เป็นตัวนำมาเกิด ที่นี้ต้องถามตัวเองว่า ขณะที่กลับมาเกิดเป็นมนุษย์แล้ว ศีล ๕ ยังมีอยู่ในใจครบไหม เรื่องนี้รำคิด เห็นได้จากประสบการณ์ได้ บางคนไปตีมเหล่า พอตีมเหล่ามาได้ทีลงไปล้างหน้าทีริมคลองหัวทีมลงคลองไปเลย ไปได้ศพตรงใต้สะพาน เขื่อนกั้นน้ำเหตุเพราะศีลไม่ตรง ฉะนั้น มนุสฺสสุภูโต คือพวกทีมีศีลครบอยู่ในใจ

๕. มนุสฺสเทโว มนุษย์เทวดา นอกจากมีศีลแล้ว พวกนี้มีความละเอียดชั่วกลัวบาป มีหิริมีโอตตปัปะ ในสังคมีโหม มี ครบทั้ง ๕ กลุ่มนี้เลย นี้คือประเภทของมนุษย์ในประเทศไหน สังคมีโหมมีครบหมด

คนที่สร้างปัญหาให้กับสังคมี เป็นมนุษย์ประเภททีหนึ่ง ทีสอง ทีสาม มนุสฺสเนรยโก, มนุสฺสเปโต, มนุสฺสติรัจฉานโน พวกนี้สร้างปัญหาให้สังคมี ส่วน มนุสฺสสุภูโต กับ มนุสฺสเทโว สร้างปัญหาทีไม่ชอบทำงาน ชอบสบาย ๆ อยากร

ทำงานน้อยได้เงินเดือนมาก พิสูจน์ง่าย พวกมนุสฺสเทโว
ใครอยากได้ลูกเทวดามาเกิดนะ ง่ายนิดเดียว จาก
ประสบการณ์จริงจะเล่าให้ฟัง

ผมมีเพื่อนคนหนึ่งแต่งงานมานานแล้ว ไม่มีลูก เขา
ไปหาผมที่เชียงใหม่

“อาจารย์ทำอย่างไรจึงจะมีลูก”

“คุณขึ้นไปดอยสุเทพสิ ไปไหว้พระธาตุแล้วอธิษฐาน
ขอลูก” ผมนึกว่าเขาจะไม่เชื่อ แต่เขาทำตามผม ปีรุ่งขึ้น
เขาได้ลูก พอคลอดลูกแล้ว เขาเอาดวงชะตาเกิดของเด็ก
ไปหาพระองค์หนึ่งอยู่ ที่แม่แตง จังหวัดเชียงใหม่ พอ
พระเห็นดวงชะตาเกิดของเด็ก ท่านก็บอกเลย เอ้อ เด็ก
คนนี้ได้มีที่เขายายดอกไม้อยู่ดอยสุเทพนะ แล้วไปขอเขา
มาเกิด เขาเป็นนางฟ้า คนขายดอกไม้ตายไปแล้ว ไปเกิด
เป็นนางฟ้าอยู่ที่ดอยสุเทพ แล้วไปอธิษฐานขอเขา เขาจึง
มาเกิดเป็นลูก ทั้งๆ ที่เพื่อนคนนี้ไม่ได้บอกอะไรเลย ทำไม
พระจึงบอกได้ถูก ท่านจึงตั้งชื่อมาให้พ้องกับดอยสุเทพ ซึ่ง
เหลือเชื่อครับ เป็นไปได้ยังไง อยากได้ลูกเทวดาก็มาเกิด
เพราะไปขอมา ลักษณะลูกเทวดาเท่าที่เห็น พวกนี้ไม่ชอบ
ทำการทำงาน มีหิริมีโอตตปปะ พวกนี้ถ้าเราไปด่าไปว่า เขา
จะเสียใจยาวนาน เวลาตื่นนอนไม่เก็บที่นอน ใส่เสื้อผ้า
เสร็จจกองไว้ ไม่ซัก กินข้าวเสร็จ ก็วางไว้ให้คนอื่นล้าง ก็
ฉันทเป็นเทวดานะ

อีกคนหนึ่งเป็นข้าราชการในเครื่องแบบ ได้ลูก
 ประเภทนี้มาเกิด แต่เด็กเก่งนะ ขนาดอยู่ชั้นประถมเขียน
 ไคลงกลอนลงในนิตยสาร ไพเราะมาก ขนาดเด็ก ๆ นี้ละ
 ปราบกว่าพ่อต้องออกรบบ่อย ไม่ค่อยได้อยู่บ้าน ไม่ค่อย
 ได้ดูแลเขา เด็กคนนี้ตาย เมื่ออายุไม่เท่าไร พ่อของเด็ก
 มาหาผม เขาบอกว่าอยากให้ลูกคนนี้กลับมาเกิดอีก ผมว่า
 คุณนะเห็นแก่ตัวตอนที่เขามาเกิดกับคุณแล้วเลี้ยงดูเขาไม่ดี
 เขาก็เลยจากไป พวกนี้อายุไม่ยืน ถ้าคุณทำดีเขาจะอยู่กับ
 คุณยาวนาน ถ้าทำไม่ดีเขาก็ไปเร็ว พวกนี้เขาหนีมาเกิด ขณะ
 เขามาเกิดสี่สิบปีห้าสิบปี หรือสิบปี ยี่สิบปี ข้างบนมันแว็บ
 มาเกิดเวลาผ่านไปนิดเดียว หายไปแว็บเดียวเท่านั้น แต่
 ข้างล่างมีอายุยาวนาน เชื่อไหมว่าคำพูดนี้เป็นจริง ลองเข้า
 ฌานให้ได้สักครั้ง ทำจิตนิ่งเป็นสมาธิถึงขั้นอัปปนาสมาธิ แล้ว
 จะรู้ว่า มิติของกาลเวลาข้างบน(สวรรค์)กับข้าง
 ล่าง(มนุษย์)มันห่างกันมาก ข้างบนเวลานิดเดียวแต่ข้าง
 ล่างยาวเป็นเวลาหนึ่งชีวิต พิสูจน์ได้ ทำจิตถึงอัปปนา
 สมาธิได้เดี๋ยวก็รู้ ฉะนั้นพวกนี้ต้องระวัง ถ้าเราไปขอลูกที่
 มีพื้นฐานเทวดามาเกิด และอยู่เป็นมนุษย์ยาวนานต้อง
 เตรียมเครื่องรองรับที่ดี ต้องขอมทำใจ พวกนี้มาใช้เรา ต้อง
 ทำอะไรถวายหมอด ไปว่าไม่ได้เขาเสียใจ ตรงกันข้ามถ้า
 เป็นลูกเดรัจฉานมาเกิด สับโขกยังงไม่รู้สึก สบายมาก จะ

ต่ำจะว่าสบายไม่เดือดร้อน พวกนี้หนา เข้าใจไหมคำว่า
“หนา”

ท่านฟังผมพูดคำว่า หนา จะคิดว่าเป็นสันดาน ไม่ใช่
หอรอก เดี่ยวผมจะเล่าว่า หนา นี้อะไรมันหนา เราทุกคนมี
ทั้งหนาทั้งบาง เป็นได้หมด เอาล่ะ ผมเล่าให้ฟังว่ามนุษย์
มีห้าประเภท ไม่ได้ตำหนิใคร แต่มาให้ความจริง ผู้รู้บอก
ไว้ ผมมาวิเคราะห์ดูมันมีจริง ถ้ามัวตัวเราเอง เราเป็น
ประเภทไหน ถ้าเป็นคนที่มีโทษะ นั่นล่ะ เราได้ทำตัวเรา ให้
เป็นมनुสฺสเนรยิกโก ฉะนั้นโทษะนี้ระวังให้ดี เช่นเดียวกัน
ถ้าเป็นคนที่มีความโลภ ความอยากได้ ความไม่พอ ความ
พรั่ง ความหิว นั่นกำลังสั่งสมความเป็นเปรตให้กับชีวิต
ของเรา เช่นเดียวกันถ้าสั่งสมความหลง ความไม่รู้ โดย
เฉพาะคนที่เรียนในสถาบันสูง ๆ เห็นแล้วสงสาร ที่เขา
มีหน้ามีตา มีตำแหน่งใหญ่โต มันเหมือนละคร เหมือนมายา
ขณะนี้เขาแสดงอะไรใส่หัวไขนกันต่าง ๆ เวลาละครจบ
(ตาย) ลงไปเกิดเป็นเดรัจฉาน น่าสงสาร ไปพูดอย่างนี้
เขาไม่เชื่อ แต่มันเป็นของจริง จากประสบการณ์จริงของ
ผม คนที่มีชื่อเสียงใหญ่โตในวงวิชาการตายแล้วไปเกิด
เป็นเดรัจฉานให้ดู น่าสงสาร ทำเหตุตรงด้วย (ความหลง)
ถามว่าทำไมผมจึงรู้เรื่องนี้ ถ้าอยากรู้ ไม่ยากเลย ทำจิตนิ่ง
แล้วเดี๋ยวเห็นพวกนี้ เขาเรียกว่าเห็นด้วยอภิญญา อภิญญา
คือความรู้สูงสุด

คนที่จะมีอภิญญา

ต้องทำจิตนิ่ง นิ่งให้ถึงอัปนาสมาธิ จิตจะเริ่มเป็นฌาน (ภาวะจิตสงบประณีต) จิตนิ่งมีอารมณ์ฌานกำกับในความนิ่ง ฌาน ๑ มีอารมณ์ ๕ ฌาน ๒ มีอารมณ์ ๓ ฌาน ๓ และ ฌาน ๔ มีอารมณ์ ๒ ต่อจากนั้นมีรูปรูปร่างอีก ๔ มีอารมณ์ฌานกำกับเช่นกัน จะรู้เองว่าเข้าถึงฌานอะไร พอเข้าถึงฌาน ๔ แล้วออกจาก ฌาน ๔ อภิญญา ซึ่งเป็นความรู้สูงสุดมันเกิด ความรู้สูงสุดตัวนี้ เขาสมมติเรียกว่า เป็น super knowledge เป็นความรู้ที่มีได้เนื่องมาจากสมาธิ แต่เป็นความรู้ที่เกิดจากจิตนิ่ง เพราะจิตมีธาตุรู้ ความรู้ตัวนี้แหละสามารถรู้กว้างไกลกว่า ละเอียดลึกซึ้งกว่า ความรู้ที่เกิดจากระบบประสาทสัมผัส ตาเนื้อตาหนัง พิสุจน์ไม่ได้เพราะ เป็นเหตุผลระดับ metaphysics มีสิทธิ์ทำได้ทุกคน เพราะมีเครื่องมือพร้อม คือมีร่างกายมีจิตใจ ใครทำก็ได้ เพียงแต่ว่าเงื่อนไขทำถูกไหม ให้เวลาพอไหม เหมือนเตะฟุตบอล บางคนใช้เวลาเดือนเดียวก็เก่ง บางคนใช้เวลาเป็นปี บางคนใช้เวลานาน ๑๐ ปี กว่าจะเก่ง เข้าใจนะมันอยู่ที่ทักษะและประสบการณ์จากอดีต

ทำไมมนุษย์จึงแตกต่างกัน

ท่านเคยคิดไหม เขาทำเหตุอะไรจึงเข้าไปอยู่ในคุก แล้วอีกคนหนึ่ง ทำเหตุอะไรเขาจึงไปนั่งอยู่ในโบสถ์ การกระทำนี้แหละ ทำให้มนุษย์แตกต่างกัน การกระทำหรือที่เรียกว่า “กรรม” เป็นตัวกำหนดให้มนุษย์ มีความดี เลว ชั่ว หยาบ ประณีต ละเอียด ต่างกัน เพราะการกระทำของตัวเอง พิสูจน์ง่ายนิดเดียว ลองไปขโมยของ ลองไปทำร้ายเขาสิ เดี่ยวก็เข้าไปอยู่ในคุก เห็นไหมว่ากรรมทำ ทำให้บุคคลละเอียด ประณีตต่างกัน แต่ถ้าเข้าวัดปฏิบัติธรรม ก็ไปอยู่อีกที่หนึ่ง ผมพัฒนาจิตมาयीสิบกว่าปี ถ้าไม่ทำอย่างนี้ ไม่ทำความดี ไม่มีสิทธิ์ที่จะมานั่งตรงนี้หรอก ตั้งแต่ปี ๒๕๑๘ มาจนถึงปัจจุบันได้ทำติดต่อเนื่องมาตลอด อะไรที่ไม่ดีผมหยุดหมด ทำแต่ความดี จึงได้มีโอกาสมานั่งตรงนี้ เห็นไหม การกระทำของเราทำให้มนุษย์แตกต่างกัน ท่านมีลูกน้อง มีเพื่อนร่วมงาน เคยเห็นไหม เพื่อนร่วมงานหรือลูกน้อง บางคนไม่ค่อยเอาไหน สั่งให้ทำโน่นก็ไม่ได้ทำ สั่งให้ทำนี่ ก็ไม่ได้ทำ ออย่าไปโกรธเขา ควรจะสงสารเขาเพราะเขาไม่รู้จักตัวเอง ถ้าเขารู้จักตัวเอง เขาจะไม่ซี้เกียจ จะไม่นั่งดูตายจะขยันทำงาน ฉะนั้นเหตุที่มนุษย์แตกต่างกัน เพราะการกระทำ

มนุษย์มาจากไหน

มาจากห้าภพนั้นแหละ ปฏิสนธิวิญญูณมาจากนรก มาจากเปรต มาจากเดรัจฉาน จากมนุษย์มาเกิดเป็นมนุษย์ เทวดามาเกิดเป็นมนุษย์ พรหมมาเกิดเป็นมนุษย์ สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้มนุษย์สามารถทำได้หมด จะเล่าเรื่องจริงให้ท่านฟัง มีอยู่วันหนึ่งได้ขึ้นบรรยายคู่กับนักเก็บศพที่กรุงเทพฯ ดาราคนหนึ่งเขาชอบเก็บศพ กับมูลนิธิหนึ่ง เขาเล่าให้ผมฟังว่า ที่วัดแห่งหนึ่ง ได้ยินเสียงคนร้องในเรือนเก็บศพ มีคนโทรศัพท์มาให้แก่ไปดู ในเรือนเก็บโลงศพ มีโลงศพล้อมรอบ แล้วมีคนนอนอยู่ตรงกลาง นอนมาแล้วแก้ปึกว่า ทุกเช้า มีพระองค์หนึ่งเอาข้าวห่อไปโยนให้ พอฟังกุกุญแจเปิด ประตูเข้าไปดู ได้กลิ่นเหม็นมาก เพราะว่าเขาไม่ได้อาบน้ำ ขยับเขยื้อนไปไหนไม่ได้ เป็นอัมพาต นอนอยู่ตรงนั้นล่ะ แต่ยังไม่ตาย กินแล้วก็นอน บัสสาวะอุจจาระ ปอกตัวหนา

ผมยาวเล็บบยาว เขาไปจับมาอาบน้ำตัดผม ทำความสะอาดที่นอนให้ เห็นตาข้างหนึ่งโบ้ ดาราคนนี้ถามว่า ลุงทำไมตาโบ้ เขาบอกว่าตอนที่เขานอนเป็นอัมพาต มดมันมากัดกินตา เขารู้หมดทุกอย่างแต่เขากระดูกกระดูกไม่ได้ ต้องปล่อยให้มดกัดกินจนตาโบ้ ซึ่งน่าจะตายแล้วด้วยเชื้อโรคมันเข้าทำลาย ไม่หรรอครับ กรรมมันเสี่ยงไว้ ตายยากนอนอยู่นานเกินปีกว่าแล้ว มดมากัดกินต่ายังนอนเฉยกินจนตาโบ้ไปข้างหนึ่ง ไม่ยอมตาย แต่พอดาราคนนี้ไปช่วยไม่นานเขาก็ตาย เหตุเพราะหมดเวร หมดอายุขัยมนุษย์

ผมถามดาราคคนนี้ว่า ลุงคนนี้ก่อนจะมานอนเป็นอัมพาตเขามาทำอะไรอยู่ในวัด เขาบอกว่าเป็นมัคนายกของวัด เป็นคนอยู่ที่วัดคอยจัดเรื่องต่าง ๆ รวมถึงสมบัติของวัดนั้นแหละ แยกไปเอาของวัดมาใช้โดยไม่ขออนุญาต นี่คือเหตุแห่งความเป็นเปรตมันเกิดขึ้นตั้งแต่ยังไม่ตาย ถ้าไปเอากับเจ้าของที่มีคุณธรรมสูง ผลจะกลับมาเร็วและรุนแรง เป็นเปรตคือมนุสฺสเปโตตั้งแต่ยังไม่ตายจริง เห็นไหมนั้นแหละเหตุที่แกทำละ ไม่ต้องรอนาน เป็นเปรต ตั้งแต่ยังเป็นมนุษย์แล้ว ในที่สุดตายไปแล้วไปเกิดเป็นสัตว์นรกก่อน ตายจากรกจึงไปเกิดในภพที่เป็นเปรต ถ้าอยากจะได้เห็น ต้องทำจิตนิ่งจะเห็นในอีกมิติหนึ่ง ไม่ใช่มองเห็นด้วยตานี้ ถามว่าทำไมต้องเป็นเปรต พวกนี้หัวใจ ไปเอาของ

ของเขามาโดยไม่บอกเจ้าของ ไปขโมย ไปเบียดเบียน ไปฉ้อฉล ไปคดโกง ไปหยิบฉวยโดยเจ้าของไม่อนุญาต เช่น ของในบริษัทถ้าเขายังไม่อนุญาต เราอย่าเอาออกไปนะ เพราะนั่นมันสร้างความเป็นปรตให้เรา ถ้าหัวหน้าบริษัทมีคุณธรรมสูง จะได้รับผลเร็วมาก อย่างกรณีเรื่องจริงที่เล่าให้ฟังนี้ ตายแล้วไปไหน ไปตามกรรมที่เขาได้ทำไว้

ในครั้งพุทธกาล ในสมัยก่อนกับปีนี้ สมัย**พระปุสสะพุทธเจ้า** นานมาแล้ว นับย้อนหลังไป ๙๒ กัปป์จากนี้ ในครั้งนั้นพระเจ้าพิมพิสารได้เกิดเป็นขุนคลัง ของพระเจ้าแผ่นดิน ซึ่งเลื่อมใสพระศาสนาของพระปุสสะพุทธเจ้ามาก จึงได้ให้ขุนคลังจัดอาหารถวายพระสงฆ์จำนวนมาก โดยให้เจ้าชาย ๓ องค์คอยกำกับดูแล ด้วยความที่พระสงฆ์มีจำนวนมาก ขุนคลังจึงได้ไปเอาญาติมาช่วยทำงานที่โรงครัว มาใหม่ ๆ ยังดีอยู่ พอนานไปเริ่มชำนาญขึ้นเป็นความเคยชิน ก่อนจะถวายพระสงฆ์ขโมยอาหารกินเสียก่อน ที่เหลือนำไปถวายพระ อยู่นานไป ขโมยอาหารเอาส่งกลับบ้าน ที่เหลือจึงถวายพระ ด้วยเหตุที่เขาทำอย่างนี้ เมื่อตายไปแล้วเจ้าชาย ๓ องค์ และขุนคลังได้ไปเกิดในสวรรค์ แต่ญาติทั้งหมดลงไปเกิดเป็นสัตว์นรก จากนรกค่อย ๆ ได้

ขึ้นมาจนเป็นเปรต กาลเวลาผ่านไปหลายยุค เปรตพวกนี้ ต้องรับวิบากมาจนถึงสมัยต้นกัปนี้ (ภัทรกัป) ในสมัย **พระพุทธเจ้าช็อกกุสันโธ** เวลาที่ทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้ เปรตอื่น ที่ญาติพี่น้องเขาอุทิศส่วนกุศลให้ เขาได้รับ ส่วน เปรตญาติของบุคคลคือพระเจ้าพิมพิสารนี้ไม่ได้รับ หิวก็ หิวไม่ได้กินไม่มีคนอุทิศให้ ได้แต่ถามเพื่อนเปรตด้วยกันว่า เมื่อไหร่ตัวเองจะได้กิน เพื่อนเปรตว่าให้ไปถามพระพุทธ เจ้าช็อกกุสันโธ เมื่อไปถามท่านตอบว่ายังก่อน รอให้แผ่นดิน หนาขึ้นอีกหนึ่งโยชน์ ให้ไปรอกถามพระพุทธเจ้าที่จะมา ตรีสรู้ต่อจากท่าน

ล่วงมาถึงสมัยของพระพุทธเจ้าองค์ที่สองในกัปนี้ได้แก่**พระโกนาคม** ก็เช่นเดียวกัน พอคนเขาทำบุญถวาย อุทิศส่วนกุศลให้ญาติ เปรตต่าง ๆ ได้รับ เปรตญาติ พระเจ้าพิมพิสารนี้ไม่มีคนอุทิศให้ จึงได้ไปถามพระพุทธ เจ้าโกนาคม ว่าเมื่อไหร่ตัวเองจะได้รับ พระพุทธเจ้าท่าน ว่ายังหрок ต้องรอ ให้แผ่นดินสูงขึ้นอีกหนึ่งโยชน์ แล้ว จึงไปถามพระพุทธเจ้าที่จะมาตรีสรู้ต่อจากพระองค์

ล่วงมาถึงสมัย**พระพุทธกัสสป**ยังไม่ได้รับอีก บอก ว่าเมื่อสิ้นยุคท่านไปแล้ว หนึ่งพุทธันดร **จะมีพระศากย มุนีโคดม** มาอุบัติขึ้นในโลกนี้ ในเวลานั้นจะมีญาติของท่าน

เป็นขัตติยาธิบติ เป็นเจ้าเมืองแล้ว จะได้รับบุญกุศลที่เขาอุทิศให้

ทั้งหมดเป็นเรื่องที่พระพุทธเจ้าของเรา เล่าให้พระเจ้าพิมพิสารฟัง ในเช้าวันหนึ่งที่ได้ยินเสียงเปเรตร้องอยู่ที่ข้างพระราชนิเวศน์ พระเจ้าพิมพิสารทรงกลัวมาก เสียงเล็ก แหลวม มาถามพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าจึงเล่าเรื่องนี้ให้ฟังว่านั่นคือญาติของท่านในสมัยที่ท่านเป็นขุนคลัง ในสมัย**พระปุตสสะพุทธเจ้า**โน้น เมื่อพระเจ้าพิมพิสารทราบ จึงทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้เปเรตญาติเหล่านั้น เปเรตจึงได้อาหาร ทำสังฆทานได้เสื้อผ้า สร้างวัดเวฬุวันถวายเป็นพระพุทธศาสนา จึงได้วิมาน เป็นเรื่องแปลกนะ พอทำอาหารถวายเป็นทาน กรวดน้ำอุทิศส่วนกุศลให้ เปลี่ยนภพภูมิจากเปเรตขึ้นไปเป็นเทวดาทันที

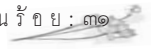
ผมไม่คิดว่าท่านเชื่อหรือก แต่่น่าคิดว่า อะไรที่อยู่ยงคงกระพันมาถึงสองพันกว่าปี แสดงว่าต้องเป็นจริง ถ้าไม่เป็นจริง คงไม่อยู่มานาน ผมเป็นนักวิทยาศาสตร์ **พิสูจน์แล้วขณะนี้ยังหาข้อผิดพลาดที่พระพุทธเจ้าบอกไม่ได้เลย** ทุกอย่างเป็นจริงหมด จึงเล่าให้ท่านฟัง ผมชอบพิสูจน์สังัจจธรรม ใช้จิตที่พัฒนาแล้วของตัวเองพิสูจน์ เหล่านี้เป็นจริงทั้งหมด ฉะนั้นมนุษย์มาจากไหน ตายแล้วไปไหน จึงเข้าใจได้ชัดแจ้ง

เกิดเป็นมนุษย์ยากแค่ไหน

พระพุทธเจ้าตรัสถามพระสาวกด้วยการเล่าเรื่องสมมติว่าโลกเราไม่มีแผ่นดินเลย เต็มไปด้วยน้ำในมหาสมุทร ในน้ำนั้นมีไม้ท่อนหนึ่งลอยอยู่ และไม้นั้นมีรูปพอที่เต่าจะโผล่หัวลอดได้ ไม้ นั้นลอยไปตามน้ำลมเหนือพัดลงใต้ ก็ลอยไปทางใต้ ลมใต้พัดไปทางเหนือก็ลอยไปทางเหนือ จากตะวันออกไปตะวันตก ลอยสะเปะสะปะไปในมหาสมุทร สมมติว่า ในมหาสมุทรนั้นมีเต่าทิพย์ตัวหนึ่งหนึ่งร้อยปีมันจะโผล่หัวขึ้นมาหายใจ ให้ลองคิดว่า โอกาสที่เต่าโผล่หัวขึ้นมา แล้วหัวลอดเข้ามาในรูไม้ นั้น เกิดขึ้นง่ายหรือยาก เต่าตัวนั้นตาบอดด้วยนะ

สาวกตอบว่ายาก พระพุทธเจ้าท่านว่า เกิดเป็นมนุษย์ยากกว่านั้น ผมไม่เชื่อ ผมเป็นนักวิทยาศาสตร์ จึง

ได้พิจารณาดูว่า แค่มภาพที่เรามองเห็นด้วยตา คือภพมนุษย์ กับภพเดรัจฉานนี่ละ ลองนึกไปถึงที่บ้านของท่าน ที่เป็นมนุษย์อยู่กันกี่คน ถามว่า พวกเดรัจฉาน เช่นมด ปลวก ขุน หนอน แมลง กิ้งกือ ไส้เดือน ตะขาบ หนู ฯลฯ มีจำนวน เท่าไหร่ เทียบกันได้ไหม แค่อสองภพนี้ยังเทียบกันไม่ติดเลย ลงไปเกิดเป็นเปรต อสุรกาย เป็นสัตว์นรกอีก จำนวนไม่รู้ เท่าไหร่ แล้วที่ขึ้นไปเกิดเป็นเทวดา เป็นพรหมอีกจำนวน เท่าไร คิดดูมันน่าจะจริง แค่ตาเนื้อตาหนัง เรายังเห็น แล้วว่าจำนวนต่างกันมาก ดังนั้นการเกิดเป็นมนุษย์มัน ยากยิ่งนัก

สาเหตุที่เกิดเป็นมนุษย์

ศิลปินนั้นแหละ ที่พระพุทธเจ้าบัญญัติไว้ล่ะ ศิลปินคุณธรรมของมนุษย์ที่ต้องรักษาไว้ ไม่ใช่เพียงแต่รู้ แต่ต้องมีศิลปะ คือรู้ศิลปะ เหมือนรู้จักแบงค์ร้อย แบงค์ห้าร้อย ถ้าไม่มีใช้ประโยชน์ไม่ได้ ต้องรู้และต้องมีอยู่ในใจ เมื่อเรามีศิลปะอยู่ในใจ โอกาสที่เราจะจากอภิปานี้แล้ว ได้กลับมาเกิดเป็นมนุษย์อีกครั้ง มีได้เป็นได้ทำไหมผมบอกว่ามีได้เป็นได้ เพราะครั้งหนึ่งมีอาจารย์ท่านหนึ่งทำวิจัยเรื่องการกลับมาชาติมาเกิดเป็นมนุษย์ ได้ทุนจากต่างประเทศ ท่านไปหาผมที่เชียงใหม่ คัดเลือกมาศึกษาอยู่ ๕๐ ตัวอย่าง มนุษย์ตายแล้วกลับมาเกิดเป็นเด็กที่ระลึกชาติก่อนได้ ไม่ได้เกิดที่เดิม แต่ไปเกิดที่อีกหมู่บ้านหนึ่ง ชื่อนั้นชื่อนี้มีพี่น้องชื่อนั้นชื่อนี้ ตามไปพิสูจน์พบว่าจริงหมด นี่ละ ที่ท่านวิจัยออกมา

มนุษย์ตายแล้วกลับมาเกิดเป็นมนุษย์ ต้องมีศีลห้า กำกับใจ จึงจะเป็นได้ ส่วนใหญ่ไม่เป็นเช่นนั้น มักจะลงไป เกิดต่ำเป็นสัตว์เดรัจฉาน เปรต อสุรกายมากกว่า ถ้ามว่า ฎฎฎฎต่าง ๆ เหล่านี้ รู้ได้อย่างไรว่ามีจริง ผมพิสูจน์แล้ว จากประสบการณ์ จะเล่าให้ท่านฟัง

ผมไปงานเผาศพบางครั้ง ไม่รู้จักคนตายหรือก เขา ให้ผมไปทอดผ้ามหาบังสกุล ก่อนจะทอดผ้าผมได้อ่านชื่อ ผู้ตาย แล้วพูดค่อย ๆ ว่าอยู่ที่ไหนมาบอกกันบ้างสิ เดียว ผมจะทอดผ้ามหาบังสกุล เวลาพระมาซักผ้าฯต้องอนุโมทนา จึงจะได้บุญกุศล

“ฉันทไปอยู่ยามา” (เสียงตอบกลับมามาก ๆ)

เอ๊ะ ยามานี้เป็นสวรรค์ชั้นสูงกว่าดาวดึงส์ ผมคิดว่าพูดมาลอย ๆ จะเชื่อเลยไม่ได้ ต้องสืบว่าทำเหตุอะไรไว้ ผมไปถามญาติของศพว่า คุณยายมาบอกว่าไปอยู่ชั้นยามา ท่านทำเหตุอะไรไว้ตอนเป็นมนุษย์ ญาติบอกว่าคุณยาย ตอนวันพระ ชอบไปนอนวัด (ถืออุโบสถ) ชอบปฏิบัติธรรม ใส่บาตรเป็นประจำ นี่แหละคือสาเหตุที่ตายแล้วไปเกิด เป็นนางฟ้าอยู่ชั้นยามา

มีพระสงฆ์องค์หนึ่งอยู่ที่เชียงใหม่ เล่าให้ผมฟังว่า วันหนึ่งท่านเข้าสมาธิไปเห็นสวรรค์ชั้นยามา พบนางฟ้า องค์ขาวสวยมาก ใส่ชุดสีเขียวอ่อนเข้ามากราบท่าน ท่าน

ไม่รู้จัก ท่านถามนางฟ้าว่าเธอเป็นใคร นางฟ้าตอบว่าฉันคือ...(บอกชื่อและนามสกุล) เคยอยู่ที่วัดของท่านนั้นไง ท่านเข้าใจเลยว่าเป็นจริง เพราะคุณยายคนนี้ ตอนเป็นมนุษย์ แกสร้างเจดีย์ไว้ที่วัด เขียนชื่อสลักไว้เสร็จ เป็นโยมอุปัฏฐากวัด ตายแล้วไปเกิดเป็นนางฟ้าชั้นยามา เพราะจิตศรัทธาฝึกฝนจนวัดในวันพระวันศีล ไปเกิดเป็นนางฟ้าสวยจนจำไม่ได้ พระท่านยังถามนางฟ้าอีกว่า เธอมีลูกอยู่เมืองมนุษย์ ไม่ไปเยี่ยมลูกบ้างหรือ นางฟ้าบอกว่าไม่ไปหรอก ลูกเป็นคนไม่ดีชอบตีแม่เหล้า

พระออกจากกรรมฐานแล้ว ได้เล่าเรื่องที่ไปพบนางฟ้าให้ลูกชายซึ่งเป็นครูฟัง ตั้งแต่นั้นมาลูกชายเลิกตีแม่เหล้า คงอยากจะได้แม่ เข้าวัดทำบุญ เห็นไหมครับ นี่ละการที่จะไปรู้ภพภูมิต่าง ๆ ต้องไปพิสูจน์ด้วยตัวเอง เป็นเรื่องที่รู้ได้เฉพาะตน (ปัจจุตตัง)

อีกรายหนึ่ง เป็นเรื่องที่ประหลาดมาก เครื่องรับกับเครื่องส่งของผม(ความถี่ของคลื่นจิต)ไม่สัมพันธ์กับของคนตาย รายนี้เป็นผู้ชาย ญาติของผู้ตายให้ผมไปทอดผ้ามหาบังสุกุล ผมได้ทำอย่างเดิมนั้นแหละ เอ่ยชื่อผู้ตายแล้วบอกให้เขามาอนุโมทนา ผมได้ถามเขาว่า ไปเกิดที่ไหน มาบอกกันบ้างสิ ผมขอบพิสูจน์ เพราะอยากรู้ อยากเห็นว่าสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ถูกต้องไหม ปราภาวว่าเครื่องส่งเครื่องรับของผมกับของผู้ตายไม่ตรงกัน เปรียบเทียบ

เหมือนทีวีช่อง ๗ กับช่อง ๕ คลื่นไม่ตรงกันส่งหากันไม่ได้ ผู้ตายได้สื่อสารผ่านเพื่อนของเขากำลังยืนพูดไมโครโฟนอยู่ บอกว่า ไปเกิดอยู่ชั้นดาวดึงส์ เหลือเชื่อ ไม่รู้ว่าโฆษกพูดออกมาได้ยังไง ผมไปถามลูกชายของผู้ตายว่า ก่อนตาย พ่อชอบทำอะไร เพราะพ่อมาบอกว่า ไปเกิดเป็นเทวดาอยู่ชั้นดาวดึงส์ ลูกชายของผู้ตายบอกว่าพ่อชอบทำบุญสุนทาน ชอบสนุกเล่นบอกลไฟ(ดอกไม้ไฟงานศพ) ทางเหนือนิยมจุดตะไลเผาศพ จุดลูกหูนุ่มันจะวิ่งปู้ดปรี๊ดเป็นไฟพะเนียงอะไรนั่นนะ และขณะเดียวกัน ทางเหนือเขามี ดนตรีเวลาแห่ศพไปป่าช้า ผู้ตายชอบเล่นอย่างนี้ นี่ล่ะเป็นเหตุให้ไปเกิดเป็นเทวดาในดาวดึงส์ ไปตามกรรมนะ

ผู้ที่สั่งสมความโกรธอยู่เรื่อย ๆ โอกาสลงไปเกิดเป็นสัตว์ในนรกมิได้เป็นได้ ความอิจฉาริษยา ความโกรธ ความโลภมันมักจะมาด้วยกัน เมื่อถึงคราวมันพาลงนรกได้ สั่งสมความเป็นเปรตคือความโลภอยากได้ สั่งสมความหลงคือ ไม่รู้จริงพาไปเกิดเป็นเดรัจฉานได้ มีศีลห้าอยู่ประจำใจ ตายแล้วกลับมาเกิดเป็นมนุษย์อีกแน่นอน ฝึกจิตนิ่งเรื่อย ๆ เวลาจะตายจิตนิ่งเป็นฉาน พรหมสิบหกชั้นเลือกเอานะครึบ สุดแล้วแต่ว่ามันระดับไหน โอกาสไปเกิดเป็นพรหมมิได้เป็นได้ ส่วนนิพพานผมไม่พูด เพราะไม่รู้

ตายแล้วไปไหน

ไปตามกรรมที่ทำสั่งสมไว้ ไปตามนั้นจริง เพื่อความไม่ประมาท จะเล่าเรื่องให้ฟัง แล้วเอาไปคิดดู เชื่อหรือไม่เชื่อไม่สำคัญ มีข้าราชการกลุ่มหนึ่งเขานั่งรถโดยสาร รถชนกันตายไปทั้งหมด ๔ คน คิณนั้นผมไปรอแต่งศพของเขา สี่ทุ่มเศษเขาเอาศพมา ผมได้บอกเขา ขณะที่ผมแต่งตัวให้ศพว่า “เฮ้อเดี่ยวจะแต่งตัวให้นะ ไปอยู่ที่ไหนมาบอกกันบ้างสิ”

“ผมไปอยู่ยามา” เป็นไปไม่ได้ เพราะผมรู้จักคนนี้ได้ มาบอกว่าไปอยู่สวรรค์ชั้นยามาเป็นไปไม่ได้ แต่ตอนหลังมาพิจารณาดูเป็นไปได้ เพราะก่อนตายเขาไปขึ้นกรรมฐานไปรับกรรมฐานกับพระสงฆ์ แต่ยังไม่มีโอกาสได้ปฏิบัติ ผมจึงเข้าใจว่า ขณะจิตของเขาจะหลุดจากร่างนี้ เขาคงนึก

เสียดายว่า เขาไปรับกรรมฐานมาแล้ว แต่โอกาสที่เขาจะปฏิบัตินั้นยังไม่มี จิตผูกพันตรงนั้น ไปเกิดเป็นเทวดาอยู่สวรรค์ชั้นยามาได้ ผมว่าเขาโชคดีมาก ถ้าไม่ประมาท ลองไปทำตามข้าราชการคนนี้ อย่างน้อยก็ไม่ทำให้เราลงไปเกิดต่ำ นี่เป็นเรื่องที่แปลก ดังนั้นคำตอบว่า ตายแล้วไปไหน ก็ไปตามกรรมที่ตัวเองสั่งสมไว้ก่อนตาย นั่นไง

ตายแล้วเอาอะไรไปได้

เรื่องนี้ผมอยากให้ท่านพิจารณา ตายแล้วเอาอะไรติดตัวไป มีไหมมนุษย์ที่สั่งสมสมบัติไว้ จะเป็นที่ดิน เรือกสวนไร่นา บ้านช่อง บรืวารข้าทาส เอาไปได้ไหม ไม่ได้เลยสักอย่างหนึ่ง เงินทองที่สั่งสมไว้มาก เอาไปได้ไหม เอาเหรียญบาทใส่ปาก สับแหล่ควักไปแล้ว สูญเปล่า เพราะเป็นสมบัติโลก เอาไปไม่ได้ แล้วอะไรที่เอาไปได้ **สิ่งที่สั่งสมไว้ในจิตใจ**นะสิที่เอาไปได้ ฉะนั้นสมบัติที่เป็นของโลก เอาไปไม่ได้เลยสักอย่างเดียว

สงสารบางคนทีอุทิศตัวเองเพื่องาน ทำงานอย่างหามรุ่งหามค่ำ เพื่อจะได้มาซึ่งมนุษย์สมบัติ ในที่สุดพวกนี้ตายเร็ว แบกสมบัติไว้แล้วไม่ยอมวาง สมบัติต่าง ๆ ที่สั่งสมไว้มาก ต้องทิ้งให้คนอื่นหมด คือเจ้าหนี้แก่นะ ต้อง

ใช้หนี้เขาไปนำสงสาร เห็นคนที่เขามีสมบัติมาก ไม่ได้ไป
อิจฉาเขานะ แต่สงสารเพราะเขาไม่รู้จริง ไม่รู้ว่าสักวัน
หนึ่งเขาต้องวางทิ้งไว้ เพื่อเดินทางต่อ แล้วอะไรล่ะที่จะ
ติดตัวเขาไปได้ สิ่งที่สั่งสมไว้ในดวงจิตนั้นไง

ฉะนั้นเรื่องของมนุษย์ ลองพิจารณา แล้วถามตัว
เองว่า ท่านเป็นใคร ขณะนี้ท่านมาสู่โลกนี้เพื่ออะไร ทำงาน
อยู่เพื่ออะไร มองตัวเองให้ออก เพราะนั่นคือเรื่องของ
ความเป็นมนุษย์ จะรู้ว่าจุดยืนของท่านอยู่ตรงไหน และ
กำลังทำอะไร ท่านจะรู้จักตัวเอง ไม่ต้องตอบหรอก ไม่มี
ใครปิดบังใจของตัวเองได้

บทที่ ๒

กฎธรรมชาติ

กฎธรรมชาติมีอยู่หลายกฎ เช่น อุตุนิยาม (Physical laws) คือกฎเกี่ยวกับลมฟ้าอากาศ เกี่ยวกับฤดูกาล พืชนิยาม (Biological Laws) คือกฎทางชีววิทยา เกี่ยวกับการถ่ายทอดสายพันธุ์เช่น ปลูกมะม่วง ต้องออกลูกเป็นผลมะม่วง แต่ที่จะพูดถึงในวันนี้ไม่ใช่ ๒ กฎนี้ เพราะไม่ค่อยเกี่ยวข้องกับเรามาก เหมือนกับอีก ๒ กฎที่จะพูดถึงต่อไป คือกฎการทำงานของจิตใจ (Psychic laws) กับกฎแห่งการกระทำ (Karmic laws) หรืออาจเรียกว่า เป็นกฎแห่งกรรมก็ได้

เรื่องของจิตใจ มีอยู่ทั้งในพรหม เทวดา มนุษย์ สัตว์ เดรัจฉาน ฯลฯ ต้องรู้ธรรมชาติของจิต ของตัวเองนี่แหละ

ในมุมมองของนักวิทยาศาสตร์ ลองพิจารณาดูว่า จิตมีธรรมชาติเป็นอย่างไรจริงไหม

จิตเป็นพลังงานที่ละเอียดอ่อน ปัจจุบันนี้ยังไม่มีเครื่องมือทางวิทยาศาสตร์ใด ๆ สามารถตรวจสอบได้แต่ มันมีจริง และเป็นพลังงานที่ทำงานได้จริง

ยกตัวอย่าง เมื่อประมาณสัก ๓ ปีกว่ามาแล้ว ผมมาบรรยายที่กรุงเทพฯ นี่แหละ มีโปรเฟสเซอร์จากเมืองจีนคนหนึ่ง เอาหลอดไฟฟ้าฟลูออเรสเซนต์มาแสดง เงื่อนไขที่หลอดไฟฟ้าจะสว่างได้คือ ต้องมีบัลลาสต์ ต้องมีสตาร์ทเตอร์ ต้องมีสายไฟฟ้าเพื่อเชื่อมต่อไขไหม แต่ี่เอาหลอดไฟฟ้ามาอย่างเดี๋ยวนั้นเอามือจับ ๒ หลอดสว่างทั้งคู่เลย นั่นแสดงว่า ทำสมาธิแล้วพลังจิตมันเพิ่มขึ้น จนหลอดไฟฟ้าสว่างได้ หลังจากนั้นท่านเอาปลายข้างหนึ่งของหลอดไฟฟ้า ให้คนดูจับ พอจับคนหนึ่งมันก็สว่างขึ้นอีกชนิดหนึ่ง หลาย คนจับต่อ ๆ กันไป มันก็สว่างขึ้น สว่างขึ้นสว่างขึ้น ฉะนั้น ในตัวของแต่ละคน มีพลังงานทุกคน

จิตเป็นพลังงาน คล้ายกับพลังงานไฟฟ้า แต่ความถี่คลื่นพลังงานจิต ละเอียดมาก จิตนี้เป็นพลังงานอัมตะ ทำไมผมจึงบอกว่าเป็นอัมตะ เพราะได้พิสูจน์แล้ว

ในวันที่ ๗ ที่ผมไปฝึกกรรมฐาน ไม่เคยคิดว่ามันจะเป็นอย่างนั้น จิตหลุดออกไปจากร่างกาย พอจิตหลุดออกไป มันกลับมาดูร่างกายตัวนี้ตัวจริง คือตัวที่หลุดออกไป

ไม่เคยตาย ตัวที่เราเข้าไปอยู่อาศัยมันตายได้ ตัวนี้ร่างนี้ไม่ใช่ตัวจริงเรา ยืมเขามาชั่วคราว ยืมมาใช้เหมือนเครื่องแบบเหมือนเสื้อผ้า เราเข้ามาอยู่อาศัย ตัวจริงของเราคือตัวที่ออกไป ด้วยผมรู้ความจริงอย่างนี้ จึงเลิกกลัวตาย เพราะเราไม่ได้ตายจริง เพียงแต่ตัวจริงออกไปชั่วคราวเท่านั้นเอง

จิตเป็นพลังงานที่เคลื่อนที่เร็วมาก ยานต์พาธไวน์เตอร์ที่องค์การนาซาส่ง ไปดาวอังคาร ส่งคำสั่งจากโลกไปนาน ๗ นาที กว่าจะไปถึงดาวอังคาร จิตเร็วกว่านั้น แวบเดียวมันไปถึงดาวอังคารแล้ว จิตเคลื่อนที่เร็ว จนไม่มีอะไรเร็วเท่าการเคลื่อนที่ของพลังงานจิต นักวิทยาศาสตร์ไม่ได้ศึกษาเรื่องจิตเพราะศึกษาได้ยาก ด้วยเหตุที่เป็นพลังงานที่ละเอียดและเคลื่อนที่เร็ว ยากที่จะตรวจวัดด้วยเครื่องมือทางวิทยาศาสตร์

จิตทำงานได้ ขณะที่จิตเข้ามาอยู่ในร่างนี้ ทำให้ร่างนี้เคลื่อนไหวได้ แต่เมื่อไรที่จิตหลุดออกไป ร่างนี้นิ่งเลยหรือขณะนอนหลับ จิตตกวงังค์ไม่ทำงาน ร่างนี้ก็นิ่งเหมือนท่านปิดสวิทช์ไฟฟ้า พอพลังงานไม่เข้า หลอดไฟฟ้าดับหมด แสงสว่างไม่เกิด พลังงานจิตเช่นเดียวกัน ถ้ายังอยู่ในร่างนี้ และร่างนี้ใช้ได้ดี สามารถทำงานได้ เปรียบเทียบกับรถยนต์ ถ้าเครื่องยนต์ยังดี สายไฟฟ้าปรกติ จะ

ขับไปไหนก็ได้ ถ้าอุปกรณ์หลุด ขาดอุปกรณ์สำคัญ ไปไหนไม่ได้ แบบเดียวกันเลย จิตเป็นพลังงานจึงทำงานได้ มันอยู่ในร่างนี้ ใช้ร่างนี้ให้ทำโน่นทำนี่ แสดงออกเป็นพฤติกรรม

ที่สำคัญ ที่อยากพูดถึงคือธรรมชาติของจิต **จิตมีธาตุรู้** ธาตุรู้ตัวนี้ คนส่วนใหญ่ไม่ค่อยรู้ ที่พัฒนากันในด้านการศึกษา เราพัฒนาแค่สองเรื่องเท่านั้น คือความจำ ที่เขาเรียกสัญญา และปัญญาทางความคิด ทั้งความจำและความคิดนี้ ถ้าเราเพิ่มให้มาก เพิ่มความจำให้มาก เพิ่มความคิดให้มาก โอเคว สูงขึ้น ที่เอาเด็กนักเรียนโอลิมปิกมาฝึกกัน ฝึกสองตัวนี้ล่ะครับ เพิ่มความจำ เพิ่มความคิด ทำให้โอเควสูง มีลูกอยากให้ลูกเก่ง ไม่อยากหอรอก เพิ่มความจำกับความคิด เพิ่มความจำด้วยการอ่าน การฟัง คนที่จะมีโอเควสูง ต้องฟังให้มาก เมื่อฟังแล้วเอาข้อมูลเหล่านั้นมาคิด มาวิเคราะห์หิวจ้ย โอเควจะเพิ่มขึ้น คนที่มีโอเควสูงเป็นคนที่สังคมต้องการ ตามหน่วยงานต่าง ๆ ต้องการปัญญาสองตัวนี้ไม่ได้อยู่ที่จิต มันอยู่ที่สมอง เป็นความปราดเปรื่องของสมอง

ปัญญาที่เกิดกับจิต เรียกว่าญาณเป็น**ธาตุรู้** ทำอย่างไรให้ธาตุรู้ที่มีอยู่ในจิตใจของเราทำงานได้ ตรงนี้ต่างหากที่สำคัญ เตี่ยวผมจะบอกว่าทำอย่างไร ถ้าพัฒนาธาตุรู้ตัวนี้ขึ้นมาได้ ท่านจะเป็นอีกคนหนึ่งเลย เพราะมีธาตุรู้นำชีวิตไปสู่ความเป็นอิสระ

กฎการทำงานของจิตใจ (Psychic laws)

สิ่งสำคัญที่ผมจะพูดถึงคือ Psychic laws ท่านลองพิจารณาดูว่าเป็นอย่างไรจริงไหม

จิตทำหน้าที่ได้ ๓ อย่าง คือ

๑. รับสิ่งกระทบเข้าปรุงเป็นอารมณ์ สิ่งกระทบเข้าทางหู ตา จมูก ลิ้น กายและใจ ถ้าได้ยินเสียงไม่ดี สมมุติเสียงต่ำว่า อารมณ์ดีไหม ไม่ดี ถ้าเห็นสิ่งไม่ดี อารมณ์ดีไหม ไม่ดี ตรงกันข้าม ถ้าเห็นสิ่งดี ได้ยินเสียงดี ก็อารมณ์ดี พิสูจน์ง่ายนิดเดียว กลับไปบ้าน เดินเหยียบทางสุนัขดู มันเจ็บ อารมณ์มันดีไหม ...เหมือนเรามีลูก พอเอาใบแจ้งผลการสอบจากโรงเรียนมาให้ดู ได้เกรดไม่ดีอารมณ์ดีไหม เป็นธรรมชาติของสัตว์โลก มันเป็นอย่างนั้น นี่คือ Psychic

laws เป็นกฎธรรมชาติเกี่ยวกับการทำงานของจิตใจ เป็น
 เชื้อชาติใด ศาสนาใด ลัทธิใดเป็นอย่างนี้ทั้งหมด นี่คือข้อ
 ที่หนึ่ง จิตของท่านตกอยู่ในกฎข้อนี้ หนีไม่พ้น

๒. จิตเป็นตัวสร้างร่างกายผ่านทางสมอง เจื่อนไซ
 การสั่งงานคือว่า จิตต้องไม่ตกวงค์ เช่นคนนอนหลับสั่ง
 ไม่ได้ ให้ฟังเพลงขณะหลับ ไม่มีใครสักคนหนึ่งฟังได้
 ขนาดเพื่อนมาร้องกรอกหูยังไม่รู้ว่าพูดอะไรเลย คนตาย
 แล้วฟังอะไรไม่ได้ หูนี้อาศัยไม่ได้เลย จิตสร้างร่างกายโดย
 สั่งสมอง สมองมีระบบประสาทโยงไปที่อวัยวะ แล้ว
 แสดงออกเป็นพฤติกรรม ใครพูดอะไรตีเรายิ้ม แต่ถ้าใคร
 มาตำมาว่า หน้าเปลี่ยนไปไม่ตี อารมณ์ดีสั่งตี อารมณ์ไม่
 ดีสั่งไม่ตี ถ้ารู้ตรงนี้ เวลาจะไปหาใคร ดูเขาก่อนว่า
 อารมณ์ดีไหม ถ้าอารมณ์ไม่ดี อย่าเพิ่งเข้าไป สิ่งกระทบไม่ดี
 กำลังเล่นงานเขาแล้ว อันนี้เป็นกฎธรรมชาติ

นักวิทยาศาสตร์ที่ศึกษาเรื่องสัตว์ดุร้าย เขาจะดูที่
 อารมณ์ของสัตว์ ตอนนี้อารมณ์ไม่ดี มันเห็นนะ เขาจะไม่
 เข้าใกล้ ถ้าอารมณ์ดีเขาจะเข้าไปใกล้ เป็นเรื่องธรรมดา
 เหมือนกัน ถ้าท่านอยากมีความสัมพันธ์ที่ดีกับใคร เวลาที่
 เขาอารมณ์ไม่ดีอย่าเข้าไปปล่อยให้เขาสงบอารมณ์ให้ดีกว่าก่อน

ท่านจึงควรเข้าไป จึงจะสำเร็จผล นี่คือเป็นไปตามกฎการทำงานของจิตใจข้อที่สอง

๓. สำคัญที่สุด คือ **จิตสังสม** อะไรก็ตามที่จิต สังสมอง แสดงเป็นพฤติกรรมแล้ว จะสังสมในดวงจิต คิดดี พูดดี ทำดี จะเก็บในดวงจิต คิดไม่ดี พูดไม่ดี ทำไม่ดี ก็เก็บอยู่ในดวงจิต เข้าเก็บอยู่ในจิตสำนึกจะระลึกได้ว่าเก็บอะไรไว้ แต่ถ้าเก็บไว้ลึกในจิตใต้สำนึก นึกไม่ออกหรือบอกว่าเราเก็บอะไรไว้ แต่ข้อมูลยังคงเก็บอยู่ แต่อยู่ลึก

ในครั้งพุทธกาล มีพระอรหันต์อยู่ ๔ องค์ สามารถระลึกถึงสิ่งที่ฝังอยู่ในจิตใต้สำนึกได้ยาวไกลมาก เรียกว่าเป็นพระอรหันต์ มหาอภิญญา ได้แก่ **พระมหาโมคคัลลาน์ พระสารีบุตร พระพากุละ และพระยโสธราพิมพา** ลี้องค์นี้ท่านระลึกถึงสิ่งที่ฝังไว้ในดวงจิต ยาวไกลกว่าพระอรหันต์องค์อื่นทั้งสิ้น

ลองถามตัวเอง วันอาทิตย์ที่แล้วมือเย็น เรากินอะไรจำได้ไหม สิมไปแล้ว มันฝังแล้วมันลืมแล้ว แค่นั้น ๆ เรายังระลึกไม่ได้เลย เพราะพลังจิตของเราอ่อนมาก ทำไมจึงมีพลังจิตอ่อน เมื่อมี อะไรมากระทบบัพบอารมณ์เกิด ดังนั้นจิตจึงไม่มีพลัง จึงไม่สามารถระลึกได้ ในหลักของ

จิตวิทยา แค่ ๗ เปอร์เซ็นต์เท่านั้นที่เป็นจิตสำนึกเราเอามาใช้ อีก ๙๓ % เป็นจิตใต้สำนึกที่มีทั้งดีและไม่ดีสั่งสม เราไม่ได้เอามาใช้ น่าเสียดายมาก

คนที่ฝึกสติ อยู่เสมอ สามารถระลึกได้มากกว่านี้ มากกว่า ๗ เปอร์เซ็นต์ ระลึกเอาของดี ๆ มาใช้ เข้าใจนะ ครับ หน้าที่สั่งสมนี้สำคัญที่สุด ถามว่า วันนี้ตั้งแต่ตื่นนอน ท่านสั่งสมอะไรไว้ในจิต ตั้งแต่เข้ามาทั้งสิ่งดีและไม่ดี ท่านสั่งสมทั้งสองอย่างใช่ไหม ต้องขังดูเองนะว่าอันไหน มากกว่ากัน ดีกับไม่ดี ถ้ารวมทั้งวันแล้ว ก่อนนอนคิดสรุป ได้ว่า เรายังสั่งสมดีมากกว่าไม่ดี ไม่ดีเช่นไปพูดว่าคนอื่น เกียจคร้านไม่ทำงาน เบียดเบียนหลวง เบียดเบียนสังคม หน่วยงาน เอาเปรียบคนอื่น เหล่านี้ไม่ดีอย่าทำ ถ้าทำ แล้วมันจะสั่งสมเป็นบาป

มีเรื่องจะเล่าให้ท่านฟัง ครั้งหนึ่ง ผมมาบรรยายที่ กรุงเทพฯ มีเด็กสาวคนหนึ่ง เป็นโมเกรน หกเดือนแล้วยัง ไม่หาย กินยาหายชั่วคราว หลังจากผมบรรยายเสร็จ เขา เข้ามาถามว่า “หนูจะทำยังไงดี ปวดศีรษะไม่หาย” ผม เกิดไปรู้เรื่องของเขา ผมเห็นปลาช่อนตัวหนึ่ง ปลาช่อน มาฟ้องผมว่า หนูคนนี้ไปทูปหัวเขา ผมถามเขาว่า “ปลา ช่อนเขามาฟ้องอาจารย์ว่า หนูไปทูปหัวเขา จริงไหม”

เด็กคนนั้นร้องไห้ เพราะเขายังจำภาพนั้นได้ติดตา เห็นชัดเลยนะ ไปทูปหัวปลา สั่งสมไว้ในดวงจิต ตอนนี้อยู่ไม่เกรนเล่นงานเลยครับ แล้วเด็กถามว่า “อาจารย์คะเมื่อไหร่จะหมดเวร” ผมบอกว่า “ตอบไม่ได้หรอก หนูต้องไปตกลงกับปลาช่อนเอง เขาจองเวรยาวนานแค่ไหนอยู่ที่เขา”

เรื่องทำนองนี้เคยเกิดกับผมเอง ตอนไปฝึกกรรมฐานที่วัดมหาธาตุฯ ย้อนหลังไปในสมัยสงครามโลกครั้งที่ ๒ เครื่องบินทิ้งระเบิดปี ๒๙ (ต้องคนโบราณถึงจะรู้) เอาระเบิดมาทิ้งที่โรงงานมักกะสัน ตอนนั้นผมหนีไปอยู่บ้านนอก พอระเบิดลงมาตุ้มควั่นดำโขมงเลย ในสมัยนั้นที่อพยพไปอยู่บ้านนอก ผมชน จับแมวโยนต้นไม้ อยากรจะดูเล็บมัน พอโยนบับเล็บมันจะกางออกมา โค้งสวย ท่านเชื่อไหม ตั้งเกือบสามสิบกว่าปีนะ แมวมาโตขาผมที่วัดมหาธาตุฯ ขณะเดินจงกรม สองวันเต็ม แสบก็แสบ ผมรู้เลยว่านั่นละ ตัวเดิม(จิต)นะมันมา ร่างกายนี้เป็นของแมวตัวใหม่ แต่จิตวิญญาณคือแมวตัวเดิม เมื่อใดที่โคจรมาเจอกัน เขาเลยมาตะกายขา คิดจะหนีก็หนีได้ ถ้าเตะมันชะก็หนีได้ แต่หนีไม่พ้น ผมต้องมาชดใช้หนี้อีก จึงใช้หนี้ให้

หมดไปเลย เขาตะกายขาอยู่สองวัน เช่นเดียวกัน ผมเคย
พรากรลูกนกในสมัยสงครามโลก ตอนผมนั่งกรรมฐาน ได้ยิน
เสียงนกร้องเรียกหาแม่จากมุมวิหาร ลืมตามองไม่เห็น
แต่เสียงชัดมาก วันนั้นทั้งวันเข้ากรรมฐานไม่ได้ จิตไม่นิ่ง
ผมได้แผ่เมตตาให้วันเดียว เสียงนกก็เงียบหายไป ที่จริงมี
เรื่องอื่นอีกหลายเรื่อง แต่ผมเล่าให้ฟังแค่นี้ นี่เป็น
ตัวอย่างที่จิตสั่งสม มันกลับมาได้อย่างไร เหลือเชื่อนะ
(ปล่อยวางไว้)

อีกตัวอย่างหนึ่ง วันหนึ่งมีคนขึ้นไปเชียงใหม่ ผม
ไม่รู้จักคนนี้ แต่รู้จักเพื่อนของเขา เราพากันไปวัด คนนี้
เขาปวดหลังมาแปดเดือน เป็นผู้ขายตัวใหญ่ เขานั่งข้าง
หน้าผม ขณะอยู่ในรถเขาเล่าว่าปวดหลัง รักษาอย่างไรก็
ไม่หาย ในขณะที่เขาเล่า ผมนิมิตไปเห็นหน้าของวัวตัวหนึ่ง
วัวมาบอกผมว่า “ใครเอาเนื้อกูไปกิน กูจะทำร้ายมัน” พอ
เขาเล่าจบ ผมได้พูดขึ้นว่า “เมื่อที่วัวมาบอกผมว่า ใครเอา
เนื้อกูไปกิน กูจะทำร้ายมัน” เขาหัวเราะกันทั้งรถเลย ผม
ถามว่าคุณหัวเราะอะไรกัน เขาบอกว่าอาจารย์รู้ไหม เพื่อน
ผมคนที่ปวดหลังนี้ เขาชอบกินสเต็กเนื้อวัว ผมว่าช่วยไป
เลย ไปเจอตัวที่มันจองเวร (หัวเราะ) เขาถามว่าเมื่อไหร่

หมดเวร ผมบอกว่าต้องไปต่ออรองกับวัวเอง ผมไม่มีสิทธิ
ตัดสินได้ ไม่มีใครอยู่เหนือกรรม คงต้องยอมรับตามนั้น

นี่ละผมจึงบอกว่า การกระทำที่ทำแล้วสั่งสมใน
จิตใจนะ มันสั่งสมจริงๆ นั่นคือ Psychic laws ข้อที่สาม
มีอะไรประหลาด ๆ อีกมาก ที่ผมไม่เล่าให้ฟัง สรุปว่าการ
กระทำสั่งสม ไม่ได้สูญหายไปไหน ฉะนั้นต่อไปนี้ต้องระวัง
ทำอะไรแล้ว ไม่มีโทษหรือก พอดีนั่นเมื่อไหร่จิตสั่งสม
เมื่อนั้น เหมือนเปิดเครื่องคอมพิวเตอร์ บรรจอะไรลงไป
จะเก็บสั่งสมทั้งหมด

ด้วยเหตุนี้ เมื่อผมได้ความรู้ขึ้นมา ตั้งแต่ ปี ๒๕๑๘
แล้ว ผมจึงเปลี่ยนวิถีชีวิต เลือกสั่งสมแต่สิ่งดี ๆ ไม่งั้น
มันวกกลับมาหาเรา แล้วเราเดือดร้อน ผมมานึกย้อนหลัง
ไปสมัยหนุ่ม ๆ เคยนั่งตีหม้อกัณฑ์ทั้งคืนอยู่บ่อย ๆ หนึ่ง
คืนนั่งตีหม้อกัณฑ์ มีแต่ของร้าย ๆ สั่งสม น่าเสียดาย
เวลามาก เมื่อมานึกทบทวนความหลัง ผมตั้งใจว่าจะไม่
กลับไปรอยเดิมอีก เปลี่ยนวิถีชีวิตใหม่ ตอนนี่ ตื่นมาต้อง
คิดดี พูดดี ทำดี เพราะถ้าไม่ดี มันเล่นงานเรา ทำร้ายตัว
เราเอง ท่านพิสุจน์ได้งานนิดเดียว นั่นคือ Psychic laws
ข้อที่สาม

กฎแห่งกรรม (Karmic laws)

อีกกฎหนึ่งคือ Karmic laws กฎแห่งการกระทำ หรือกฎแห่งกรรม ทำอะไรไว้ได้ผลตามนั้น จริง คนที่พูดว่า ทำดีแล้วไม่ได้ดี แสดงว่าไม่รู้จริง อย่าลืมนะว่าจิตสั่งสมไว้ ทั้งสิ่งดีและไม่ดี ทำไมทำความดีแทบตายยังไม่ได้ดี ก็เพราะความดีของเรายังไม่ส่งผล ไม่ดีมันยิ่งใหญ่ มันให้ผลก่อน เมื่อไหร่ที่มันหมดวาระที่ให้ผล กรรมตัวถัดไปจึงจะขึ้นมาให้ผลแทน ฉะนั้นอย่าไปประมาท เราทำอะไรไว้ ต้องกลับมาแน่นอน เพียงแต่รอว่าเมื่อไหร่เท่านั้น

สมัยผมหนุ่ม ๆ ทำงานเหนื่อยยากแทบตาย อุทิศทุ่มเทแรงกายแรงใจให้กับงาน จนเป็นโรคกระเพาะ ไม่ได้สองชั้นหรือสามชั้น ส่วนคนที่ทำบ้าง ประจบเจ้านายบ้างได้สองชั้นไป ตอนนั้นผมคิดจะไม่ทำความดี แต่พอมาคิดอีก

ทีหนึ่ง เนื่องจากจิตใต้สำนึกกลับมา เอ๊ะ ถ้าเราไม่ทำความดีจะยิ่งแย่ใหญ่ ในที่สุดผมจึงเปลี่ยนความคิด ใครจะดีจะเลวช่างเขา ฉันจะทำความดี ไม่สนใจคนอื่นละ ตั้งใจทำความดีอย่างเดียว เต็มวันทำบ้างหยุดบ้าง ได้ผลออกมาดี นั่นแสดงว่าความดีทำมาก ๆ แล้วมันยิ่งใหญ่ ไซ้ไหม เราหยุดทำสิ่งไม่ดี ทำดีเพิ่มขึ้น ๆ แล้วจิตสั่งสมความดีใหญ่ขึ้น ๆ ๆ มีแต่ของดีทั้งนั้น ของไม่ดีมันเล็กนิดเดียว เรียกว่ามันแกร็น แต่มันยังไม่หมดนะ มันยังอยู่ตรงนั้นเมื่อไหร่ของดีหมดไป ของไม่ดีมันจะโผล่มา

ฉะนั้น ผมจึงไม่ประมาท ทุกขณะตื่นต้องดูตัวเองตลอด อะไรที่ทำไว้มันจะวกกลับมาหาเราแน่นอน เพราะ Karmic laws ตัวนี้ ให้ผลยิ่งใหญ่ ผมเห็นแล้วสงสารบางคน เขาทำกรรมไม่ดีโดยไม่รู้ ตัวอย่างเรื่องจริงนะ วันหนึ่งผมไปบรรยาย มีคนหนึ่งบอกว่า อาจารย์คะเดี๋ยวเชิญไปดูที่บ้านหน่อย พอไปดูที่บ้านเขา เห็นเด็กสมองไม่พัฒนานอนอยู่ ผมถามว่า “ในฐานะที่เป็นแม่เนี่ย คุณทำอะไรอาชีพอะไร” เขาตอบว่าเขาเป็นข้าราชการมีหน้าที่จ่ายยาคุมกำเนิด ผมถามเขาว่ามีคนมารับบริการแล้ว สักพันคนได้ไหม เขาตอบว่าเป็นหมื่น ๆ คน

การจ่ายยาคุมกำเนิด ไม่ผิดกฎหมาย เป็นหน้าที่เป็นอาชีพ แต่กฎแห่งกรรมหรือ Karmic laws ไม่เว้นนะ ในเมื่อไขกับสเปิร์มผสมกันแล้ว มันจะเป็นตัวอ่อน(บ้าน) ให้จิตวิญญาณเข้าอยู่อาศัย ปฏิสนธิจิตเข้าไม่ได้ พอเริ่มสร้างบ้านพังทุกที เขาจึงจองเวร วันดีคืนดี ผู้จองเวรได้โอกาสเข้ามาเกิดเป็นลูกเพราะตัวเองไม่ได้คุมกำเนิด ที่นี่ต้องเลี้ยงไปจนตาย เห็นแล้วน่าสงสาร ถ้ามว่า **ผิดกฎหมายใหม่ ไม่ผิดหรอก แต่ผิดกฎแห่งศีลธรรม** เป็นไปตามกรรม เมื่อทำไม่ดีต้องรับผลไม่ดี ฉะนั้นทำอะไรไม่ดีไว้ แล้วผลมันยังไม่แสดง อย่าประมาทว่ามันไม่ใช่ซะ มันเป็นเรื่อง วันใดวันหนึ่งมันจะกลับมาแน่นอน ไม่ช้าก็เร็ว เพียงแต่ว่าเมื่อไหร่เท่านั้นเอง

คนที่เขาโก่งกินบ้านเมือง อย่าไปเห็นด้วยหรือดีใจกับเขา สักวันหนึ่งมันต้องกลับมาแน่นอน ไม่ต้องห่วงหรอก เพราะฉะนั้นคนที่เขารู้ความจริง เขาจะไม่หวั่นไหว ไม่สะทกสะท้าน พวกนั้นเขาสร้างเหตุไม่ดี แล้วในที่สุด..เขาต้องได้รับอกุศลวิบาก เมื่อกฎหมาย ทำอะไรเขาไม่ได้ แต่กฎแห่งกรรมต้องกลับมาหาเขาแน่นอน ร้อยเปอร์เซ็นต์ ไม่มีเลี้ยงเลยครับ ผมจึงบอกว่าเมื่อไหร่เจอพระยายม เทพ

ผู้มีพลังอำนาจที่ยิ่งใหญ่ เวลาเขาสั่งให้ทำอะไร เราไม่มีสิทธิ์ที่จะขัดขืน ขัดคำสั่ง ต้องทำตาม อย่างเดียว พลังเขามหาศาล เราไม่มีพลังมากพอที่จะไปต้านคำประกาศิตของเขาได้ พวกเทพมีพลังมาก ผมเจอมาแล้วสองราย แต่เป็นพลังดีจึงปลอดภัย ฉะนั้น คนที่ทำความไม่ดีโดยไม่รู้ตัวนี้ ในที่สุดวันหนึ่ง เมื่อทุกคนเดินไปสู่จุดนั้นเพื่อไปเกิดใหม่ มันอาจสายไปที่จะแก้ตัว ต้องไปเวียนเกิดในภพไม่ดีอีกหลายรอบ อีกยาวนานจึงจะกลับมาเกิดใหม่ในสุคติภพได้

ที่พูดนี้ไม่ใช่พูดให้กลัว แต่มาเล่าความจริงให้ฟัง เมื่อใดไปเจอพญายายม จะมีมาตสคไสค์หรือมาตหอเหี้ยวไม่ขึ้นบานก็อยู่ตรงนั้นแหละ ด้วยเหตุนี้ผมจึงไม่ประมาท หยุดทำกรรมชั่ว ทำแต่กรรมดี เมื่อถึงวันที่ผมเจอพญายายม สบายมาก ขณะเป็นมนุษย์ไม่ได้หวั่นไหวต่อสิ่งใดอยู่แล้ว ผมจะทรงอารมณ์นี้ไว้ ความดีที่ทำสั่งสมสามารถช่วยเราได้ เพราะจิตสั่งสมผลของการกระทำ กว่าจะมาเป็นเจ้านาย เป็นผู้อำนวยการ เป็นรองประธานได้นี่ ต้องสั่งสมผลของการกระทำใหม่ ต้องสั่งสมนะ ถ้าจิตสั่งสมแต่สิ่งไม่ดี จะขึ้นเป็นใหญ่ได้ไหม ไม่ขึ้นหรอก ต้องสั่งสมกรรมดี จึงจะขึ้นมาอยู่ระดับนี้ได้ ไม่ใช่ทำความดีวันสองวันอยากจะมา

เป็นนั่นเป็นนี่ไม่ได้หรอก ต้องสั่งสมบารมีมายาวนาน บารมีคือความดีที่ทำสั่งสมไว้นั่นเอง

จะนั่นเรื่องกฎแห่งกรรม (Karmic laws) กับกฎการทำงานของจิต (Psychic laws) โดยเฉพาะข้อที่สามนี้เป็นเรื่องสำคัญที่สุด นับแต่ที่เกิดมาจนถึงวันนี้ ใครสั่งสมอะไรไว้บ้าง ใครสั่งสมดีคือบุญคือบารมี สั่งสมไม่ดีคือบาปคืออ้าวะ มีมาตรวัดดังนี้

๑. ชีวิตมีอุปสรรคปัญหามาก นั่นละบาปสั่งสมไว้มาก สั่งสมบุญน้อย แต่ถ้าอุปสรรคปัญหาในชีวิตมีน้อยความสุขมีมาก นั่นคือบุญสั่งสมมาก

๒. ผู้ที่สั่งสมบาปหรืออ้าวะ การเจ็บไข้ได้ป่วยจะมีมาก แต่ถ้าสั่งสมบุญหรือ บารมี การเจ็บไข้ได้ป่วย จะมีน้อย สิ่งเหล่านี้คือมาตรวัดเบื้องต้น ให้เห็นलग ๗ ว่าเราอยู่ระดับไหน เรื่องจิตกับสุขภาพสัมพันธ์กันแน่นอน โรคที่เกิดจากร่างกายแปดสิบเปอร์เซ็นต์มาจากจิตใจที่ติดลบ คนเครียดคนอิจฉาริษยาเป็นคนที่มิจิตใจติดลบ

การทดลองที่มหาวิทยาลัยวิสคอนซิล เขาให้คนกลุ่มหนึ่งดมของหอม แล้วเจาะเอาเลือดมาตรวจ พบว่าภูมิต้านทานของร่างกายเพิ่มขึ้น คนอีกกลุ่มหนึ่งให้ดม

ของเหม็น ภูมิต้านทานในร่างกายลดลง นี่แค่মনะ แล้ว
เรื่องเครียดกับไม่เครียดนี้เห็นชัดเลย

ผมไปพบแม่ชีที่วัดรำเปิง (เชียงใหม่) ถามท่านว่า
เหตุใดแม่ชีจึงมาบวช แม่ชีตอบว่า “ตอนที่ยังไม่บวชเอา
ชีวิตแทบไม่รอด เจ็บไข้ได้ป่วยตลอด พอมาบวชแล้ว
สุขภาพดี ที่เจ็บไข้ได้ป่วยหายไปเป็นปลิดทิ้ง”

เพราะบุญไฉนครับ แม่ชีสั่งสมบุญจึงหายป่วยเป็น
ปลิดทิ้ง ตัวผมเองเห็นชัดเจน เมื่อก่อนเจ็บไข้ได้ป่วยบ่อย
เดี๋ยวนี้แทบจะไม่ป่วยเลย เพราะบุญนะครับ ดังนั้นทุกสิ่ง
ที่มากกระทบ ถ้าจิตเครียดสั่งสมสิ่งไม่ดี จะกระทบร่างกาย
และแสดงออกทางร่างกายได้ แสดงออกทางพฤติกรรมได้
ถ้าสั่งสมไม่ดี จิตจะคิดติดลบ เช่น ความอิจฉา ความโลภ
ความโกรธ ความหลง บางคนเรียนจบปริญญาเอกยัง
แก้ความโลภไม่ได้เลย ความโกรธ ความหลงก็แก้ไม่ได้
ยิ่งโง่งมากกว่าเดิม แต่ถ้าพัฒนาจิตให้มีธาตุรู้ขึ้นมา ความ
โลภ โกรธ หลงหายเป็นปลิดทิ้ง ถ้าแก้ความโลภ โกรธ หลง
ไม่ได้ จะทำร้ายทำลายจิตวิญญาณของตัวเอง สร้าง
อุปสรรคปัญหาให้กับชีวิตได้

บทที่ ๓

ปรัชญาว่าด้วยโลกและชีวิต

โลกเป็นชุมทางของชีวิต จริงไหม ชีวิตมาตายลง
ที่นี่ แล้วมาเกิดที่นี่พวกหนึ่ง อีกพวกหนึ่ง มาจากที่ไหนไม่รู้
แต่มาเกิดที่นี่ พอตายแล้วไปไหนก็ไม่รู้ (หัวเราะ) บางคน
เกิดมาแล้วตายกลับไปเกิดในภพที่สูงเหมือนเดิม บางคน
เกิดมาแล้ว ตายไปกลับไปเกิดในภพที่ต่ำเหมือนเดิม
บางคนมาจากภพต่ำตายกลับไปเกิดในภพสูง บางคนมา
จากภพสูงตายลงไปเกิดในภพต่ำ ดังนั้นโลกจึงเป็นชุมทาง
ของชีวิต ชีวิตที่เวียนมาปฏิสนธิ มาอุบัติขึ้นที่นี่ จึงเป็น
โอกาสให้เราได้ปรับปรุงชีวิตของเรา

ลองถามตัวเองดูว่า ท่านเกิดมาเพื่อปรับปรุง
คุณภาพของชีวิตหรือมาเพื่อทำร้ายและทำลายตัวเอง สมัย
ก่อนทำอะไร ผมต้องหวังได้รับสิ่งตอบแทน มันสร้าง

ความเป็นปรตทำให้เราเลยนั้น ทำร้ายตัวเอง สิ่งขัดใจมากระทบแล้วเกิดโทสะ นั้นมันทำร้ายตัวเองให้ลงต่ำ เมื่อได้ความรู้นี้มา สิ่งไม่ดีทั้งหลายไม่สั่งสมแล้ว มันตกอยู่ข้างนอกตัว ไม่เข้าไปสั่งสมอยู่ในจิต อย่างนี้ คือการปรับปรุงคุณภาพชีวิตของเราให้ดีขึ้น สมัยก่อนทำอะไรยังหวัง เช่นหวังคำชมเชยจากเจ้านาย หวังได้สิ่งตอบแทน ได้ตำแหน่ง เต็มๆนี้ไม่มี ทำแล้วเป็นบุญ ไม่สนใจ แต่ขอให้ได้ทำประโยชน์เพื่อสังคม เพื่อคนอื่น ต้องการให้อย่างเดียว ลองพิจารณาดู ยิ่งเราอยากได้เท่าไร มันยิ่งหนีห่างเราไปมากเท่านั้น นี่เป็นกฎธรรมชาติ แต่ถ้าเรายังให้เท่าไร มันยิ่งกลับมาหาเราเท่านั้น จริงไหมครับ

ลองถามตัวเองดูว่า สิ่งที่ท่านให้กับเพื่อนฝูง ให้กับเจ้านาย ให้กับสังคมนะ ท่านเอาของดีให้ หรือเอาของไม่ดีให้ คนส่วนใหญ่เอาของไม่ดีให้ ของไม่ดีมันจึงยิ่งใหญ่ ของดีไม่ให้หรือเอาเก็บไว้ ไม่ใช่ ไม่ให้ มันก็เล็กลง แพลงลง แต่ถ้าหมั้นเอาของดีให้เขา ของไม่ดีเอาเก็บไว้กับตัวของดีมันยิ่งใหญ่ ชีวิตได้ปรับปรุงขึ้น เวลาารถชนกัน ท่านเห็นอุบัติเหตุอยู่บนถนนหนทาง เรื่องรถชนกันกลับไปถึงบ้านท่านไหม ไปคุยให้คนในบ้านฟังหรือเปล่า ถ้ายังเอาเรื่องไม่ดีไปคุยให้คนในบ้านฟัง เวลาเขาได้ยินได้ฟัง จิตใจของเขาสดชื่นหรือห่อเหี่ยว ฟังแล้วเกิดสงสารเกิดนิมิตาเกิดอะไรต่าง ๆ ติดลบบมาหมด ท่านเป็นต้นเหตุที่ทำให้จิต

ของเขาติดลบ เพราะเอาของไม่ดีไปให้เขา สมัยก่อนผมเป็นอย่างนี้ อะไรที่มันประหลาดที่ไม่ดี ผมต้องไปเล่าต่อตอนหลังเรื่องไม่ดีไม่เล่าเลย ให้มันตายไปกับตัว ใหม่ ๆ ทำยาก ออกมันจะแตก แต่เมื่อทำไป ทำไปบ่อย ๆ ง่ายครับ เดี๋ยวนี้อะไรที่จะไปให้คนอื่น แต่เรื่องที่มีสาระมีประโยชน์ เรื่องที่ทำให้จิตวิญญาณงอกงาม จึงจะเผยแพร่ออกไป

นี่เป็นเครื่องพิสูจน์ว่า เรามาสู่ชุมชนทางชีวิตนี้แล้ว มาเพื่อปรับปรุงคุณภาพชีวิตให้ดีขึ้น หรือมาเพื่อทำลายคุณภาพชีวิตให้ต่ำลง ถ้ามั่นใจตัวเองได้ ถ้าเลือกใช้เลือกให้ของไม่ดีบ่อย ๆ ท่านกำลังทำลายตัวเองให้ต่ำลง ถ้าหยุดใช้หยุดให้ของไม่ดีแล้วเลือกใช้เลือกให้แต่ของดี ๆ คิด พูด ทำ แต่สิ่งที่ดีสิ่งที่มีประโยชน์ คำว่าดี คือมีประโยชน์และไม่เบียดเบียน ทำไปเถอะครับ ทำให้มันยิ่งใหญ่ คุณภาพชีวิตของท่านจะสูงขึ้น

ฉะนั้น การที่มาอุบัติเป็นมนุษย์ในครั้งนี้ ได้พบกัลยาณมิตรจึงเป็นโอกาสดี ทำให้ได้ปรับปรุงชีวิตตัวเอง ถ้ามองตรงนี้ออก วิธีชีวิตจะเปลี่ยนจากหน้ามือเป็นหลังมือทันที ทำอะไรเพื่อคนอื่น ไม่เอาเข้าตัวเอง ทำเพื่อสังคมเพื่อส่วนรวม ทำดีอย่างเดียว ของไม่ดีหยุดทำ เรื่องของชีวิตเป็นอย่างนี้ ต้องมองให้ออก ผมมองคนทั่วไปที่กลับมาเกิดเป็นมนุษย์ เห็นแล้วสงสาร คนส่วนใหญ่เกิดมาเพื่อทำลายตัวเองให้ต่ำลง มีสักกี่คนที่มาเพื่อปรับปรุงคุณภาพชีวิตให้สูงขึ้น

บทที่ ๔

ทำตัวให้มีคุณค่า

ปรัชญาต้นไม้ใหญ่

เมื่อรู้ว่า เรามาสู่ชุมทางนี้เพื่อ ปรับปรุงคุณภาพชีวิตให้ดีขึ้น เราต้องทำชีวิตของเราให้มีคุณค่า ขอยกปรัชญาต้นไม้ใหญ่ให้ท่านพิจารณา นึกถึงต้นไม้ใหญ่มีกิ่งก้านใบหนาปกคลุม เวลาแสงแดดส่อง ต้นไม้ใหญ่ให้ร่มเงา แม้แต่สัตว์เดรัจฉาน วัว ควาย ยังหลบร้อนเข้าใต้ต้นไม้ใหญ่ คนหลบเข้าใต้ต้นไม้ใหญ่ เพราะเป็นที่ กำบังแดด เวลาฝนตก ต้นไม้ใหญ่ยังบังฝน บางที่ใช้ต้นไม้ใหญ่เป็นที่หลบนอน บางคนอาศัยหลบนอนอยู่โคนไม้ นกหนูต่างหลบนอนอยู่ที่ต้นไม้ รากต้นไม้ใหญ่แผ่สาขากว้างไกล โอบอุ้มเมื่อน้ำ

เม็ดดิน เม็ดหิน เม็ดทราย ให้ความชุ่มชื้น ชุ่มฉ่ำ ร่มเย็น เวลาต้นไม้ใหญ่ออกดอก ออกผล ยังเป็นประโยชน์กับสรรพสัตว์ ได้กิน ได้อยู่อาศัย ถ้ามัว ต้นไม้ใหญ่ ต้องการอะไรจากสังคมบ้าง กินอากาศเสีย ๆ คือคาร์บอนไดออกไซด์ กินน้ำนิดหน่อย และแสงแดด แต่มันให้สิ่งที่มีคุณค่า เมื่อมันล้มตายไปแล้ว เนื้อไม้ยังใช้สร้างบ้านเรือน ทำเฟอร์นิเจอร์ ทำเครื่องใช้ต่าง ๆ ได้ ดังนั้นจะเห็นได้ว่าต้นไม้ใหญ่ เป็นชีวิตที่มีคุณค่า ให้ความร่มเย็น ความเอื้ออาทร ให้ประโยชน์แก่สรรพสัตว์ แต่สิ่งที่ต้นไม้ใหญ่ต้องการ มีนิดเดียวเท่านั้น บ้านเมืองไหนมีต้นไม้ใหญ่ร่มเย็นสุขสบาย คนน้ำในลำห้วยลำธาร ถ่าน้ำใส แสดงว่าข้างบนต้นน้ำมีต้นไม้ใหญ่มาก แต่ถ่าน้ำขุ่นเป็นโคลนตม แสดงว่าต้นไม้ใหญ่ถูกโค่นหมดแล้ว พวกเศษดิน เศษหิน ถูกชะล้างลงมามาก ดังนั้นสรุปว่าการมีชีวิตอย่างต้นไม้ใหญ่มีคุณค่า มีความต้องการน้อยแต่ให้ประโยชน์มหาศาล

หันกลับมาดูชีวิตของตัวเอง ทำตัวให้เหมือนต้นไม้ใหญ่ไหม ต้นไม้ใหญ่เกิดมาเพื่อทำประโยชน์ให้กับสังคม กับแผ่นดินที่มันอยู่อาศัย ทำชีวิตของเราให้เหมือนกับต้นไม้ใหญ่ได้ ต้องสร้างคุณภาพให้กับตัวเองและสังคม ประสพการณ์ ดี ๆ ให้กับชีวิต

วิธีสร้างคุณภาพให้ตัวเอง ตัวแรกที่จะพูดถึงคือ **ไอคิว** (Intelligence quotient) สิ่งนี้จำเป็นเพราะอยู่ในสังคมนี้ ต้องสร้างศักยภาพทางด้านสมอง ถ้ายังทำงานอยู่ต้องพัฒนาไอคิว วิธีพัฒนาไอคิวคือฟังและอ่านให้มาก เช่นการฟังในวันนี้เป็นการเพิ่มปัญญาสามัญ(ความจำ)จะมีมาก ข้อมูลต่าง ๆ ที่ได้ยินได้ฟังได้อ่านมา เอาไปคิดพิจารณา วิเคราะห์วิจัยให้มาก ปัญญาความคิดจะมีมาก ปัญญาขั้นที่หนึ่ง (ฟังและอ่าน) และปัญญาขั้นที่สอง (ความคิด) ถ้ามีมากเมื่อไหร่ไอคิวสูงขึ้นเมื่อนั้น

สังคมต้องการคนที่มีไอคิวสูง ขณะทำงานอยู่นี้ ยังต้องพัฒนาตัวเองอยู่เสมอ เพื่อให้มีไอคิวสูงขึ้น ๆ ความรู้ใหม่ ๆ วิทยาการใหม่ ๆ เกิดขึ้นทุกวัน ถ้าท่านหยุดการเรียนรู้เมื่อไหร่ ตัวเองจะล้าสมัยวันนั้น ผมเป็นครูบาอาจารย์ ต้องติดตามความรู้ใหม่ ๆ ตลอด เช่นเดียวกันการทำงานในองค์กรที่มีคู่แข่ง จำเป็นต้องติดตามหาความรู้ใหม่อยู่เสมอ เช่นคอมพิวเตอร์นี้หยุดไม่ได้ ต้องติดตามวิชาการแทบทุกวัน เพราะความรู้ด้านคอมพิวเตอร์เกิดใหม่ตลอดเวลา ต้องพัฒนาไอคิวของบุคคลากรตลอดเวลา

ไอคิวสูงขึ้น มีข้อเสียคืออีโก้เพิ่มมาก อีโก้คือ อัตตาหรือความถือตัวตนหรือความเห็นแก่ตัว อันเดียวกัน

จริงไหม คนยังมีโอคิวสูง ยิ่งเรียนสูง ยิ่งได้ประกาศนียบัตรรับรองโอคิว พวกนี้เข้าที่ประชุมไม่มีใครยอมใคร เพราะโอคิวมันมาก ความเห็นของฉัน ฉันจบมาจากสถาบันนั้น ความรู้อย่างนี้ ต้องเป็นอย่างนี้ เกิดอึดตายขึ้นทันทีเลย มีการแสวงหา สิ่งต่าง ๆ มาประดับที่ตัวตน แสวงหาตำแหน่งอำนาจ ชื่อเสียง ยศถาบรรดาศักดิ์ มาประดับตัวเองให้ดูดี ดูเด่น ดูสวยกว่าคนอื่น เพราะมีเรามีเขา เราต้องดีกว่าเขา ต้องสูงกว่าเขา ต้องเด่นกว่าเขา เห็นไหม เพราะอีโก้ทำให้เกิดการแสวงหาไขว่คว้าเกินจำเป็น

แสวงหาอะไร ทุกอย่างที่ทำได้ ดีไม่ดีเหยียบเขามาเพื่อที่จะขึ้นสูงนะ เพราะอึดตามันสอนให้เป็นอย่างนั้น สอนให้เห็นแก่ตัวในสังคมให้เห็นบ่อย ๆ เหยียบคนอื่น ตะเกียกตะกายเพื่อตัวเองจะขึ้นสูง คนอื่นเดือดร้อนขางมัน นั่นละอีโก้ละ พอแสวงหามาได้ก็ไปติดโนนติดนี้ อิศรภาพของจิตใจลดน้อยลง เพราะไปยึดติดอำนาจ ตำแหน่ง เป็นต้น เมื่ออิศรภาพมีน้อย อีคิวจึงต่ำ

ตัวที่สองคือ อีคิว (Emotional quotient) คนที่มีอึดตาสูงเป็นคนมีอารมณ์หงุดหงิด เห็นแก่ตัว ไม่เอื้อเฟื้อเอื้ออาทรต่อคนอื่น ทำอะไรต้องคิดดูก่อนว่าทำแล้วจะได้อะไร ทำแล้วไม่ได้สิ่งตอบแทน ไม่ทำ บ้านเมืองใด สังคม

ไต่ถ้ามีคนไอคิวสูงอีคิวต่ำ บ้านเมืองนั้น สังคมนั้น วิบัติ อาจถึงกับล่มละลาย ไม่อยากจะบอกว่าสังคมไทยเกือบ ล่มละลายทางเศรษฐกิจเพราะคนประเภทนี้ ตาสีตาสา ชาวไร่ชาวนาเป็นคนมีไอคิวต่ำทำได้ไหม ทำให้บ้านเมือง ล่มละลายทางเศรษฐกิจไม่ได้หรอก ต้องคนที่มีไอคิวสูง แต่ มีอีคิวต่ำจึงจะทำได้เช่นนี้ ทำได้อย่างรุนแรงจนอาจฉกรรจ์ เช่นเดียวกัน คนในสังคมของท่าน ควรต้องระวังคนที่มีไอ คิวสูงแต่มีอีคิวต่ำ พวกนี้จะเป็นตัวปัญหา ตัวทำลาย ที่ ทำให้สังคมเดือดร้อนวุ่นวายได้

คนที่มีไอคิวสูงแต่มีอีคิวต่ำ วัตได้ง่ายนิดเดียว ทำ อะไรไม่เอื้อเพื่อคนอื่น ไม่ช่วยเหลือคนอื่น คนอื่นได้ดีเขา จะอิจฉา นั้นละอีคิวต่ำ สังคมที่ได้คนอย่างนี้ไปร่วมทำงาน เจ้านายอาจเดือดร้อน งานอาจมีปัญหา เพราะมัวแต่คอย แกล้งกัน กีดกันกัน ไม่ช่วยเหลือ ไม่สามัคคีปรองดอง นี่คือข้อเสียของไอคิวสูงอีคิวต่ำ เรื่องนี้เป็นจุดอ่อนของ การศึกษาในเมืองไทย เพราะรัฐพัฒนาคนไปสู่จุดนี้ ทำไม จึงกล่าวเช่นนี้ เพราะว่าสังคมต้องการคนที่มีไอคิวสูงไป สร้างสังคมให้เจริญด้านวัตถุ แต่ขณะเดียวกัน คนที่มีอีคิว ต่ำทำร้ายสังคมให้ปั่นป่วน ไม่มีความสุข เพราะเราพัฒนา ปัญญาแก่แค่สองตัว (คือฟังหรืออ่านและคิด) แล้วจะแก้ ที่ไหน ต้องแก้ที่ตัวเราเองด้วยการลดหรือดับอีโก้ให้ได้

วิธีแก้ปัญหา คนเห็นแก่ตัว (อีโก้สูงหรือมีอีคิวต่ำ) ต้องแก้ด้วยการพัฒนาจิต ควบคู่ไปกับการพัฒนาสมอง ให้มีไอคิวสูง

เมื่อก็บอกว่าจิตมีธาตุรู้ อยู่ในดวงจิต พัฒนาเอา
ธาตุรู้ตัวนี้ขึ้นมาใช้ให้ได้ วิธีพัฒนาธาตุรู้คือการทำจิตภาวนา
ภาวนาคำนี้ฟังดูเหมือนมันยากเย็น แต่จริง ๆ ไม่ใช่หรอก
มีความหมายเหมือนกันกับคำว่าพัฒนา หรือทำให้เจริญขึ้น
ภาวนาหมายถึงพัฒนา คือทำให้ดีขึ้น อะไรที่ไม่มีก็ทำให้
มันมีขึ้น อะไรที่มีอยู่แล้วแต่ยังไม่ดี ก็ทำให้ดีขึ้น เขาเรียก
ว่าพัฒนาหรือภาวนา ฉะนั้นจิตของเรามีกันทุกคนอยู่แล้ว
แต่ยังไม่ดี ยังอิจฉา ยังริษยา ปัญญาในดวงจิต (ญาณ) ยัง
ไม่เกิด เราพัฒนาให้มันเกิดขึ้น แค่นั้นเอง

มनुสสเทโว ก็เหมือนกัน เจอมาแล้วในสังคมบ้าน
เรานี้แหละ พวกนี้ไม่ได้สร้างสรรค์อะไรให้กับชีวิต เสวย
สุขไปวัน ๆ ลืมว่าตัวเองจะต้องตาย เห็นพวกนี้แล้วสงสาร
พวกมनुสสเทโวบางคนกลับมาเกิดแล้วไม่ได้ปรับปรุงตัวเอง
ในที่สุดตกต่ำ ฉะนั้นเมื่อเราเกิดเป็นมนุษย์ได้แล้ว ทำไม
ไม่พัฒนาจิตของเราให้สูงขึ้น วิธีทำจิตภาวนาไม่ยาก ยังมี
ลมหายใจใช้ไหม ลมเข้าลมออกก่อนนอน สิบห้านาที
ภาวนาลมเข้าหนอ ลมออกหนอ ในฐานะครูวิทยาศาสตร์
ได้แนะนำนักเรียนเสมอ เวลาลมเข้าออกซิเจนมันเข้า เวลา

ลมออกคาร์บอนไดออกไซด์มันออก ก่อนนอนกำหนด ออกซิเจนซีไอทิว์ ออกซิเจนซีไอทิว์ สักสิบห้านาที นึกนะ ไม่ต้องพูด ลมเข้าออกซิเจน ลมออกซิไอทิว์ แค่นี้แหละ ครบพัฒนาจิตแล้ว

ทำไมจึงเรียกว่าพัฒนาจิต ผมจะเล่าให้ฟัง พอ ออกซิเจน ซีไอทิว์ จิตระลึกถึงแต่ลมเข้า ระลึกถึงแต่ลมออก จิตไม่เคลื่อนออกไปที่อื่นจิตมันนิ่ง ความถี่คลื่นสมองเปลี่ยน ความจำเพิ่ม นี่แค่ออกซิเจน ซีไอทิว์นะ ทำให้จิตนิ่ง (สมาธิ)ปัญญาในดวงจิตเกิด พอปัญญาในดวงจิตเกิด เวลามีปัญหา คิดอะไรไม่ออกขอให้หนึ่ง **ทางตันไม่เคยมี สำหรับคนที่จิตนิ่ง** คิดอะไรไม่ออก แก้อะไรไม่ได้ อยาได้ ห้วนไหว ทำจิตให้หนึ่งเป็นสมาธิปัญญาตัวที่สามมันเกิด ปัญหาแก้ได้หมด

จะเล่าประสบการณ์จริงให้ฟัง สองครั้งในชีวิต ครั้งหนึ่งไปอีสาน ไปบรรยายธรรมที่วัดร้างกลางป่าที่ หนองคาย เข้าไปลึกมากเลยที่บึงกาฬ วัดนั้นเป็นวัดร้าง มีคนมาปฏิบัติธรรมกันเป็นจำนวนร้อย ท่านเชื่อไหม อีกสิบนาทีก่อนการบรรยาย ผมไม่รู้ว่าจะพูดอะไร นึก อะไรไม่ออก มันเหมือนมีแต่กะโหลกกลวงไม่มีสมองยัง งั้นนะ นั่นคือประสบการณ์ที่เกิดขึ้นกับผม แล้วจะทำอย่างไร จะเอาอะไรไปพูดให้เขาฟัง ไม่มีอะไรอยู่ในสมองเลย

ไม่หวั่นไหวผมทำจิตนิ่ง นั่งดูซิมันจะเป็นยังไง พอนิ่งปั๊บ ได้ยินเสียงลึก ๆ พูดว่า *เรื่องที่คุณคิดจะพูด อย่าเพิ่งพูด ลึกซึ้งเกินไป พูดเรื่องดี ๆ ปูพื้นฐานก่อน* พอผมรู้อย่างนี้จึงได้เปลี่ยนเรื่องที่จะพูด เสียใหม่ พูดปูพื้นฐานทางธรรมให้ชาวบ้านฟัง วันรุ่งขึ้นจึงได้พูดเรื่องที่ยากจะพูด นี่เป็นครั้งแรก จะเห็นว่าพอจิตนิ่ง ไม่มีทางตันสำหรับการแก้ปัญหา

ครั้งที่สอง วันนั้นจะไปบรรยายธรรมที่จังหวัดนครปฐม ก่อนการบรรยาย ๓ วัน ยังไม่รู้ว่าจะบรรยายไปในแนวทางไหน รู้แต่หัวข้อเรื่องที่จะบรรยาย ไม่รู้ว่าความหมายคืออะไร เขากำหนดให้บรรยายเรื่องนี้ อีก ๓ วัน ยังไม่รู้แนวทางบรรยายแล้วจะทำอย่างไร ในตำราไม่มีบอกไว้ ก่อนนอนสวดมนต์แล้ว ทำจิตนิ่ง พอนิ่งคืนนั้นข้อมูลมาหมดเลย ผมได้จดบันทึกหัวข้อย่อยไว้ พูดตามหัวข้อย่อยได้ตรงจุดประสงค์ ฉะนั้นทางตันไม่มีสำหรับคนจิตนิ่ง อันนี้เอาไว้เป็นตัวอย่าง เวลามีปัญหาในเรื่องงาน เรื่องชีวิต เรื่องครอบครัว หรืออะไรก็ตาม ลองทำจิตนิ่ง อย่าไปหวั่นไหว อย่าไปตื่นเต้น นิ่งอย่างเดียว เดี่ยวมันมีทางออกเสมอ นี่เป็นเพราะอะไร เพราะปัญญาตัวที่สาม คือ ปัญญาญาณ ปัญญาขั้นสูงสุดมันเกิด ไปพิสูจน์ดู พอปัญญาญาณเกิดจะเห็นตัวเองที่เรียกว่า *ขั้นรู้ห้า* รูป เวทนา

สัญญา สังขาร วิญญาณ เป็นไปตามกฎไตรลักษณ์ (เกิดขึ้น ตั้งอยู่ ตับไป) พอตัวเองดับ ตัวของเราไม่มี เมื่อตัวไม่มี ความเห็นแก่ตัวไม่มี ตรงข้ามคือความเห็นแก่คนอื่นเกิดขึ้นเราเป็นเจ้านาย ลูกน้องทำไม่ดี จะคิดก่อนว่าถ้าเราไปตำหนิเขาตอนนี้ เขาอาจต้องเชื่อ เพราะเป็นกฎระเบียบ แต่เขาจะผูกใจเจ็บเราแน่นอน เขาอายุคนอื่น คนมีปัญญาไม่ทำหรอก ไม่ว่าหรอกครับ อยากรู้ทำไป แต่เสร็จแล้ว มาคุยกันสองคน รู้กันสองคนระหว่างเจ้านายกับลูกน้อง แก้ปัญหาโดยใช้เหตุผลไม่ใช่อารมณ์ เขาก็ไม่อายุคนอื่น ไม่ผูกใจเจ็บเรา ไม่แกล้งเราทีหลัง พอมีปัญญาอย่างนี้ จะเห็นวิธีแก้ปัญหาได้ชัดเจนและถูกต้อง

ท่านจะแก้ปัญหาต่อไปได้อย่างไร

ผมมาบรรยายที่กรุงเทพ มีคนมาถามว่า เขาอยู่บ้านติดกับเพื่อนบ้านที่ชอบเลี้ยงสุนัข ทุกเช้าสุนัขของเพื่อนบ้านเดินมาถ่ายมูลไว้หน้าบ้านเขา เมื่อเขาออกไปต้องกวาดมูลสุนัข ไม่งั้นจะเดินเหยียบ เป็นอย่างนี้เสมอ เขาถามผมว่า อาจารย์จะแก้ปัญหาได้อย่างไร ลองคิดนะว่าถ้าเป็นท่านจะแก้ปัญหาได้อย่างไร ผมถามเขาว่าคุณแก้ปัญหาอย่างไร เขาบอกว่า เขากวาดมูลไปทิ้งแล้วก็โกรธ

มาก วันหนึ่งคนกับสุนัขมาเจอกัน เขาหวดสุนัขไปด้วย
 ต้มไม้กวาด เจ้าของสุนัขเห็นจึงทะเลาะกัน บ้านอยู่ติด
 กันทะเลาะกันถูกไหม ไม่ถูกหรอก ถ้าทำตัวเป็นศัตรูกับ
 เพื่อนบ้าน ออกมาเจอกันที่ไร ชัดกันทุกที ชีวิตนี้ติดลบตลอด
 ผมบอกเขาว่าคุณแก้ปัญหาไม่ถูก แล้วจะแก้ปัญหาอย่างไร
 จึงจะถูก

ได้เสนอแนะอย่างนี้ ผมรู้เรื่องกฎแห่งกรรม เขา
 ผูกกันไว้ยาวนาน เขาเคยเลี้ยงสุนัขมาก่อน แล้วสุนัขไป
 ถ้ามูลไว้หน้าบ้านคนอื่น ในที่สุดผมบอกว่าเอาขี้สุนัขคุณ
 เมื่อสุนัขมาถ้ามูลไว้หน้าบ้าน คุณก็ทนกวาดไปทิ้ง แล้ว
 ระวังเสมอว่าใช้หนี้เนะ หนี้กรรมจะหมดไปที่ละหนึ่ง ทีละ
 หนึ่ง ในเมื่อเราเป็นหนี้ถ้าไม่ใช้ ไม่หมดหรอก เหมือนไป
 ซื้อของผ่อนส่งอะไรไว้ ถ้าไม่ใช้ไปที่ละนิดหนี้ไม่หมดหรอก
 ต้องทน อดทนทำไปหนี้ก็น้อยไป น้อยไป เมื่อไหร่หมดหนี้
 ก็ไม่ต้องกวาดอีกต่อไป ขณะที่กวาดมูลสุนัขเป็นการสร้าง
ขันติบารมี ความอดทนนั้นไง สุนัขทำให้คุณมีบารมีเพิ่ม
 คุณไม่เอาหรือ ขณะเดียวกัน ให้อภัยสุนัข เมตตาบารมีเกิด
 ทำไมไม่เอาล่ะ เจ้าของสุนัขมาเห็นเพื่อนบ้านกำลังกวาด
 มูลสุนัข เขาสงสารคุณ เป็นการสร้างมิตรที่ดีต่อกัน คุณ
 ไม่เอาหรือ ผมแนะนำอย่างนี้ เขาถึงบางอ้อเลย บอกว่า “คะ

อาจารย์หนู จะทำตาม” เรื่องอย่างนี้ใครมองออกครับ ต้องใช้ปัญญาตัวที่สามนี้จึงจะเห็นถูก

ฉะนั้น ทำไปเถอะครับ งานของท่านนะ จะเหนียวยากอย่างไร เจ้านายไม่เห็นความดีข้างเขา แต่เทวดาเห็นคุณธรรมของมนุษย์คือทำความดี คุณธรรมของสวรรค์ของเทวดา คือตอบแทนมนุษย์ผู้ทำความดี ท่านไม่เชื่อพระราชนิพนธ์ของพระเจ้าอยู่หัวหรือ เรื่องพระมหาชนกนั้นของจริงครับ มองให้ออก นั่นคือของจริง ทำไมเราไม่ทำตามล่ะ ผมเข้าใจเรื่องนี้ลึกซึ้ง ทำอะไรจึงไม่หวังได้ อะไรตอบแทน ด้วยเหตุนี้เด็กยากจนที่เข้ามาเรียนในมหาวิทยาลัย สมัยที่ยังรับราชการ ผมจัดหาทุนการศึกษาให้เรียน บอกเขาว่า หนูไม่ต้องมาตอบแทนครูบาอาจารย์หรอก ครอบครัวยากจน เมื่อเธอเรียนจบแล้วอย่าลืมพ่อแม่ ต้องเลี้ยงดูท่าน ผมขอแค่นั้น ตัวผมไม่ต้องการสิ่งใดกลับมา เช่นเดียวกัน เด็กพวกนี้ต่างไปได้ดี เพราะเขาสั่งสมความดี ผมอบรมบ่มนิสัยทุกเดือน ผมไม่ให้เงินเป็นก้อนหรือให้ทีละเดือนเพื่อจะได้มาพุดคุยถึงการแก้ปัญหา และการสร้างสมความดีให้กับตัวเขา

ลูกศิษย์ผมคนหนึ่ง เขาไปได้งานบริษัท เขาเขียนมาเล่าให้ฟังถึงเรื่องต่าง ๆ ผมได้เขียนตอบไปว่า บริษัทนี้

ถือเป็นผู้มีพระคุณ ที่เขาให้งานทำให้ชีวิตเรา ฉะนั้นหนู
 ไปทำความดีอะไร อย่าลืมอุทิศส่วนบุญส่วนกุศลให้
 เจ้าของบริษัทด้วย แล้วเขาจะมีชีวิตที่ฮ่องกง เขาเชื่อผม
 แล้วทำตาม เด็กนักศึกษายากจนที่ผมช่วยเหลือได้งาน
 หมดทุกคน เป็นเรื่องเหลือเชื่อ แต่ต้องเชื่อเพราะเป็นบุญ
 ที่เขาทำสั่งสม สี่ปีที่เขามาเป็นศิษย์ ผมป้อนข้อมูลดี ๆ ให้
 เขาไปเรื่อย ๆ ได้ยินแล้วจิตเก็บสะสมเป็นบุญบารมี เหมือน
 ที่ท่านฟังผมพูดนี้จิตเก็บสั่งสมไว้ ผมจึงบอกว่าปัญญาตัว
 นี้สำคัญ ถ้าเรารู้เราเข้าใจ การดำเนินชีวิตของเราจะ
 ฮ่องกง ต้องมองสิ่งเหล่านี้ให้ออก จะมองให้ออกต้องมี
 ปัญญาขั้นที่สาม หนุ่ม ๆ ทั้งหลายระวังนะ เวลาจะแก้
 ปัญหาอะไรขอให้นิ่งเสียก่อน ทางตันไม่มี แล้วคุณจะเห็น
 วิธีแก้ปัญหาที่ถูกต้อง ทางออกของชีวิตที่ถูกต้องดีงามจะ
 เกิดขึ้น

คนที่มิปัญญาตัวที่สาม ทำให้อัตตาเลดหรือหมดไป
 การแสวงหาไขว่คว้าไม่เกิด มีแต่ให้ จะทำเพื่อคนอื่น
 ไม่ผูกติด ความเป็นไทเป็นอิสระภาพมีมากขึ้น อารมณ์ดี
 อีคิวสูง ใครจะกระทบจะด่าว่าอะไรช่างมันเถอะ เพราะ
 ไม่มีตัวตนก็สบาย ใครจะพูดว่าอะไรได้ทั้งนั้น ปากคนพูด

ได้ทุกอย่าง อารมณ์ดีพูดดี อารมณ์ไม่ดีก็พูดไม่ดี เราไปห้ามปากคนทั้งโลก ห้ามไม่ได้หรอก แต่ห้ามใจของเราได้ ด้วยการพัฒนาปัญญาตัวที่สามขึ้นมา พอได้ปัญญาตัวนี้ มาความโกรธหายไปเลย การสร้างและสั่งสมเหตุที่จะไปเกิดเป็นสัตว์นรกไม่มี การสร้างและสั่งสมความเป็นเปรตไม่เกิด การสร้างและสั่งสมความสัตว์เป็นเดรัจฉาน ที่ทำให้ชีวิตต้องตกต่ำก็ไม่เกิด เพราะปัญญาตัวนี้ซึ่งเห็นถูกตามธรรมนั่นเอง

ฉะนั้น เพื่อเพิ่มคุณภาพของตัวเอง ต้องพัฒนา ไอศวิกับอิคิวิ เมื่อใดคนในสังคมนี้อิคิวิสูง สังคมนี้ออกงามทางวัตถุ เมื่อใดคนในสังคมนี้อิคิวิสูง สังคมนี้ออกสุขและร่มเย็น ใครได้ทำงานในสังคมแบบนี้เหมือนได้ขึ้นสวรรค์ งานดีคนดีทำงานด้วยแล้วมีความสุข บางคนได้งานดีแต่ทำงานแล้วไม่มีความสุข ดูสิครับ นั่งทำงานในออฟฟิตอย่างนี้แสนสบาย บางคนต้องทำงานตากแดดสร้างตึก ไล่ฟ้า เทียบกันไม่ติด นั่นเขาทำอะไรไว้ เป็นวิบากของเขา นะ ฉะนั้น คุณภาพของคน คือประสบการณ์นี้ต้องทำ แล้วสั่งสมไอศวิ ต้องสั่งสมตลอดเวลา ถ้ายังทำงานอยู่ เพราะความรู้พวกนี้จำเป็นต้องใช้พัฒนาวัตถุ พัฒนาสังคม พัฒนาบ้านเมือง ให้เจริญ ขณะเดียวกัน อิคิวิต้องสร้าง และสั่งสมให้ยิ่งใหญ่ตามไอศวิด้วย

ตัวที่สามคือจริยธรรม (Moral quotient) ผมได้บอกถึงกฎการทำงานของจิตใจข้อที่สาม เมื่อได้คิด พูด ทำ แล้วมันสั่งสมในดวงจิต ในฐานะที่เราเป็นลูกของพ่อแม่ จริยธรรมของลูกที่มีต่อพ่อแม่ต้องทำ ขณะเดียวกันเป็นคนทำงานในบริษัท จริยธรรมของพนักงาน(ลูกน้อง) จริยธรรมของเจ้านายต้องทำ เจ้านายต้องปฏิบัติต่อลูกน้องอย่างไร ลูกน้องต้องปฏิบัติต่อเจ้านายอย่างไร เช่น ลูกน้องต้องมาทำงานก่อนกลับทีหลัง เมื่อถึงเวลาเลิกงานรีบกลับบ้าน หากเจ้านายมีข้อสงสัยในงานต้องการซักถาม ต้องรอจนถึงพรุ่งนี้จะทำให้เสียงาน อย่าคิดว่าเวลาที่ให้กับสังคมกับหน่วยงานมันสูญเปล่า ไม่เคยครบมันได้กับตัวท่าน แต่มองไม่เห็นเพราะมันสั่งสมอยู่ ทำงานจนเจ้านายหมดภาระแล้วค่อยลากลับบ้าน จริยธรรมเหล่านี้เมื่อประพฤติปฏิบัติอยู่เสมอ จะทำให้ Moral quotient ของเราเพิ่มขึ้น เช่นเดียวกันเป็นเจ้านายจะปฏิบัติกับลูกน้องอย่างไร ต้องยุติธรรม ถ้าเจ้านายลำเอียง สังคมนั้นระส่ำระสาย เราต้องมีสัจจะ พูดคำไหนคำนั้น พูดให้น้อยที่สุด พูดมากจะเดือดร้อน ที่เขาออกโทรทัศน์ให้เราดู พวกพูดมากเดือดร้อนทั้งนั้น ยังมีตำแหน่งใหญ่เท่าไร พูดให้น้อยที่สุดยิ่งดี เพราะคำพูดแต่ละคำมีความหมายมาก ร้อย

คำพูดของลูกน้องสู้หนึ่งคำพูดของเจ้านายไม่ได้ ฉะนั้น จะพูดอะไรออกจากปากสักคำหนึ่งต้องคิดให้ดี คำที่พูดออกไปจะกระเทือน ต่อสิ่งที่อยู่รอบข้าง ฉะนั้น ยิ่งใหญ่เท่าไรยิ่งต้องระวังคำพูดเท่านั้น

หน้าที่ของเจ้านาย หน้าที่ของลูกน้อง หน้าที่ของลูก หน้าที่ของพลเมือง สิ่งเหล่านี้ประพฤติกฎปฏิบัติได้ถูกต้อง ทำแล้วจริยธรรมจะสูง เช่น หน้าที่พลเมือง ผมถามว่าต้องไปเลือก สส. สว. โหมม! ต้องไปเลือก เพราะเป็นหน้าที่ เป็นจริยธรรมของการเป็นพลเมืองที่ดี อย่างนอนหลับทับสิทธิ์ อย่าขายเสียง ต้องไปเลือก จะเลือกสิบครั้งก็ต้องไปเลือก ทั้งสิบครั้ง นี่คือจริยธรรม ทำแล้วไม่สูญเปล่า จะสั่งสมอยู่ในจิตวิญญาณของท่าน

ถ้าเมื่อใดคนในสังคมมีไอคิวสูง (ปัญญาดี) มีอีคิวสูง (อารมณ์ดี) และมีเอ็มคิวสูง (จริยธรรมดี) เหล่านี้เป็นคุณภาพของคน เปรียบเหมือนผลไม้เกรดเอเอ เวลาไปซื้อผลไม้ เกรดไหนราคาแพง เกรดเอเอ ไซ้โหมม ทำไมเราไม่ทำตัวให้เป็นอย่างนั้นล่ะ ถ้าทำตัวให้มีคุณภาพเวลาเราไปทำงาน งานจะสัมฤทธิ์ผล เวลาเขาจำเป็นต้องคัดคนออกจากหน่วยงานเนื่องจากเศรษฐกิจตกต่ำหรืออะไรก็ตาม

เขาจะคัดคนเกรดเอเอทั้ง แล้วเอาคนเกรดบี เกรดซีไว้ทำงานหรือครับ ถ้าเขาคัดเอาคนเกรดเอเอ ทั้งเท่ากับทำลายตัวเอง ตัดแขนตัดขาตัวเอง เขาต้องเอาคนเกรดเอเอไว้ เกรดท้ายเขาตัดทิ้ง ทำให้ดูเป็นตัวอย่างแล้ว พิสูจน์แล้ว เขายังเอาผมไปใช้งานอยู่ ก็ผมพยายามทำตัวเองให้เป็นอย่างนี้ อย่าให้มีหนอนมาเจาะ แผลงมาเจาะ อย่าให้ความโลภ โกรธ หลงมาชอนไช พวกนี้เปรียบเหมือนพยาธิ เปรียบเหมือนเชื้อโรคของชีวิต ความเกียจคร้านต้องกำจัดให้หมดไป พยายามพัฒนาตัวเองขึ้นมาให้เหมือนต้นไม้ใหญ่ ถ้าเราแก้ความโลภ โกรธ หลง ไม่ได้ จะทำร้ายทำลาย จิตวิญญาณของตัวเอง เป็นอุปสรรคปัญหาในชีวิต ต้นยางที่ขึ้นอยู่ข้างถนนสายจากเชียงใหม่ไปลำพูน คนอยากได้เหลือเกินขอประมูลตัดกันทำไมต้นอื่นเล็ก ๆ น้อย ๆ ไม่เอาล่ะ อยากได้ต้นไม้ใหญ่ เพราะมันมีคุณค่า จะทำอย่างไร ให้เป็นเหมือนต้นไม้ใหญ่ ก็พัฒนาสามตัวนี้ ไม่อยากหอรอกครับ ทำไปเรื่อย ๆ ทำอะไรแล้วจิตสั่งสมนะ ทำไปเถอะอย่าเอาของไม่ดีสั่งสม พระพุทธเจ้าตรัสว่า กิจในพระพุทธศาสนามี ๓ อย่าง ข้อแรก **ไม่เพิ่มขยะใหม่** ของไม่ดีทั้งหลายอย่าทำ มันจะสั่งสมไม่ดี ข้อสอง**กำจัดขยะเก่า** ของไม่ดีที่มีอยู่แล้วใน

ตัวอย่าไปใช้ มันจะมอดไปเอง ถ้ายังใช้มันจะยิ่งใหญ่ สมมติเราเป็นคนชอบนิทานอย่าไปพูด พูดเหลวไหลไร้สาระอย่าไปพูด ทำขยะเก่าให้มันแพบลง เหี่ยวลง สุดท้ายคือ**ทำของดีที่มีอยู่แล้วให้ผ่องใส** สามอย่างนี้ละคุณภาพของมนุษย์

มีอยู่ครั้งหนึ่ง ได้มาบรรยายที่กรุงเทพฯ มีคนถามว่า อาจารย์คะดิฉันสวดชินบัญชร ยังไม่ทันจบ หลับเสียก่อนถามเขาว่าดีไหม เขาว่าดีหลับดี ผมว่า คุณสวดชินบัญชร ต้องการสวดให้จบไม่ใช่หรือ นี่สวดไม่จบสักที แล้วจะได้คาถาครบบทหรือ เขาถามว่าจะแก้อย่างไร ผมบอกว่า ทำขยะในตัวคุณให้เป็นทอง เต็มรสจวบเอง คำนี้ลึกนะ เมื่อโหรทำขยะในตัวเองให้เป็นทองคำได้ ชินบัญชรร้อยจบก็สวดได้ ไม่หลับหอรอก นี่คือคุณภาพ สามตัวนี้ท่านทำไว้เถอะ อย่าประมาทนะ เศรษฐกิจล้มละลายอาจกลับมารอบสองอีก ท่านที่มาได้ยินได้ฟังผมพูดวันนี้ถือว่าโชคดีพยายามทำตัวของท่านให้เป็นเกรดเอเอ คือ พัฒนาไอคิว อีคิวและเอ็มคิว เมื่อสั่งสมอยู่ในดวงจิต ของดีทั้งนั้นใครไม่เอาล่ะ ใครจะเอาของดีโยนทิ้ง แล้วเอาของไม่ดีไว้ คนโง่เท่านั้นที่จะทำเช่นนั้น

วางอุดมการณ์ชีวิต

อุดมการณ์คืออุดมคติที่จูงใจให้มนุษย์พยายามบรรลุถึง บางคนดำเนินชีวิตโดยไร้สาระ ไม่มีทิศทาง ควรตั้งอุดมการณ์ที่ดีให้กับชีวิต **ข้อแรก เราจะดำเนินชีวิตแบบสมถะ มีความมกน้อย** คำว่ามกน้อยหมายถึงมีความปรารถนาน้อย เพื่อนำชีวิตให้มีสุขภาพแข็งแรงสมบูรณ์ จะใช้ปัจจัยสักเท่าไร ซื่ออาหารกิน ซื่อเสื้อผ้าสวมใส่ มนัสก็สดางค์ มีคนหนึ่งไปเที่ยวญี่ปุ่น เขาบอกว่าอาจารย์สอนองตามเขาไปญี่ปุ่นด้วย ทั้งที่ตัวผมไม่ได้ไป ผมถามเขาว่าทำไมจึงเป็นเช่นนั้น เขาบอกว่า วันนั้นเขาไปเห็นรองเท้าราคาคิดเป็นเงินไทยคู่ละสามหมื่นบาท อยากจะซื้อ แต่อาจารย์บอกว่าบริโภคนิสัยอะไร ให้นึกถึงสาระคือประโยชน์ การดำเนินชีวิตของคนโง่ อสาระมีมากแต่สาระมีน้อย ถามว่ารองเท้าใช้สวมเพื่ออะไร เพื่อให้ดูดี และ

ไม่ไปเหยียบของมีคม ใช้เงินสักกี่สตางค์เพื่อสาระประโยชน์ตรงนี้ แต่อสาระมีมาก ใส่เสื้อต้องยี่ห้อนั้นนะ ถ้าไม่ใช้ยี่ห้อนั้น ใส่ไม่ได้มันคัน นั้นละอสาระ ราคาของวัสดุจริงไม่กี่สตางค์ แต่กิเลสของคนทำให้ราคาเพิ่มอีกมาก ต้องไปทำงานหาเงินเหนื่อยยากแทบตาย เพื่อปรนเปรอสิ่งอสาระพวกนี้ ฉะนั้น จึงได้บอกให้มันน้อยในการดำเนินชีวิต ถ้าเราดำเนินชีวิตแบบมันน้อย กินน้อยนอนน้อยทำงานให้มาก นี่คือนิเวศที่มีความเป็นสมณะ

ข้อที่สอง สันโดษ คือพอใจในสิ่งที่ตนเป็น ตนมีตนได้รับ แต่ต้องทำเต็มที่ คนเข้าใจคำว่าสันโดษผิด บางคนว่าสันโดษแล้วไม่ต้องทำอะไรเลย ทำให้สังคมไม่เจริญ นั่นเข้าใจผิด ในสังคมเขาบอกว่าผมเป็นคนสันโดษ แต่เวลาเรียกใช้งานเขาใช้คนสันโดษอย่างผมนี่ละ คนไม่สันโดษเขาไม่ใช่ ผมทำงานมาก แต่พอใจในสิ่งที่ตัวเองได้รับ ทำไมจึงพอใจ เพราะสิ่งที่ถูกสั่งสมอยู่ในดวงจิตมีไม่เท่ากันในแต่ละคน คนทำงานอย่างเดียวกัน แต่ผลที่ได้รับต่างกัน ทำไมคนหนึ่งได้รับเลือกขึ้นเป็นหัวหน้า แต่อีกคนไม่ได้ ทั้งนี้เพราะสิ่งที่สั่งสมอยู่ในดวงจิตมีไม่เท่ากัน เขาสั่งสมความดีไว้มาก บุญบารมีมากจึงผลักดันให้เขาขึ้นสูง แต่อีกคนบุญบารมีมีน้อยจึงให้ผลต่างกัน

มีลูกศิษย์อยู่คนหนึ่ง เรียนจบแล้วไม่มีงานทำอยู่สองปี เขามาทหาผมบอกว่าหนูไม่มีงานทำ ขณะนี้ยังตกงานอยู่ได้แนะนำให้สั่งสมสามตัวนี้ (คือไอคิว อีคิว และ เอ็มคิว) เขาเชื่อผมและทำตาม ต่อมาได้ไปสอบคัดเลือกเข้าเป็นครู สอบติดอันดับสำรองที่แปด วันที่เขาได้งานเป็นเรื่องที่เหลือเชื่อ เขาบอกว่าตอนนี้ เขาถูกเรียกบรรจุเป็นครูแล้ว ถามเขาว่าหนูอยู่ที่อันดับสำรองแปดเขาเลือกหนูได้อย่างไร เขาบอกว่า คนที่ทำงานอยู่ก่อนนั้นจะลาออกจึงจำเป็นต้องเลือกคนใหม่เข้าไปแทน เขามาชี้ที่รายชื่อสำรองอันดับแปด แทนที่จะชี้อันดับหนึ่ง ให้เหตุผลทางโลกอธิบายไม่ได้ แต่อธิบายถึงความดีที่สั่งสมในดวงจิตอย่างนี้มีจริง

ดังนั้น สันโดษคือทำเต็มที่ แล้วพอใจสิ่งที่ตัวเองได้รับ เพราะว่าสิ่งที่สั่งสมในจิตแต่ละคนไม่เท่ากัน

ข้อที่สามคือ **มิสาระ** (เป็นประโยชน์) ถ้าไม่มีสาระจะไปเสียเวลากับสิ่งที่เบ็นอสาระอย่างมาก บางอย่างราคาไม่กี่สตางค์ ทำแพ็คกิ้งสวย ๆ (เปลือก) กินไม่ได้ แต่ทำให้ราคาแพงขึ้น ดูสิ่งที่เป็นสาระจริง ๆ มีนิดเดียว เช่นเดียวกับการดำเนิน ชีวิต ขอให้ยึดสาระเป็นหลัก แล้วเราจะไม่ต้องเหนื่อยยากมากนัก กับการหาปัจจัยมาปรนเปรอ

ไม่ว่าจะคิด พูด ทำอะไร ดำเนินชีวิตด้วยปัจจัยสี่ ห้า หรือหกก็ตาม ขอให้ยึดสาระเป็นหลัก จ่ายเงินเพียงนิดเดียว เงินเดือนที่ได้รับก็พอใช้ ที่เหลือยังไปช่วยเหลือเจือจานคนอื่นได้ ดังนั้น สาระจึงเป็นสิ่งที่ดีมาก ๆ เลย

ผมมีเสื้อกันหนาวตัวหนึ่ง ภรรยาซื้อให้ ก่อนจะไปเรียนเมืองนอก ใช้มานานกว่าสามสิบปีแล้วมั้ง เดี่ยวนี้ยังใส่อยู่ ปะขุนจนดูไม่ได้ สีมันก็แยะแล้ว แต่ใส่แล้วยังให้ความอบอุ่น นั่นคือเข้าถึงสาระ ตอนนี้เวลาอากาศหนาวยังหยิบมาใส่อยู่

ถ้าวางอุดมการณ์ของชีวิตไว้แบบนี้ (มักน้อย สันโดษ สาระ) ชีวิตของท่านจะมากไปด้วยคุณค่า ใช้จ่ายเงินเพียงนิดเดียว หาเลี้ยงชีวิตไม่เหนื่อยยากเลย เดี่ยวนี้ อะไรรู้ใหม่ สันตึก สายเดี่ยว ราคาเท่าไร ลูกหลานเป็นอย่างนี้ พ่อแม่ต้องควักกระเป๋าเท่าไรจึงจะปรนเปรอพอ วันก่อนลูกศิษย์ใส่สันตึก แต่ไม่มีทักชะเลยตกตึก ซื้อเท่าเคล็ดซื้อเท่าแพลงไปอีก นอกจากใช้สอยสิ่งไม่เป็นประโยชน์แล้ว ยังได้รับโทษเป็นของแถมอีกด้วย

ต้องสอนลูกสอนหลาน และสอนตัวเอง ถ้าเรามากน้อย สันโดษ และมีสาระ อุดมการณ์ชีวิตจะงอกงาม ไม่ไปสร้างบาปสร้างกรรมให้คนอื่น ไม่ไปเบียดเบียนคนอื่น ชีวิตของเราจะไม่ตกต่ำเมื่อได้วางอุดมการณ์ชีวิตไว้แบบนี้

อุดมการณ์ในการทำงาน

มีความขยันในกิจทั้งปวง เพราะเป็นจริยธรรม ที่ทำให้งานไม่คั่งค้าง ยังต้องมีความซื่อสัตย์ และอดทน ทำไปเถอะทำแล้วจิตสั่งสม หน่วยงานนี้ ที่ทำงานนี้มีมิใช่หรือที่ทำให้ท่านมีชีวิตอยู่รอดปลอดภัยได้จนทุกวันนี้ ถ้าสมาชิกของสังคมชี้แจง สังคมเสื่อมไม่องงาม ถ้าทุกคนพยายามรับ พยายามเบียดเบียนสังคม สังคมนี้จะอยู่ได้หรือนอกจากนี้ยังต้องซื่อสัตย์คือไม่คดโกง และยังต้องมีความอดทน อดทนเป็นขันติбарมี ทำไปเถอะครับ ไม่สูญเปล่า เตียวอานิสงส์จะกลับมาหาท่านเอง และท้ายสุดทำงานด้วยวิธีการอันเลิศ อย่าไปหวังผลจะออกมาดีเลิศ ถ้าหวังผลเลิศไว้ พอไม่ได้ตามที่คาดหวัง จะผิดหวังทำงานด้วยวิธีการอันเลิศ ผลเลิศเกิดตามมาเอง คนฉลาด ไม่

หวังผลเลิศแต่จะใช้วิธีการอันเลิศในการทำงาน แต่ละคนมีแนวทางของตัวเอง ดังนั้นทำงานให้สำเร็จและดีที่สุด

ทำงานเพื่ออะไร ทำงานเพื่องาน ใครมองตัวนี้ออก นั่นคือสุดยอดของอุดมการณ์ในการทำงาน ทำงานแล้วผลงานเกิดขึ้น จะมีความสุขในการทำงาน ไม่ใช่จำเป็นต้องทำงาน บางคนคิดว่าเมื่อไหร่จะหมดเวลาเสียที เมื่อไหร่งานนี้จะยุติ คิดอย่างนั้นอย่าทำเลย เป็นการทำร้ายจิตวิญญาณของตัวเอง แต่ถ้าทำงานเพื่อให้งานเกิดขึ้น แล้วอย่าไปหวังว่าจะได้อะไรตอบแทนเมื่อคิดได้อย่างนี้แล้วชีวิตจิตใจจะจดจ่อ อยู่กับงาน มีความสุขอยู่กับการทำงาน นั่นคือเป้าหมายสูงสุดของการทำงาน เป็นสุดยอดของปรัชญาในการทำงาน ถามท่านว่าทุกวันนี้ท่านทำงานเพื่ออะไร วิเคราะห์คำที่ผมพูดวันนี้ให้ออก นำไปปฏิบัติ แล้วท่านจะเข้าถึงความเป็นสุดยอดในการทำงาน จะมีความสุข จะอิน (เข้าถึง) อยู่กับการทำงาน เหมือนดารานักแสดงที่อินอยู่กับบทที่แสดง อย่างนี้ได้ชีวิตมีความสุขและผลงานเป็นที่ยอมรับ ทุกวันนี้ผมมีความสุข มีความสุขที่ได้อินอยู่กับการทำงาน และได้ประสบการณ์ของชีวิตเพิ่มขึ้นอีกด้วย

การหาความสุขในชีวิต

การหาความสุข ทำอย่างไรจึงจะดีที่สุด? ต้องพยายามลด**กามสุข** กามสุขคือสุขที่เกิดจากการปรนเปรอจิตวิญญาณด้วยความอยาก ความใคร่ ความปรารถนา เช่น ดูหนัง ฟังเพลง รับประทานอาหารอร่อย เสพเมถุน ฯลฯ พยายามลดสุขที่ขึ้นกับสิ่งเหล่านี้ให้น้อยลง เพราะสิ่งเหล่านี้ไม่ยั่งยืน กามสุขเป็นสุขชั่วคราว เสียเงินมาก จึงต้องพยายามลดกามสุขให้มาก อาหารชนิดไหนอร่อยพยายามลด ดูหนังฟังเพลง ใสเสื้อใส่สูทที่ดี ๆ ราคาแพง ๆ หิ้วกระเป๋าดี ๆ ต้อง ๆ อะไรนะ พยายามลดลง พวกนั้นมีราคาแพงเพราะ อสาระ วันนี้นำในสมาคมนี้ต้องแต่งตัวดีหน่อย ปรกติสะพานข้าม สอนหนังสือก็สะพานข้าม ไม่ต่างอะไรกับกระเป๋าดี ๆ แต่ง ๆ นั้นเลย ใส่ของแล้วของไม่หาย ลดกามสุขได้อย่างนี้นะ มันมีความสุข สุข

จากจิตไม่เป็นทาสของกามโง่งม อย่าเอาจิตไปติดในพวกนั้น
มีสุขชนิดเดียวแต่มีโทษมาก

ข้อที่สอง **ทำจิตให้สงบเขาเรียกว่าทิพย์สุข** คือสุข
ที่ละเอียดประณีตและยืนยาวกว่ากามสุข ทำจิตให้สงบไม่
ยาก ก่อนนอนสวดมนต์ชะง่อนยอ ถ้าขี้เกียจสวดเอาเทป
สวดมนต์มาฟังยังได้เลย อานิสงส์จากการสวดมนต์มี
อะไรบ้าง จะเล่าให้ฟัง สวดมนต์แล้วมันสั่งสม สั่งสม
ทำให้จิตมีสติและสมาธิ ถ้าไม่มีสติสวดมนต์ผิด การสวด
มนต์เป็นการฝึกจิตให้มีสติ สวดแล้วเทวดาชั้นจาตุมหา
ราชา จะจดชื่อไว้ว่า บ้านนี้สวดมนต์ ไปรายงาน
พระอินทร์เวลาไปประชุมเทวสภา ข้างบนเขาก็มีสภา
แต่ไม่ทะเลาะกันเหมือนสภาบ้านเรา เป็นสภาแห่งการ
สร้างสรรค์คุณธรรม

มีผู้ชายคนหนึ่ง เขาสวดมนต์เช้า สวดมนต์เย็น
เป็นกิจวัตร อายุใกล้จะ 80 ปีแล้ว สุขภาพแข็งแรงต่าง
ตัวทันสมัย เป็นข้าราชการเกษียณอายุ วันที่เขาจะตาย
เป็นเรื่องที่น่าศึกษา กิจวัตรของเขาคือ ตื่นเช้าสวดมนต์
แล้วไปเดินออกกำลังกาย หลังออกกำลังกาย กลับมาดื่ม
อะไรเล็กน้อยแล้วอาบน้ำ นอนตื่นตอนเที่ยงเพื่อกินข้าว

กลางวัน เสร็จแล้วไปสังสรรค์กับเพื่อนฝูง เย็นกลับถึงบ้านแล้วสวดมนต์เย็น เสร็จแล้วเข้านอน แข็งแรงตลอดมาวันที่ตายไม่มีใครรู้ วันนั้นหลังจากไปออกกำลังกายช่วงเช้าเสร็จ กลับมาตีหม่เครื่องตีหม่ เสร็จแล้วไปอาบน้ำ แล้วเข้านอนกลางวัน เทียงวันนั้นไม่ได้ตื่นมากินข้าว จิตทิ้งร้างไปเลย นี่คือนิสัยของการสวดมนต์ เห็นไหมครับ ตายอย่างสบาย ไม่ทรมาน คนนี้ไปเกิดดี เพราะมีบุญสั่งสมไว้ เทวดาคอยดูเวลามนุษย์ทำความดี เวลาที่เราทำอะไร คนอื่นไม่เห็น มนุษย์ไม่เห็น แต่เทวดาเห็น เทวดาชั้นที่อยู่ใกล้มนุษย์นี้ละ ชั้นจาตุมหาราชิกา ท่านเห็นการกระทำของมนุษย์ อย่าคิดว่าคนอื่นไม่รู้ เทวดารู้

ทำไมจึงรู้ว่าเทวดารู้ ผมจะเล่าให้ฟัง วันหนึ่งพระมหาโมคคัลลานกับพระสารีบุตรสนทนากัน ตอนนั้นพระสารีบุตรอาพาธ จะรักษาให้หายได้ต้องฉันข้าวมธุปายาส มีบ้านอุปถัมภ์ของพระสารีบุตรปวารณาไว้แล้วว่า เป็นอะไรขอให้บอก จะถวาย พระมหาโมคคัลลานพูดกับพระสารีบุตรว่าจะไปบอกบ้านนั้น ให้ทำอาหารข้าวมธุปายาสถวาย พระสารีบุตรคิดได้ สั่งห้ามไม่ให้พระมหาโมคคัลลานไปบอก เพราะการขอเป็นการผิดศีลของพระ พระ

มหาโมคคัลลาน์ก็ไม่บอก แต่วันรุ่งขึ้นไปบิณฑบาต มีข้าวมธุปายาสใส่บาตร พระมหาโมคคัลลาน์เอาข้าวมธุปายาสที่บ้านนั้น มาฝากพระสารีบุตร พระสารีบุตรรับประเคนแล้วเททิ้ง ด้วยพิจารณาว่าพระมหาโมคคัลลาน์ไม่ได้บอก แต่เทวดาประจำบ้านนั้นได้ยินแล้ว ไปบอกเจ้าของบ้านให้ทำข้าวมธุปายาสถวาย

สุดท้ายหาความสุขด้วยการ**ทำจิตให้เป็นอิสระ** จากโลกธรรมและวัฏฏ์ ทำจิตให้หลุดพ้น จากอาสวะได้คงจะเป็นความสุขสูงสุด (วิมุตติสุข) ผมพยายามทำตัวนี้ยังไม่หลุดพ้น จึงไม่รู้ว่าเป็นอย่างไรพูดไม่ได้

ทำตนเป็นผู้ให้

ทำตนเป็นผู้ให้เหมือนกับต้นไม้ใหญ่ วิธีให้ต้องมีเหตุผลในการให้ ให้ปัจจัยแล้วเขาเอาไปทำชั่ว เช่น ไปซื้อเหล้าดื่ม อย่าให้ สมัยก่อน เวลาเพื่อนมาเยี่ยมเยียน เขาเอาเหล้ามาเยี่ยมกัน ตอนที่ภรรยาผมเกษียณอายุราชการ เขาไปค้นห้องเก็บของ เห็นเหล้าฝรั่งใส่กล่องไว้ เขาพูดว่า เหล้ายังมีอยู่หลายขวดเธอไม่กินมาตั้ง ๓๐ กว่าปีแล้ว ขอไปให้ลูกชายได้ไหม ผมมาพิจารณา เอาของไม่ดีไปให้ลูกเลยบอกว่า ขอเอาไปทิ้งได้ไหม เขาบอกว่าได้ ขณะเททิ้ง กลิ่นมันขึ้นมากระทบจมูก แต่สู้สติเราไม่ได้ เททิ้งหมดเลย

การให้ต้องมีเหตุผล ให้สิ่งที่ไปทำร้ายเขาให้ตกต่ำ ผู้ให้เป็นต้นเหตุต้องรับบาป ให้ตัวดูหมิ่น ตัวฟังเพลง เอา

กิเลสใส่เขา ผู้ให้เป็นต้นเหตุให้เขาบาปอย่าไปทำ ให้โอกาสเขาเข้าวัด เช่น หนูจะเข้าไปฝึกกรรมฐาน เสาร์อาทิตย์นี้ ขออนุญาตเจ้านาย สารุ อนุโมทนาด้วย พยายามนะ **ของไม่ดีอย่าให้** เพราะให้แล้วบาปกลับมาหาเรา การให้ดีและไม่ดี มันกลับมาหาเรา แน่แน่นอนยากพิสูจน์ใหม่ ว่าที่พูดนี้เป็นจริง คุณหันไปข้าง ๆ ตบหน้าเขาสักทีสิ เดี่ยวของไม่ดีมันกลับมาหาเรา เขาให้เราไม่ดีบ้าง ถ้าเราให้ยิ้ม หันหน้าไปยิ้มกับเขา เขาก็หันหน้ามายิ้มกับเรา นี่เป็นกฎธรรมชาติ (กฎแห่งกรรม) ดังนั้นการให้ต้องใช้เหตุใช้ผล **ให้ด้วยของดี** ของไม่ดีให้ตายไปกับตัว บ้านผมมีผลไม้ผลดีเอาไปให้เพื่อนฝูงกิน ผลไม้ดีเจ้าของบ้านกินเอง

ให้เท่าที่ตนสามารถให้ได้ แปลกใจมากเลย การให้คนมักนึกถึงปัจจัยเสมอ จริง ๆ นั้นเป็นหนึ่งในหลาย ๆ สิ่ง ตัวอย่าง ท่านที่มาในวันนี้ ท่านให้โอกาสกับผม ที่จะสร้างปัญญาบารมีเพิ่มขึ้น ท่านยังให้โอกาสกับตัวเอง ที่จะสร้างปัญญาบารมี นี่คือการให้ ให้ความร่วมมือ ให้ความเห็นอกเห็นใจ ให้แรงงาน ให้ได้ตั้งหลายอย่าง การให้ไม่จำเป็นต้องเป็นปัจจัยเสมอไป มีอะไรก็ให้ตามที่ตนมี ต้องมีอยู่แล้วจึงจะสามารถให้ได้ สมมติว่ามีแรงช่วยได้แค่นี้ ก็ให้แค่นี้ จะให้มากกว่าที่ตนมีให้ไม่ได้ การให้อภัย เจ้า

นายดำหนอย ช่างมันเถอะ ให้อภัยท่าน ให้อภัยยากกว่า ให้อภัยตัวเอง มีความรู้อะไรให้เขาไปแล้วเราก็มีความรู้เพิ่มขึ้น เสียตายบางคน บางอาชีพ พอมาให้บริการให้คำปรึกษา กลับไป คิดเงินเขาเป็นค่าเสียเวลา ตอนผมสอนนักเรียน ผมบอกว่า นี่หนูรู้ไหมวันนี้ครูเปลี่ยนบทปฏิบัติการ เปลี่ยน ความเข้มข้นจาก ๓ เปอร์เซนต์ เป็น ๒ เปอร์เซนต์ หนูรู้ ไหมว่าทำไมครูเปลี่ยน ผมจะให้เหตุให้ผลเขา ให้เขาถ่องแท้

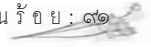
ผมมาให้วันนี้ ทำไมต้องปูพื้นฐานเรื่องมนุษย์ เพราะอยากให้ท่านทราบ ว่าตัวท่านเป็นใคร ถ้าทราบแล้ว ท่านจะเข้าใจ ผมให้แต่สิ่งดี ๆ เพราะให้แล้วมันสั่งสม สรุพบว่าต้องทำตัวเป็นผู้ให้ ให้ด้วยเหตุผล ให้ตามความสามารถ และให้แต่สิ่งดี ๆ

บทที่ ๕

เตรียมตัวเดินทางต่อ

สุดท้าย ของชีวิตคือ เตรียมตัวเดินทางต่อ ผม
ใกล้แล้วอีกนิดเดียว บางคนยังต้องเวียนตายเกิดอีก
ยาวนาน ฉะนั้นอย่าประมาท ไม่นั่นนะ เมื่อไหร่พญายม
ส่งลูกน้องมาเอาตัวไป ก็ต้องไป ตำนานทานพลังอำนาจ
ของเขาไม่ไหวหรอก จะเล่าเรื่องจริงให้ฟัง ช้างบ้านผมมี
เด็กหนุ่มชอบตีมเหสี วันนั้นเขาเห็นคนนุ่งผ้าแดงสองคน
มาเอาชีวิตเขา ญาติช่วยกันจุดไม้ให้ลงจากบ้าน เพราะถ้า
ลงไป คนนุ่งผ้าแดงจับไปไม่ได้กลับแน่ ญาติยื้อไว้ไม่ให้ลง
ชาวบ้านบอกว่า “เดี๋ยวเถอะเสร็จแน่” อีกวัน ๒ วันต้องตาย
ชาวบ้านพูดถูก ลูกน้องพญายม มาเอาตัวเด็กหนุ่มไป ผม
ไม่อยากให้ท่านส่งลูกน้องมาหรอก เราทิ้งร่างไปหาท่านดี
กว่า (หัวเราะ) เพราะส่งลูกน้องมาแล้วมันน่ากลัว เขามี
อำนาจมาก

ปัจจัยสำหรับเดินทางในโลก

ผมแนะนำให้ประพฤติปฏิบัติ ๓ เรื่อง คือ

๑. บุญกิริยาวัตฤ ๑๐
๒. บารมี ๑๐
๓. มงคล ๓๘

๑. บุญกิริยาวัตฤ ๑๐

ท่านทราบกฎการทำงานของจิตใจ ข้อที่ ๓ แล้ว จิตมันสั่งสม ทำไมท่านไม่สั่งสมบุญละ บุญเป็นชื่อของความสุข เหตุแห่งความสุขมี ๑๐ อย่าง ที่เขาเรียกว่าบุญกิริยาวัตฤ ๑๐ ทำแล้วไม่สูญเปล่า มีการสั่งสมในดวงจิต บุญกิริยาวัตฤ ๑๐ อย่าง คือ

๑.๑ อ่อนน้อมถ่อมตน ยิ่งตำแหน่งสูงเท่าไร

ยังมีศักดิ์ใหญ่เท่าไร ยิ่งต้องมีความอ่อนน้อมเท่านั้น
อ่อนให้เหมือนน้ำ อย่าดูถูกน้ำนะ พังบ้านพังเมืองมาเยอะ
แล้ว น้ำนี้ไปทุกหนทุกแห่ง ตั้งแต่สูงจนต่ำ ขึ้นไปข้างบนก็ได้
เครื่องบินยังไปเจอน้ำฝนเลย ลงไปใต้บาดาลก็มีน้ำ ยิ่ง
ใหญ่เท่าไรยิ่งต้องทำตัวให้อ่อนเท่านั้น อ่อนน้อมถ่อมตน
แล้ว บุญสั่งสมในดวงจิต ไปพิสูจน์ได้ อ่อนน้อมถ่อมตนแล้ว
สิ่งดีงามทั้งหลาย จะเข้ามาสู่เรา แต่ถ้าแข็งกระด้าง
สิ่งดีงามจะหนีห่างไปจากเรา

๑.๒ ช่วยเหลือคนอื่นในสิ่งที่ถูกต้องชอบธรรม ช่วย
ในสิ่งที่ตนเองสามารถช่วยได้ ถ้าช่วยไม่ได้ ต้องวาง เหมือน
ที่พระพุทธรเจ้าวางหลายคนมาแล้ว ช่วยเท่าที่ตนเองสามารถ
ไม่ต้องให้เขาร้องขอ

๑.๓ ใครไปทำความดีเราต้องเห็นดีด้วย เรียกว่า
อนุโมทนา อย่าไปอิจฉาเขา เขาทำความดี เจ้านายสรรเสริญ
อนุโมทนาด้วย เราได้บุญ เวลาเห็นคนเอาอาหารใส่บาตร
พระสงฆ์ ต้องอนุโมทนา เราได้บุญด้วย คนอื่นเขาไม่คิด
อย่างผม อนุโมทนาความดีที่คนอื่นทำนี้เขาไม่คิด เห็นคน
เขากำลังถวายยากับพระสงฆ์ในทีวี เราอนุโมทนาด้วย
เราก็ได้บุญตามเขาแล้ว ผลตามมา เวลาเราเจ็บไข้ได้ป่วย
คนอื่นเอายามาให้ โดยเราไม่ต้องซื้อ เห็นเขาเอาอาหาร
ใส่บาตรเราอนุโมทนาด้วย ไม่ต้องซื้อด้วยเงินแต่มีคนเอา
อาหารมาให้เรากิน ทำอะไรไว้ มันเป็นเหตุ ไม่มีอะไรใน

โลกนี้เกิดโดยบังเอิญ ได้มาทำงานในที่นี้บังเอิญใหม่ ได้มานั่งในที่นี้ชั่วโง่งนี้บังเอิญใหม่ ทุกอย่างมีเหตุนำมา ไม่มีปรากฏการณ์ใดในโลกที่เกิดโดยบังเอิญ ทุกอย่างมีเหตุมีผล ดังนั้น เวลาเขาทำความดีเราต้องอนุโมทนา

๑.๔ ทำความดีแล้วต้องแบ่งบุญให้คนอื่นด้วย ที่เรียกว่าอุทิศบุญกุศล

๑.๕ ฟังธรรม

๑.๖ เทศน์ธรรม เหมือนวันนี้ท่านฟังธรรมะ ได้ปัญญา คนเทศน์ได้บุญ คนฟังก็ได้บุญ

๑.๗ ให้ทาน วันนี้ท่านสละเวลาให้เป็นทานแก่ผู้บรรยาย

๑.๘ ศิล นั่งอยู่นี้ ไม่เห็นไปตาใครสักคน กายวาจาปรกติก็เป็นศีล ท่านมีศีลแล้ว

๑.๙ ภาวนา เจริญภาวนา พัฒนาจิตวิญญูณาณให้เจริญงอกงาม นั่งฟังไป พิจารณาตามไป จิตวิญญูณาณจะงอกงามด้วยปัญญา วันนี้มาพูดที่นี่ ผู้ฟังสว่างขึ้นไหม ถ้าสว่างนั้นสละภาวนาแล้ว พัฒนาแล้ว ถ้าสว่าง ถ้าเข้าใจกระจ่างชัดเจนคือภาวนา

๑.๑๐ ทำจิตให้เห็นถูกต้อง เป็นสัมมาทิฏฐิ ทำอะไรแล้วไม่สูญเปล่า มีการเก็บสั่งสมในดวงจิต ของดีถ้าเรายังให้มันยิ่งใหญ่ ของไม่ดีเรายังให้ยิ่งใช้ ความไม่ดีมันยิ่งกลับมาหาเรา คำพูดนั้นเกิดจากสัมมาทิฏฐิ ต้องสั่งสม

ไว้และเมื่อมีบุญ ได้เป็นใหญ่เป็นโตก็เพราะบุญ ได้งานทำก็เพราะบุญ ไม่ตงงานก็เพราะบุญ มีครอบครัวดี มีเพื่อนดีก็เพราะบุญ ฟังอะไร เรียนอะไรรู้เรื่อง ฉลาดปราดเปรื่องก็เพราะบุญ อาณิสงส์ของบุญมีมากมายมหาศาล บุญเป็นเหมือนเงา ติดตามตัวเราไปทุกภพทุกชาติ ตกน้ำไม่ไหลตกไฟไม่ไหม้ โจรปล้นไม่ได้ ตายไปแล้วยังเอาบุญติดตัวไปบอกพญายมได้ว่าฉันทำบุญมาไม่ต้องมาลากฉันไปเห็นไหมครับ ถ้าทำได้แบบนี้แล้ว มาตสไตส์แน่นอน

สั่งสม ไอคิว อีคิว เอ็มคิวได้แล้ว ไม่ถูกคัดให้ออกจากงาน มาตสไตส์ไหมครับ คนที่มีมาดไม่สไตส์คือคนที่ถูกให้ออกจากงาน ครอบครัวเดือดร้อน ลูกต้องออกจากโรงเรียน บ้านถูกยึด รถถูกยึด ต้องมาขายก๋วยเตี๋ยวใส่รถปิ๊กอัพ เหล่านี้ทำให้มาดไม่สไตส์

๒. บารมี ๑๐

วันนี้ที่ท่านมาฟังบรรยายท่านสละเวลาให้ผู้บรรยายเป็น**ทานบารมี** ขณะเดียวกันผู้ฟังมีกายวาจาปรกติเป็น**ศีลบารมี** ผู้ฟังได้สั่งสมแล้ว **เนกขัมมบารมี**คือทำจิตใจให้เป็นอิสระจากสิ่งร้อยรัดหรือทำตัวให้ออกจากกาม พิจารณาสิ่งที่ป็นอสาระยังมีมากในตัวเราไหม ท่านค่อย ๆ ทำจิต

ให้พ้นไปจากมัน คุณผู้บรรยายเป็นตัวอย่าง ไม่มีเครื่องประดับร่างกายเลยสักอย่าง ไปไหนไม่ต้องกลัวโจรปล้น เพราะไม่มีอะไรให้เขาปล้น นั่นคือเนกขัมมะ เช่นเดียวทำจิตให้เป็นอิสระจากคำพูดไม่ดีที่มากกระทบเรา เป็นอิสระจากการทำงาน ไม่ทำเพื่อหวังได้เลื่อนขั้น เพื่อให้เจ้านายสรรเสริญ ให้เป็นอิสระ ทำงานแล้วอย่าไปหวังผลเลิศกลับมา นั่นคือเนกขัมมะ

บารมีถัดไปคือ**ปัญญา** วันนี้ท่านฟังบรรยายได้ความรู้ได้ปัญญาเพิ่มขึ้น ได้ความสว่างกระจ่างแจ้งเพิ่มขึ้น เท่ากับเป็นการสั่งสมปัญญาบารมีแล้ว ตัวถัดไป คือ **วิริยบารมี** (ความเพียร) นั่งฟังบรรยายมาสามชั่วโมง ต้องใช้ความเพียรอย่างมาก ทนปวดทนเมื่อย เมื่อยแล้วเมื่อยอีกจริงไหมนั่นคือ**ขันติบารมี** ต้องใช้คู่กันเป็นบารมีต้องไปด้วยกัน ถัดไป คือ**สัจจบารมี** สัจจะคือจริงกาย จริงวาจา จริงใจ ความสำเร็จทั้งหลายมาจากสัจจะ เวลาเมื่ออุปสรรคปัญหา อธิษฐานเอาสัจจบารมีมาเป็นที่พึ่ง แล้วจะผ่านพ้นปัญหาได้ คนที่ไม่มีสัจจบารมี พัฒนาปัญญาตัวที่สามไม่สำเร็จ ยิ่งตำแหน่งสูงเท่าไร จะพูดต้องระวัง เพราะคำพูดแต่ละคำมีผลมากกระทบถึงสิ่งรอบข้างได้มาก ฉะนั้นต้องมีสัจจะ พูดอะไรต้องทำตามนั้น ถ้าไม่แน่ใจอย่าพูด จะทำให้เสียสัจจะ

บารมีตัวถัดไปคือ**อธิษฐานบารมี** ตั้งใจไว้กำหนดไว้ ต้องอธิษฐานว่าทำงานเพื่ออะไร ปฏิบัติจิตภาวนาเพื่ออะไร ยกตัวอย่าง อะไรเป็นเหตุให้ผมมาที่นี่ มาทำอะไรที่นี่ อะไรเป็นเหตุให้ผมต้องโคจรไปทุกหนแห่ง เพื่อไปชี้ทางสว่าง ให้เขาเห็นตัวของเขาเอง เหตุที่เป็นเช่นนี้เพราะอธิษฐานบารมีของผมนั่นเอง ไม่จำเป็นต้องให้ความรู้แก่ฆราวาสเท่านั้น ถึงจะเป็นพระสงฆ์องค์เจ้า ผมก็ไปถวายเป็นความรู้ท่าน เพราะอะไร เพราะเหตุที่ได้อธิษฐานมาว่าผมจะมาทำหน้าที่นี้ ถ้าบวชเป็นพระคงจะให้ความรู้อยู่แต่ในวัด คราวนี้กลับมาเป็นฆราวาสจึงให้ความรู้ได้ทั้งนอกวัดและในวัด นี่คือผลของอธิษฐานบารมี ที่ได้ตั้งความปรารถนาไว้แต่อดีตนั่นเอง

เมตตาบารมี เมตตาคือความปรารถนาให้ผู้อื่นได้รับประโยชน์และมีความสุข เมตตาจะเกิดได้ต้องมีการให้อภัย ครั้งหนึ่งผมไปพบพระสุปฏิปันโนองค์หนึ่ง ถามท่านว่า “หลวงพ่อกับ ผมออกธุดงค์ในป่าองค์เดียว ถ้าไปเจอเสือ เสือจะกินผมไหม” ท่านตอบว่า “กิน” แค่นี้แหละ ไม่พูดอะไรอีก วันรุ่งขึ้นตอนบ่าย ๆ ท่านวกกลับมาเรื่องนี้อีก บอกว่า “เมื่อวานที่คุณถามถึงเรื่องออกธุดงค์ ถามว่า คุณมีเมตตาไหม คุณจะแผ่เมตตาให้เสือ คุณมีเมตตาไหม” ผมไปหาความหมายว่าเมตตาคืออะไร ไปเปิดตำราดูจนเข้าใจ

ผมก็ทำตามคือการทำให้อภัยใครเขาต่ำเขาว่าให้อภัยเรื่อยๆ เสร็จแล้วพอให้อภัยได้ โทสะไม่เกิด จากใจร้อนก็กลายเป็นใจเย็น เมตตาบารมีเป็นอย่างนี้ เกิดจากการให้อภัยเสมอ ๆ นั่นแหละ

พอมีเมตตาบารมีตัวนี้เกิดขึ้น มีมารมาทดสอบ ครั้งหนึ่งที่วัดดอยพระเกิด อำเภอจอมทอง ไปเจอสุนัขตัวหนึ่งกัดคนไปแล้ว ๙ คน ไปถึงวัดนั้นได้ถามหาเจ้าอาวาส ผมพาคณะจากกรุงเทพไปหาเจ้าอาวาส “อยู่ค่ะ แต่ระวังหมาดุนะ มันอยู่หน้ากุฏิเจ้าอาวาส กัดคนมา ๙ คนแล้วให้ถือไม้ไปด้วย” ผมไม่ได้นึกเลยว่าสุนัขจะกัดผม แต่กลัวจะกัดคนในคณะที่ไปจากกรุงเทพ ให้ทุกคนถือไม้ไป ผมรีบเดินนำหน้า เพราะ กลัวสุนัขจะกัดเขา ขณะไปถึงหน้ากุฏิเจ้าอาวาสซึ่งอยู่บนเนิน สุนัขนอนอยู่บนม้านหินบนเนิน ขณะกำลังอ่านป้ายระวางสุนัขดู มันกระโดดเข้ามาหา จะกัดผมไม่หวั่นไหวเลย ผมนิ่งและพูด บอกสุนัขว่า **“ไม่มีเวรกันนะ”** เป็นเรื่องเหลือเชื่อ สุนัขถอยหลังกลับไปเดิม ผมยืนกับสุนัขไว้ ให้คนอื่นเดินผ่านไป นี่เป็นประสบการณ์ครั้งแรก ให้เห็นว่าเมตตาจริง เมื่อแผ่เมตตาให้สุนัขที่กำลังโกรธ สามารถทำให้จิตใจของสุนัขสงบเย็นลงได้

ครั้งที่สองเจอสุนัขพันธุ์โด้เบอร์มานน์ มีลูกอ่อนด้วย มันไม่เห่า ตัวนี้เดินเข้ามาแยกเขี้ยวหุรีทำท่าจะกัด

เจ้าของบ้านไม่อยู่ **“ไม่มีเวรกันนะ”** ผมบอกมัน สุนัข หุบปากเดินถอยหลังกลับ ผมจำภาพนี้ได้ติดตา นึกถึงคำ ของหลวงพ่อก็ค้นั้น **“คุณมีเมตตาจริงไหม ถ้าคุณมีคุณ เมตตาใช้ได้”** เช่นเดียวกัน เงินในกระเป๋ามีไหม ถ้าไม่มี บอก จะให้ ๑๐ บาทก็เป็นโมฆะ ฉะนั้นถ้ามีเมตตาจริง ก็สามารถ จะให้เมตตาแก่ผู้อื่นได้ คัดรูดผ่านหมดถ้าเรามีเมตตา เหมือน บทสวดมนต์พาหุงฯ ที่พระพุทธรเจ้าไปเจอข้างตมมัน แผ่ เมตตาให้ข้างก็จบไม่มีเวรกัน นั่นเป็นเรื่องจริง หน้าประตู เมืองที่ข้างตมมันมาเจอพระพุทธรเจ้า ยังมีอยู่ ขณะที่ข้าง กำลังแปรนเข้ามา พระอานนท์เข้าขวางหน้า จะรับงาข้าง พระพุทธรเจ้าท่านห้าม เพราะพระอานนท์มีเมตตาบารมีไม่ ถึง เมตตาบารมีจะเกิดได้ต้องให้อภัย ว่างได้ง่าย คนที่มี เมตตาบารมีโทสะมันลดลง หน้าใส ไปไหนสัตว์เข้าใกล้ พิสูจน์ได้ ไปที่ไหนคนเข้าใกล้เพราะเป็นคนเย็น พระที่มี เมตตาบารมีแม้อยู่ในป่าลึกเท่าไร คนยังตามไปหา เมตตา บารมีจะดึงดูดคน

บารมีตัวสุดท้าย คือ **อุเบกขาบารมี** คือการวางใจ เป็นกลาง ช่วยไม่ได้แล้ววางเฉย บารมีทั้ง ๑๐ ตัว ทำ แล้วสั่งสมในดวงจิต บารมีเหล่านี้ดี เพราะบารมีหมายถึง คุณสมบัติที่ทำให้ยิ่งใหญ่ เช่นเป็นหัวหน้าเขาต้องมีบารมี เพราะเป็นคนที่ยิ่งใหญ่

๓. มงคล ๓๘

ปัจจัยตัวที่ ๓ คือความดี ในมงคล ๓๘ มงคลคือ เหตุนำมาซึ่งความเจริญ เจริญทั้งชีวิตนี้ชีวิตหน้า มงคล ๓๘ ประการ ที่ขึ้นต้นด้วย อเสวนา จะ พาลานัง บัณฑิตานัญญุ จะ เสวนา ปุชา จะ ปุชนียานัง เอตัมมังคละมุตตะมัง..... คนแก่ เซลสมองย่อมเสื่อมความจำเสื่อม บางคนกลายเป็นอัลไซเมอร์ได้ แต่มีบางท่าน เช่น พระสงฆ์อายุ ๑๐๔ ปี ยังสวดมนต์ได้ไม่ผิด ทำไมจึงจำได้ เพราะท่านเจริญสติ อยู่เสมอ สวดมนต์อยู่เสมอ ทำให้เกิดเป็นสมาธิ ทำให้ปัญญาเกิด สัญญาเกิดความจำเพิ่ม นี่หลักวิทยาศาสตร์ ผลงานวิจัยระดับปริญญาเอกมหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนียร์ ทำไว้ คนมีสติทำให้คลื่นสมองเปลี่ยนมีความจำเพิ่ม ด้วยเหตุนี้คนที่มีความสติจึงจำอะไรได้มาก ยิ่งอายุมากเท่าไร ยิ่งจำเป็นต้องสวดมนต์ให้มีสติอยู่เสมอ จะได้ไม่หลงไม่ลืม ถ้าไม่เจริญสติอยู่เสมออายุมากแล้วอาบน้ำก็ว่ายังไม่ได้อาบ กินข้าวแล้วจำไม่ได้บอกว่ายังไม่ได้กิน มาดมันไม่สดใส

เพราะฉะนั้นก่อนที่จะไปเกิดใหม่ เพื่อความไม่ประมาทต้องประพฤติปฏิบัติ ๓ อย่างคือ บุญกิริยาวัตร ๑๐ บารมี ๑๐ และ มงคล ๓๘ เป็นภาคปฏิบัติ แล้วสิ่งดีงาม จะสั่งสมในดวงจิตเป็นบุญเป็นบารมีที่สามารถนำติดตัวไปเกิดใหม่ได้

บทที่ ๕

บทสรุปและตอบคำถาม

สรุปทั้งหมด ๕ เรื่องที่พูดในวันนี้คือ

๑. ความรู้เรื่องมนุษย์
๒. กฎธรรมชาติ
๓. ประชญาว่าด้วยโลกและชีวิต
๔. การทำตัวเองให้มีคุณค่า เหมือนต้นไม้ใหญ่
๕. เตรียมตัวเดินทางต่อ

เพียงทำได้หนึ่ง สอง สาม สี่ โดยเฉพาะข้อสี่ ทำตัวเองให้มีคุณค่า เมื่อมีคุณค่า ก็เป็นคนมีคุณภาพ สังคมใดหน่วยงานใดต้องการคนประเภทนี้ คนที่มีความรู้เป็นคนเก่ง และทำตัวเองให้เป็นคนที่มีความดี คนที่เก่งและดี เป็นคนที่สังคมต้องการ คนประเภทนี้ไม่ตกงาน ได้ทำและพิสูจน์

แล้ว ลูกศิษย์ที่มารับทุนยากจน ไม่มีใครตงงาน เพราะได้
 สั่งสมศักยภาพพวกนี้ให้เขา เวลา ไปซื้อผลไม้ในตลาด
 เลือกผลไม้ประเภทไหน เลือกที่งามที่สมบูรณ์ ที่แคะ
 แกรีนเน่า ไม่เอาไซ้ไหม ตัวท่านก็เหมือนกัน ทำได้อย่างนี้
 ชีวิตจะรุ่งเรือง การงานรุ่งเรือง ครอบครัวจะรุ่งเรือง เมื่อ
 ไม่ตงงาน มาตสไตส์ใหม่ เมื่อการงานก้าวหน้า มาตสไตส์
 ใหม่ ดังนั้นมาตจะสไตส์ ต้องทำตัวเองให้มีคุณค่า ขณะ
 เดียวกันมีมาตสไตส์ในชาตินี้ เมื่อตายไปแล้วพบพญายม
 มาตยังคงสไตส์อยู่อีกด้วย

ในตอนสุดท้ายเรื่องการเตรียมตัวเดินทางต่อ บุญ
 กิริยาวัตถุ ๑๐ บารมี ๑๐ และมงคล ๓๘ ทำแล้วจิตสั่งสม
 จะเจอพญายมอย่างองอาจผึ่งผาย ไม่สะทกสะท้าน ไม่
 ห่อเหี่ยว เศร้าหมองไม่ตระหนก ไม่สั่นกลัว จะมีมาต
 สไตส์ทั้งในชีวิตนี้และในปรโลก เมื่อทำได้อย่างนี้แล้ว
 ปรชัญญาว่าด้วยโลกและชีวิต เกิดมาเป็นมนุษย์ไม่สูญเปล่า
 คนที่สว่างมามีตไป คือมาสูงแต่ลงต่ำ ตายแล้วลงไปเกิด
 ในอบายภูมิ เรียกว่าสว่างมามีตไป คนที่สว่างมาสว่างไป
 คือมาจากภพภูมิสูงไปเกิดสูง คนที่มีตมาสว่างไปมีน้อย
 คนที่มีตมามีตไปมีมาก จะเป็นคนประเภทไหน เลือกได้เอง
 นี้คือโลกและชีวิตเป็นอย่างนี้

วันนี้นับเป็นโอกาสดี ที่ท่านผู้ฟังจะได้นำไปคิด นำไปพิจารณา สิ่งที่ผมพูดมาทั้งหมด เป็นสุภาสิตา จะ ยาวาจา ในมงคล ๓๘ มีอยู่ ๑ ข้อ พูดเป็นสุภาสิต พูดแล้วดี พูดแล้วเกิดประโยชน์กับผู้ฟัง พูดแล้วต้องไม่เบียดเบียน นี่คือการพูดที่เป็นสุภาสิต ทุกขณะตื่น ต้องมีคำพูดเป็นวาจาสุภาสิต เรื่องตริจฉานกถา ไม่พูดสิ่งไร้สาระแก่ชีวิต เช่น พูดเรื่อง ภาพยนตร์ เรื่องนั้นสนุก ไม่พูดเรื่องการเมือง ตรอก ซอย ท่าน้ำ ผู้ชายผู้หญิง ฯลฯ ผู้ใดพูดวาจาสุภาสิต ผู้นั้นมีมาดสดใส่ตลอด สิ่งเหล่านี้พิสูจน์ได้ด้วยตัวเอง ผมจึงเอามาบอกให้ท่านนำไปพิสูจน์เอง ไม่ต้องเชื่อผม เอาไปพิสูจน์ แล้วมันจะดีกับตัวท่าน ดีกับคนที่อยู่ใกล้ๆ ดีกับลูกหลาน ที่ทำงานหน่วยงานจะสัมพันธ์กันดีหมด เพราะของดีมาเจอของดีจะทำให้ดีไปหมด

การบรรยายในวันนี้ ต้องขอขอบคุณทุกท่านที่เปิดโอกาสให้ผม ได้สั่งสมปัญญาบารมี ในที่นี้อุดมด้วยความดี ประมาณ ๓ ชั่วโมง ที่เราพูดคุยกันแต่เรื่องดี กับ ๓ ชั่วโมง ในวงเหล้า ลองเปรียบเทียบดู แตกต่างกันอย่างฟ้ากับดิน ฉะนั้นเรื่องนี้จะป็นอุทาหรณ์ให้ท่านไปคิด จะมีมาดสดใส่ หรือทำตัวเองให้มอดไหม้หรือตกต่ำ ก็อยู่ที่การกระทำ ของตัวท่านเอง

คำถาม-คำตอบ

คำถาม ๑. ทำบุญกับพระ (ภิกษุ) ปลอมได้บุญไหมครับ

คำตอบ หลักในการทำบุญมีดังนี้ สิ่งที่ต้องบริสุทธี ผู้ให้ต้องบริสุทธี ผู้รับต้องบริสุทธี จึงจะได้บุญเต็มร้อย ของปลอมดีไหมครับ ทำบุญกับพระปลอมจึงได้บุญไม่เต็มร้อย ก่อนจะไปทำบุญขอให้อธิษฐาน ว่าต่อไปนี้เราจะทำบุญกับพระสงฆ์ ขอให้เป็นพระที่ดี สุปฏิปันโน อธิษฐานไว้ ให้พบพระที่ปฏิบัติดี คำอธิษฐานจะฝังอยู่ในใจเรา ผลักดันให้เราไปพบแต่ของดี ในชีวิตผมตั้งแต่ปฏิบัติตามนี้มา พบแต่ของดี เจอพระก็เป็นพระดี สูดยอของพระทั้งนั้นที่ผมไปเจอ ฉะนั้นอธิษฐานไว้ ยิ่งเรามีคุณธรรมสูงเท่าไร โอกาสที่เราจะไปเจอพระดีมีมาก อย่างเช่นปัจเจกพุทธเจ้า เขาบอกว่าพระปัจเจกพุทธเจ้าจะมาเกิดในช่วงว่างจากพุทธศาสนา ในพุทธันดรจึงจะพบ ไม่หรรอกครับ ในยุคที่มี

พุทธศาสนา ถ้าเราปฏิบัติตัวให้มีคุณธรรมสูง เราไปพบพระพวคนั้นได้ หรือพบคนอายุ 200 ปีได้ คุณธรรมไม่ถึงก็ไม่พบหรอกครับ พวกนี้มีจริงหมด

คำถาม ๒. เอาของที่เจ้าของเขาไม่อนุญาตบาปไหม

คำตอบ กรรมมีเจตนาเป็นตัวกำหนด เจตนาไปเอาของที่เจ้าของไม่อนุญาต ผิดศีลข้อลักทรัพย์เป็นบาป ขณะที่จิตจะหลุดจากร่าง (ตาย) ถ้าจิตระลึกถึงเรื่องนี้ ไปปฏิสนธิเกิดเป็นสัตว์นรกแน่นอน

คำถาม ๓. ถ้าเราต้องโกหกเพื่อให้เขาสบายใจ ไม่เกิดผลร้ายต่อเขา อย่างนี้เป็นความผิดมากไหมครับ

คำตอบ พระพุทธเจ้าท่านบอกว่ากรรมอยู่ที่เจตนา สองคนจะทะเลาะกันจะฆ่ากัน เราก็หลอกให้พาไปข้างโน้นไม่ให้เจอกัน กรรมอยู่ที่เจตนา เจตนาต้องการให้เขาไม่สร้างเวรมันก็ดี เพราะไม่อยากจะให้เขาเสียใจก็ไม่มีโทษ บางเรื่องถ้าพูดแล้วต้องโกหกก็อย่าพูด แต่บอกว่าเรื่องมันยาวอย่าสนใจเลย มีปัญญาเสียอย่าง ก็ทำได้ ไม่ทำร้ายตัวเองด้วย

ในศีลข้อห้า ไม่ใช่มุสาอย่างเดียวนะ พูดเพื่อเจ้าอหฺเลวไหล พูดหยาบ ส่อเสียด อยู่ในข้อนี้หมดเลย ฉะนั้น

อย่าไปกระทบกระแทก แดกดัน เชือดเฉือนใครเขา ถ้าทำบ่อย ๆ จะสั่งสม พอตายแล้วศีลไม่ครบ ลงไปเกิดต่ำแน่นอน

มีเพื่อนผู้ชายคนหนึ่ง ชอบกระแนะกระเหน่ว่าคนอื่น ทั้งที่ไม่เป็นจริง ต่อมาถูกคนอื่นกล่าวตู่ เลขยอดได้ตำแหน่งที่ควรจะได้ เขามาถามผมว่าทำไมเป็นอย่างนั้น มันเป็นกฎแห่งกรรม ทำมานานแล้ว ๓๐ ปี กรรมตัวนี้ให้ผล คำพูดจึงต้องระวัง พูดอะไรต้องจริง ถ้าพูดไม่จริงพูดส่อเสียด ผลไม่ดีกลับมาหาผู้พูดได้

คำถาม ๔. *อาชีพขายยาคุมกำเนิดบาปไหม*

คำตอบ เป็นเหตุทำให้เขาไม่ได้เกิด ก็บาปสิ พวกขายยาคุมเป็นอาชีพที่ตึน๊ะได้เงินมากแต่ชีวิตจริง ๆ น่าสงสาร มีอุปสรรคปัญหา มาก บางคนพิการ บางคนโดนรถชน พิการไปเลย พวกขายยานี้แหละ ยิ่งพวกขายเครื่องดักเครื่องประหารอาชีพที่พระพุทธเจ้าห้ามนะ คือค้าสัตว์มีชีวิต ค้ามนุษย์ ค้ายาพิษ ค้าเครื่องดัก เครื่องประหาร ท่านห้ามครับ เพราะทำแล้วผลร้ายกลับมาหาตัวได้ภายหลัง

ยาคุมกำเนิดทำให้เด็กที่มากเกิดใหม่ไม่ได้เกิด เปรียบเหมือนบ้านกำลังสร้างแล้วถูกทำลายไป วิญญาณจะเข้าอยู่อาศัยก็เข้าไม่ได้ เกิดการจองเวรกัน ผู้เป็นต้นเหตุที่ทำให้เกิดการจองเวรขึ้น ต้องรับกรรมไม่ตี

ผมไปดูเมืองกบิลพัสดุ์ที่เจ้าชายสิทธัตถะเคยอยู่มาแล้ว ชาวกบิลพัสดุ์ถูกฆ่าเผาทั้งตั้งตั้งแต่พระพุทธเจ้ายังไม่นิพพาน พระอานนท์ถามว่าเหตุมาจากไหน ท่านเล่าว่า ย้อนหลังนานมาแล้ว ตถาคตไปเกิดในหมู่บ้านชาวประมง ในหมู่บ้านเขาทำอาชีพประมงไม่ถูกต้อง เขาเอายาพิษใส่ น้ำปลาลอยตายแล้วก็ตักขึ้นมา พระอานนท์ถามว่าตถาคตทำด้วยหรือ ท่านว่าไม่ได้ทำ แต่เห็นดีด้วย นั่นแค่เห็นดีด้วย ใครเขาดำ เขาราวีกัน เราอย่าไปเห็นดีด้วย ออกุลวิบาก มันเข้าถึงเรานะ ใครเขาไปทำชั่วทำอะไร เราอย่าไปเออออห่อหมก มันเรื่องของเขา ระวังนะครับมันกลับมาหาเรา ยกตัวอย่างเช่นพระพุทธเจ้านี้ พอท่านกลับมาเกิดในชาตินี้ พวกชาวประมงมาเกิดเป็นพระญาติที่ถูกฆ่าตายตอนที่ตรัสรู้แล้ว กลับไปกบิลพัสดุ์ครั้งแรกพวกญาติกลุ่มหนึ่งได้มาบวช เจ้าชายเจ้าหญิงเล็ก ๆ ได้มาบวช ตอนไปปลงพระศพพระเจ้าสุทโธทนะ (พระราชบิดา) อีกกลุ่มหนึ่งก็ได้มาบวช ครั้งที่ ๓ ตอนพระโคตมมี พาบรืวารอีกกลุ่มหนึ่งออกบวช พวกที่เหลือที่ไม่เชื่อ ไม่ศรัทธาพวกนั้น ถูกฆ่าตายเกือบทั้งเมือง

ไม่ได้อวดอุตรินะ คิดว่าฝันไปก็แล้วกัน ผมไปที่กบิลพัสดุ์เห็นพวกนี้ ที่อยู่ที่นั่นผมบอกคนที่พาไป บอกว่า

ให้บอกพวกเราช่วยกันแผ่ส่วนบุญให้พวกเขาหน่อยสิ
น่าสงสาร ตั้งนั้นอย่าไปเห็นดีด้วยการกระทำไม่ดีของ
คนอื่น ถ้าเขาทำดีเราเห็นดีด้วย อย่างนั้นดี แต่ถ้าทำไม่ดี
เราอย่าเห็นดี จะได้ไม่ต้องร่วมชบวนกับเขารับอกุศลวิบาก

คำถามที่ ๕. รู้ตัวว่าเป็นคนไม่ดี จะแก้ไขอย่างไร

คำตอบ รู้ตัวว่าไม่ดี นับว่าดีแล้ว ถ้าเราไม่ทำความ
ชั่วไม่ต้องมาเกิดในวัฏฏสงสารอีก ขณะเดียวกันถ้ารู้ตัวว่า
เรามีของไม่ดีสั่งสมอยู่ในดวงจิต รีบหยุดทำไม่ดีแล้วทำ
แต่สิ่งดีให้ยิ่งใหญ่ ยั่งยืนครับ

ครั้งหนึ่งผมไปทอดกฐินที่อีสาน คนหนึ่งอายุ
ประมาณ ๖๗ ปี เขาขอมานั่งใกล้ผม เขาถามคำถาม
หลายข้อ แล้วเขาพูดว่าสายไปเสียแล้ว กว่าจะมารู้ตัวได้
ทำความชั่วไว้มาก ผมบอกเขาว่าดีกว่าคนที่ไม่รู้ตัว ต่อไป
นี้จนถึงวันตาย ยังมีโอกาสทำความดีสั่งสมไว้ ทำไปเถอะ
ตัวที่สำคัญคืออาสังกรรม กรรมก่อนตายถ้าทำแต่สิ่งดี
มันไปดีก่อน เหตุไม่ดียังผลทีหลัง จิตจะระลึกสิ่งนี้เป็น
กุศลกรรม

มีพระสุปฏิปันโนองค์หนึ่ง ท่านเล่าให้ผมฟังว่า
ในหมู่บ้านมีคน ๒ คน คนหนึ่งเป็นหญิงทำบุญตลอดชีวิต

อีกคนเป็นนายพราน เวลาออกล่าสัตว์นายพรานต้องเดินผ่านกุฎิพระ พระสงสาร อยากช่วยนายพรานผู้มีบาป บอกว่าโยมวันนี้โยมไปป่าเอาหวายมาถวายพระสักม้วนนะ จะเอามาทำราวตากสบงจีวร นายพรานรู้ว่าถ้าวันไหนพระร้องทักวันนั้นล่าสัตว์ไม่ได้ นายพรานโกรธออกป่าไม่ได้สัตว์กลับมา ครั้งที่สองก็ไม่ได้ ภรรยาถามว่าไปรับปากกับใครไว้ นายพรานบอกว่าพระขอหวายแต่ไม่เอาไปถวาย ภรรยาบอกว่าวันนี้พี่ต้องไปเอาหวายมาถวายให้ได้นะ ออกป่าครึ่งหน้าแกก็ม้วนหวายคล้องไหล่มา ผ่านกุฎิกี่ตะโกนพร้อมกับ กลิ้งม้วนหวายเข้าไปใต้กุฎิแล้วพูดว่าเอาหวายมาแล้ว พระท่านไพล่หน้ามาก็ให้พร ยะถา วริวหา ก็ว่าไปเรื่อย พรานไม่หยุดฟังเดินหนี พระยังคงว่าดั่ง ๆ (ตะโกน) พอจบพรานตะโกน สาธุ เสียงดังลั่น

ทั้งสองคนเวลาตายไปเจอยมบาล ยมบาลถามผู้หญิงว่าตั้งแต่เป็นมนุษย์ทำความดีอะไรมาบ้าง ผู้หญิงก็บอกทำความดีมาตลอด เสียแต่วันเดียว วันนั้นไปอาบน้ำที่ทำน้ำกำลังถูตัว ลุกกึ่งตัวเล็ก ๆ ถูกบ๊ิตาย ยมบาลบอกว่าเธอลงไปเกิดในนรก

ถามนายพรานความดีทำอะไรบ้าง “เอาหวายมาถวายทำราวตากสบงจีวร” เพราะตอนสาธุ ตะโกนดั่งจิตมันฝังแน่นเลย ได้ไปสวรรค์ พอหมดอายุบนสวรรค์ อยู่ที่

พระเจดีย์จุฬามณีกวาดลานอยู่ ยมบาลส่งลูกน้องขึ้นไป และบอกว่า ท่านหมดอายุแล้วนะ ทำชั่วไว้ต้องไปรับผลชั่ว “ฉันทำชั่วอย่างไร กวาดลานรอบเจดีย์อยู่ทุกวัน” จิตไม่ระลึกถึงตอนที่ เป็นนายพรานล่าสัตว์เลย มีแต่กรรมดี (กวาดลานเจดีย์) เท่านั้นที่ระลึกได้ ตอนนั้นก็ยังอยู่บนสวรรค์ ฉะนั้นอาสังกรรมนี้สำคัญมาก คนฆ่าไก่ ฆ่าหมู สิ่งนี้มัน ผังลึกต้องระวังตอนที่จิตทิ้งร่าง ฉะนั้นขอให้ทำความดีฝังไว้มาก ๆ จะดีเองเมื่อจิตดวงสุดท้ายออกจากร่าง

คำถาม ๖. ตัวเองเป็นคริสต์ แต่เชื่อเรื่องกรรมเรื่อง บาบบุญคุณโทษ สงสัยว่าที่ชาวพุทธสอนว่าสวรรค์มี นางฟ้าอย่างที่อาจารย์พูด ชาวคริสต์ก็สอนอย่างนี้ เวลา ตายจะมีสวรรค์เป็นคริสต์ พุทธ อิสลามหรือคะ

คำตอบ จริง ๆ แล้วอันนี้เป็นกฎธรรมชาติ ที่ว่า เป็นคริสต์ พุทธ อิสลาม เป็นสิ่งสมมติขึ้นมา เราสมมติ หลักการของแต่ละศาสนา แล้ววางแนวทางปฏิบัติไว้ต่างกัน แต่ผลสุดท้าย ทุกศาสนาสอนให้คนทำดี อาจไม่เรียกอย่างนี้ เรียกเป็นอย่างอื่น แต่เป็นความดีหนึ่งเดียวกันใช่ไหม เพียงแต่เรามาติดสมมติ จึงเข้ากันไม่ได้ ที่จริงเป็นหนึ่ง เดียวกัน

เรื่องนางฟ้านี้ตอนไปเรียนอังกฤษ ปิดเทอมคนอื่นกลับบ้านหมด ผมพักอาศัยอยู่ปราสาทเก่าอายุ ๔๐๐ ปี มีรูปเจ้าของปราสาทรูปใหญ่สวย ผมอยากเห็นเจ้าของรูปแต่ไม่มาให้เห็น สงสัยคลื่นจิตมีความถี่ไม่ตรงกัน คิดกันคนละอย่างเลยไม่เห็นว่านางฟ้าของคริสต์เป็นอย่างไร นางฟ้าของอิสลามก็ไม่เห็นเปรียบเทียบได้กับคนไปเที่ยวเชียงใหม่ ไปถึงเชียงใหม่ด้วยกันแต่เห็นไม่เหมือนกัน ขึ้นอยู่กับว่าเราไปเห็นส่วนไหน แต่สวรรค์นรกมีจริง เปรตมีจริง พรหมมีจริง สิ่งนี้เป็นสากล จะเป็นศาสนาใดลัทธิใด พิสูจน์ได้หมดเพราะเป็นสากล

คนถามไอส์ไตน์ว่านับถือศาสนาอะไร ท่านว่าไม่มีศาสนา แต่ถ้าให้เลือกจะนับถือศาสนาพุทธเพราะมีเหตุผลและเป็นความจริงที่สุด ผมไม่ปฏิเสธศาสนาอื่น เพราะศาสนาสอนให้ทุกคนสร้างความดี ผมก็เข้าโบสถ์คริสต์ ไปคุยกับหมอสอนศาสนา ไปร่วมสังฆกรรมก็เคย อิสลามก็ไปดีทั้งนั้นแหละ สอนให้ทำดีแล้วทำไมเราไม่ทำ เพราะทำแล้วมันสั่งสม สอนให้ช่วยคนอื่นใช่ไหม ทำไมเราไม่ทำละดีทั้งนั้นเลย วันหนึ่งเมื่อเราตายแล้วอาจไปเจอกันข้างบนก็ได้นะครับ.

รายนามผู้ร่วมศรัทธาพิมพ์มาตสไตส์ใจเกินร้อยครั้งที่ ๑

ลำดับ	ชื่อ-สกุล	จำนวนเงิน
1	คุณจำนุญ จิตะฐาน	20,000
2	รศ.ดร.ศิวะศิษย์ ชำของ	13,500
3	คุณชัยสิทธิ์-คุณอนวรรณ เอกสิทธิพงษ์ และครอบครัว	10,000
4	คุณอนุชนารถ รัตนสุวรรณชาติ	9,000
5	ทพญ.วาณี พูนภักดี	9,000
6	คุณสุทัศน์ รุ่งวัฒนภักดี	9,000
7	คุณหงสนาด ประชาภิตติกุล	6,500
8	คุณสุวรรณี เลื่อนฉวี	6,000
9	คุณนรินทร์-คุณธีรประภา เศวตประวิชกุล	5,000
10	คุณแม่สมหวัง ชุนรักษา และลูกหลาน	5,000
11	คุณพ่อวัชร-คุณแม่ทองสุข โลธารักษ์พงศ์	5,000
12	พ.ต.อ.บุญเสริม-คุณยุพดี ศรีชมภู	5,000
13	คณะศรัทธาธนาคารแห่งประเทศไทย	5,000
14	คุณสกล เอี่ยมสินทรัพย์ และครอบครัว	4,000
15	คุณวิไลตตา ณ ระนอง	4,000
16	คุณสันติณี ไส้ประกอบทรัพย์	3,350
17	คุณอนวรรณ เตชะสันติสุข	3,200
18	คุณนันทนา อธิติสมบัติ	3,100
19	คุณนิสิตา สิงห์สา	3,000
20	คุณบุญเกียรติ เอื้อสุดกิจ	3,000
21	คุณศรีมณี อนุรักษ์ศักดิ์ชัย	3,000
22	คุณชญานี-คุณเบรณี มูลเพ็ญ	2,500
23	คุณเศวท รักธรรม	2,500

รายนามผู้ร่วมศรัทธาพิมพ์มาตสโตใส่ใจเกินร้อยครั้งที่ ๑

ลำดับ	ชื่อ-สกุล	จำนวนเงิน
24	คุณณัฐกรณ์ ชันติ	2,400
25	คุณสาธิตา ชัยดวงดี	2,000
26	ผอ.อนันต์-อ.สว่างจิตร์ อมตะฉายา	2,000
27	ผู้ไม่ประสงค์ออกนาม	2,000
28	คุณประไพ วิทยกมล	2,000
29	ด.ญ.กมลมาศ-ด.ญ.กมลกานต์ สมุทรรัตนกุล	2,000
30	คุณพ่อฉัตร-คุณแม่บุญเลื่อม กลิ่นสุวรรณ	2,000
31	ดร.สนอง-คุณทวีศรี วรอุไร	2,000
32	บ้านธรรมของพระพุทธะ-คุณขวิน-คุณมะลิวัลย์- ด.ช.สิริพงศ์-ด.ช.ชานน-ด.ญ.กীরติกา ยงยุทธ	2,000
33	คุณสกล เอี่ยมสินทรัพย์ - คุณนันทพร สมเจตน์ ด.ช.ธนต์ถ์-ด.ญ.กมลพร เอี่ยมสินทรัพย์	1,500
34	คุณวาณี พรราวศรี	1,500
35	อ.สุจริตลักษณ์ ดีผดุง	1,500
36	อ.เฉลิมชัย ไชยชมภู	1,500
37	คุณปิยนันท์ ทองคำชุม	1,500
38	คุณอัมพร เจียรรัตนพงศ์	1,500
39	คุณบุญสม-คุณประภาภรณ์ เทียมประทุม	1,500
40	คุณเอมอร วงศ์ใหญ่	1,300
41	คุณพรพรรณ อภิชาติวิทยา	1,250
42	คุณवलลีย์ โพธิ์รังสิยากรและครอบครัว	1,000
43	นพ.บุญสืบ ชัยอนันต์	1,000
44	คุณอุษา เลิศฤทธิ์	1,000
45	คุณนิศากร เชียงทอง	1,000

รายนามผู้ร่วมศรัทธาพิมพ์มาตสไตส์ใจเกินร้อยครั้งที่ ๑

ลำดับ	ชื่อ-สกุล	จำนวนเงิน
46	คุณปณิตา เส็กมณี	1,000
47	คุณวิวัฒนา ธรรมาวิรุพห์	1,000
48	คุณลิลลี่ อธิพรภาคย์	1,000
49	คุณสุกัลยา อังกนะเกรียงไกร	1,000
50	คุณสุธิวา วิทยากมล	1,000
51	คุณสมชาย เว้บ้านแพ้ว	1,000
52	Mr.Leong Fong Whye	1,000
53	คุณอภิวัฒน์ มานิตยกุล	1,000
54	คุณลักษณาดี คำมุง	1,000
55	คุณอมรารภรณ์ ทองคำชุม	1,000
56	คุณวนิดา รัตนวิภาณนท์	1,000
57	คุณเกียรติศักดิ์-คุณพัชรา ธรรมลิขิตชัย	950
58	ดร.จรัมพร ธรรมมนตร์	750
59	คุณสวร้าย เลื่อนฉวี	750
60	คุณธนพล ชำศิริพงษ์	625
61	คุณทรงพล ชำศิริพงษ์	625
62	คุณเขียร์สิน แม้นบุตร	600
63	คุณบุญเรือน-คุณอรรรณพ พงษ์สุวรรณ	600
64	คุณฤดี พุทธิวนิช	600
65	คุณดวงใจ แซ่กัว	550
66	คุณสุภัทรา สวนคล้าย	500
67	คุณนงนุช สุริยปกรณ์	500
68	คุณพรรณนิดา ทองสม	500
69	คุณวิทวัส สิทธิกุล	500

รายนามผู้ร่วมศรัทธาพิมพ์มาตสโตใส่ใจเกินร้อยครั้งที่ ๑

ลำดับ	ชื่อ-สกุล	จำนวนเงิน
70	คุณสุนนรัตน์ ธรรมวรานนท์	500
71	คุณรุ่งแสง แซ่เจิน	500
72	คุณสมศรี วิทยกมล	500
73	คุณศิริอร กุลพิสุทธิ์	500
74	คุณอำภา เอี่ยมสินทรัพย์	500
75	คุณนรวรรณ สมเจตน์	500
76	คุณอรนุช ลีลาธนกิจ	500
77	คุณลัดดาภรณ์ หริพจน์พรกุล	500
78	คุณวิเชียร เขตฉาย	500
79	คุณกัณณ์ทิพย์ ทิพภูสิทธิ์	500
80	คุณชูศักดิ์ เตชะสันติสุข	500
81	คุณสมบูรณ์-คุณพัชราภรณ์ ปิยะพิทักษ์กุล	500
82	คุณวันชัย สกุลหาญอภารวิทย์	500
83	คุณทรงทิพย์ จิตตาโสภา	500
84	คุณวัลลภา เตืองวิวัฒน์	500
85	ร้านถ่ายเอกสาร	500
86	คุณเลิศชัย นาคสุข	500
87	คุณปราณี จิระเพชร	400
88	คุณสุภาลักษณ์ ใจสัตย์	400
89	คุณศิริพร สายวิไล	400
90	คุณศิริกร โพธิ์ศรี	360
91	คุณอัญชลี ประดิษฐ์นุช	300
92	คุณอัญญาต์ กัลยาณพันธ์	300
93	คุณสุดารัตน์ นามนิรันดร์	300

รายนามผู้ร่วมศรัทธาพิมพ์มาตสไตส์ใจเกินร้อยครั้งที่ ๑

ลำดับ	ชื่อ-สกุล	จำนวนเงิน
94	คุณฉันทนา เล้าเจริญ	300
95	คุณชูพัทธ์ อัสชะ	200
96	คุณเจริญ ตณนาทวี	200
97	คุณอิทธิพล เพ็ชรรัตน์	200
98	คุณสุนีย์ ชูสกุล	200
99	คุณสุจิรา ถาวรสังข์	200
100	คุณวรรณมา ลิมบัวนัสพงค์	200
101	บริษัท จิ เจ รุ นิ	200
102	นพ.สิทธิชัย กุลพรศิริกุล	200
103	คุณเกื้อกุล กุหล่า	200
104	คุณจักริน จิตรัตนกุลและครอบครัว	200
105	คุณญาณิชา ศรีศิริรุ่ง	200
106	พนักงานบริษัทชาแนล เคมีคอล	120
107	คุณคณาธิป พลเสน	100
108	คุณพัชรี พัฒนาศารา	100
109	คุณเอกฤกษ์-คุณปสุตา-คุณณัฐพัล สีสานนท์	100
110	ด.ญ.ณัชชา ยอดยิ่งคุณ	100
111	คุณศรินทร์ทิพย์ พึ่งเจริญ	100
112	คุณวิภาพรรณ สุกนธ์สุวรรณค์	100
113	คุณสุพรรณมา ผลพานิชเจริญ	100
114	ผู้ไม่ประสงค์ออกนาม	100
115	คุณไพเราะ สุพรรณพันธ์	100
116	คุณอมรรัตน์ บุญโชติ	45
117	คุณชนุน-คุณมะม่วง ผู้รับใช้	25
	รวม	208,700

พระพททพณั

เย ตรนุติ อณณวิ สวี

เสตุ กตุวาน วิสขุข ปตุลลทานิ

กุลลั ชโน อ พนุติ

ติณณา เมธาวิโน ชนาติ

ขินเหล่าไตฉะข้ามห้วงน้ำ แม่น้ำมีประมาถนัย

ย่อมต้งอวาศัยเรือหรือแพข้ามไป

แต่ผู้มีปัญญา ปราศจากเรือหรือแพก็ข้ามได้

ด้วยสะพาน คือจริยมรรตอันประเสริฐ

พระพทุพพนั

พนุพนั อบลั อิตตุต
ทุรกุขั ทุนนัวารยั
อุขุ กโรตติ เมธาวี
อุสุกาโรธ เตชนั

ผู้มีปัญญา สามารถควบคุมจิตที่ดิ้นรน
ดอกแวง ระงัยาก ห้ำมไต้ยาก ให้แน่วแนไต้
เหม็อนข่างศร ตัตุลुकศร
ให้ตรงแน่วไต้ ฉะนั

พระพทธพณั

สททาย ตรติ โสฬั
อปุปมาเทน อณณณวั
วิริเยน ทุกุขมณูเจติ
ปญญา ย ปริสุขุสมตติ

บุคคลข้มโอสะ ใต้ต้วยต้วรททา
บุคคลข้มอรรณพ ใต้ต้วยต้วรททไม้ประมาท
บุคคลล้งอทุกขั ใต้ต้วยต้วรททเพียร
บุคคลปริสุทธิ ใต้ต้วยปญญา

พระพุทธพจน์

มตฺตวณฺณํ อมฺริตํ ใสสุตฺตํ
สฺสฺสฺสฺสฺสฺสฺสฺสฺสฺสฺสฺสฺสฺสฺส
วิธาโต สฺสฺสฺสฺสฺสฺสฺสฺสฺส
ทปฺปทาณญฺเอย อญฺชมา

ยถาคแห่งมรรคา คือมรรคมีองค์แปด

ยถาคแห่งสัจฉะ คืออริยสัจฉะสี่

ยถาคแห่งธรรมะ คืออภิวาสสี่ราคะ

ยถาคแห่งมกุษย์ คือพระผู้เห็นแจ้ง (พระพุทธเจ้า)